

VIATGE APOSTÒLIC DEL SANT PARE LLEÓ XIV
A ESPANYA

6-12 DE JUNY DE 2026

Alça la mirada (Jn 4,35)

PARAULES DEL PAPA LLEÓ XIV

© Dicastero per la Comunicazione – Libreria Editrice Vaticana, 2026
De la versió catalana: Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya (GIEC)

ÍNDIX

Dissabte, 6 de juny de 2026

Madrid

Trobada amb les autoritats, la societat civil i el cos diplomàtic al Palau Reial de Madrid	3
Visita als col·laboradors i beneficiats del projecte social “CEDIA 24 horas” al Centre d’Informació i Acollida	7
Vetlla de pregària amb els joves a la Plaça de Lima	11

Diumenge, 7 de juny de 2026

Madrid

Santa missa a la Plaça de Cibeles	15
Trobada “Teixint xarxes amb el món de la cultura, l’art, l’economia i l’esport” al “Movistar Arena”	18

Dilluns, 8 de juny de 2026

Madrid

Trobada amb els diputats del Parlament espanyol al Congrés dels Diputats	22
Trobada amb els bisbes d’Espanya a la seu de la Conferència Episcopal	29
Pregària i homenatge a la Verge de l’Almudena a la Catedral de Santa Maria de l’Almudena	35
Trobada amb la comunitat diocesana a l’Estadi “Santiago Bernabéu”	37

Dimarts, 9 de juny de 2026

Madrid

Trobada amb els voluntaris al Pavelló 3 d’IFEMA Madrid	41
--	----

Barcelona

Pregària de l’Hora sexta

a la Catedral de la Santa Creu i Santa Eulàlia 43

Vetlla de pregària

a l’Estadi Olímpic “Lluís Companys” 46

Dimecres, 10 de juny de 2026

Sant Feliu de Llobregat – Montserrat

Visita al centre penitenciari “Brians 1” 52

Pregària del sant Rosari

a l’Abadia de Santa Maria de Montserrat 53

Barcelona

Trobada amb les organitzacions de caritat i assistència diocesanes

a l’Església de Sant Agustí 56

Santa missa

a la Basílica de la Sagrada Família 60

Dijous, 11 de juny de 2026

Las Palmas de Gran Canaria

Trobada amb les realitats d’acollida als migrants

al port d’Arguineguín 63

Trobada amb els bisbes, els preveres, els diaques, els religiosos, les religioses, els seminaristes i els agents pastorals

a la Catedral de Santa Anna 66

Santa missa

a l’Estadi de Gran Canària 69

Divendres, 12 de juny de 2026

Santa Cruz de Tenerife

Trobada amb els migrants del centre “Las Raíces” 72

Trobada amb les realitats d’integració dels migrants

a la plaça del Cristo de La Laguna 74

Santa missa

al port de Santa Cruz de Tenerife 78

TROBADA AMB LES AUTORITATS, LA SOCIETAT CIVIL I EL COS DIPLOMÀTIC

DISCURS DEL SANT PARE

Palau Reial de Madrid
Dissabte, 6 de juny de 2026

Majestats,
Alteses reials,
distingides Autoritats i membres del Cos diplomàtic,
senyores i senyors:

Dono gràcies al Senyor per aquesta trobada i expresso el meu agraïment per la invitació a fer aquest viatge apostòlic a Espanya: un itinerari en diverses etapes, cadascuna de les quals revelarà algun aspecte de la riquesa multifacètica d'un gran país que des de fa gairebé dos mil·lennis ha acollit la Paraula de l'Evangelí. La tradició sempre ha vinculat la primera evangelització de la península ibèrica a la predicació de l'apòstol Jaume el Major. Aquest vincle revesteix una importància teològica considerable, perquè expressa la consciència de l'Església local d'estar en continuïtat amb la missió apostòlica nascuda en la Pentecosta. El vincle antiquíssim entre la fe cristiana i aquesta terra, si bé d'una banda no esgota la identitat multiforme del vostre poble, de l'altra ha modelat profundament la seva cultura i representa una font d'esperança i d'orientació enmig dels desafiaments que avui, com a família humana, hem d'afrontar junts. Penso en les expressions de la fe popular que, en cada ciutat i poble, representen una autèntica dramàtúrgia de la salvació al ritme de l'any i en els diversos contextos de la vida. Juntament amb el patrimoni artístic i musical, amb les múltiples confraries i associacions de caràcter caritatiu, testimonien l'encontre fecund entre Jesucrist i el vostre poble. És un poble ple de passió, que estima la vida i ho manifesta!

Vinc enmig vostre per confirmar, encoratjar i inspirar una fidelitat renovada dels creients a l'Evangelí, així com una reconciliació i una cooperació més profundes entre les diferents forces d'aquesta Nació. De fet, la mateixa història suggereix que no és la cultura de l'enfrontament, sinó la de la trobada, la que genera estabilitat i prosperitat. El missatge de pau que en aquests temps, per desgràcia, ressona per a alguns com a ingenu i per a altres com a provocador, troba acollida en els qui no estan en ideologies prefabricades, sinó que s'obren a la veritat. Com ens ha ensenyat el papa Francesc, hi ha, en efecte, «una tensió bipolar entre la idea i la realitat. La realitat simplement és, la idea s'elabora. Entre l'una i l'altra s'ha d'instaurar un diàleg constant, evitant que la idea acabi separant-se de la realitat. És perillós viure en el regne de la sola paraula, de la imatge, del sofisma» (*Evangelii gaudium*, 231). De fet —concloïa—, «la realitat és superior a la idea» (*ibíd.*). La veritat és sempre més gran que nosaltres i per això ens sorprèn i ens atrau cap a camins de

purificació i reconciliació, en què el diàleg amb els altres —i amb l'Altre amb majúscula— esdevé fonamental.

Sobre això, em voldria referir a dues figures d'aquest país que, des de fa cinc segles, nodreixen la vida de l'Església i la recerca espiritual de molts, fins i tot més enllà de les seves fronteres visibles. Es tracta de Joan de la Creu i Teresa d'Àvila, que es van fer amics en la passió pel Misteri diví. La seva és una mística amb els ulls oberts, és a dir, no aliena a la història, sinó que, al contrari, porta a l'arrel de les qüestions, al cor de la realitat. En particular, en interpretar les transformacions i suportar les tensions que fan tan obscura la nostra època, ens ajuda el tema de la nit, tan estimat per sant Joan de la Creu, l'Any Jubilar del qual estem celebrant. En la seva set de llum, paradoxalment, va aprendre a apreciar l'obscuritat —«nit benaurada» (*Noche oscura*, 3)— com el temps en què l'ànima s'allibera del que presumia conèixer i posseir. També avui el que més ens espanta, el que provoca en molts l'obscuritat de la raó i la violència de les emocions, és el desconegut, davant del qual pot prevaldre la sensació de no tenir ja mapes, la desorientació. Per això es necessiten, també en la vida pública, homes i dones que intueixin, en l'obscuritat, la llum; en el fi, un possible començament, gairebé l'irrompre d'una veritat com a llum que encara encega, però que —si confiem i trobem pau— ens portarà delicadament cap a ella mateixa: «Oh nit que vas guiar! Oh nit amable més que l'alba! Oh nit que vas ajuntar Estimat amb estimada, estimada en l'Estimat transformada!» (*ibíd.*, 5).

La nostra època, que en aparença es veu sacsejada per desequilibris i conflictes terribles, clama en allò més profund per la pau, per un nou coneixement de la persona humana i de la seva dignitat inviolable, per la civilització de l'amor (cf. *Magnifica humanitas*, 186).

Santa Teresa descriu aquest mateix itinerari amb la imatge del castell interior. Avançant d'habitació en habitació cap al lloc més íntim —és a dir, cadascú cap al seu cor, santuari de la veritat—, l'espai s'amplia, la ment s'obre, les contradiccions es resolen, les tensions es dissolen, els altres troben el seu lloc, l'univers esdevé llar. No es tracta d'una fugida intimista, sinó una obertura radical al *totus Alius et semper Novus*, que es realitza quan tornem a nosaltres mateixos. Aquesta dimensió de l'ésser humà és la raó per la qual cal protegir la llibertat religiosa i de consciència.

Avui, la temptació de guanyar popularitat avivant el foc de les polaritzacions sembla créixer, en lloc de minvar; la dignitat humana no deixa de ser violada. Per això necessitem cultura, interioritat, una educació lliure i de qualitat, necessitem transcendència. I, no obstant això, des d'aquestes nits obscures, homes i dones fidels a la veritat s'han vist impulsats a avançar d'estança en estança fins al punt que, en la consciència, la justícia i la pau s'abracen. És de la seva llibertat que aprenem a ser lliures.

L'Església catòlica està al servei d'aquesta set del cor humà. No de manera impositiva, sinó amb el testimoniatge evangèlic recolzat per una multitud de màrtirs i sants, i avui està disposada a posar-se al servei del futur d'un poble que cerca la reconciliació i la pau.

Convido tothom, per amor a la veritat, a abandonar les narratives divisives i polaritzants de la vostra realitat social i de la seva història, per passar de les simplificacions estèrils a l'apreciació fecunda de la complexitat. Aquí veig una vocació específica d'Europa, de la que Espanya és protagonista original i fonamental. És el regal que el Vell Continent pot fer al món si vol romandre jove, ja que jove és qui sent que té un futur i una missió que encara interpellen. Apreciar la complexitat i estudiar-la, aprendre a no negar-la i a viure-la com una benedicció, fugir d'aquests enfocaments identitaris que semblen aclarir-ho tot, però que poblen el món de fantasmes i enemics: heus aquí la tasca de qui té una gran història a l'esquena. Les noves tecnologies s'han convertit en un entorn artificial on les nostres opcions fonamentals es posen a prova: en el seu interior, els prejudicis s'exacerben, el pensament crític s'afebleix, els interessos prepotents sembren pulsions de mort. D'altra banda, el bé pot resistir i comunicar-se.

És necessari, sobretot de part dels qui tenen responsabilitats econòmiques, polítiques i institucionals, fer un salt qualitatiu, un canvi de rumb en les inversions destinades a l'escola, la universitat i la investigació, a les comunitats locals i la societat civil com a planter de participació i mediació cultural. La seguretat, que massa sovint ens il·lusionem que provingui de les armes i els murs, més aviat madura en aprendre a avançar al costat de l'altre, a créixer junts, braç a braç. La vostra pròpia història ho testimonia. La presència de l'islam a la península ibèrica, per exemple, va constituir una realitat política, cultural i religiosa de llarga durada. Durant aquest període no només hi va haver confrontació, sinó que es va intentar crear un espai de contacte, conversa i diàleg sobre el sentit de la veritat entre cristians, musulmans i jueus. A l'escola de traductors d'Alfons X el Savi, experts pertanyents a les tres religions van col·laborar en la traducció del ric patrimoni àrab, grec i hebreu, contribuint a la difusió de textos com, entre d'altres, els dels filòsofs Averrois (1126-1198) i Maimònides (1138-1204). En particular, ciutats com Còrdova i Toledo es van convertir en llocs de mediació entre llengües, religions i sabers. Però aquesta és la veritat que expliquen les ciutats europees, la seva estratificació històrica, el teixit de solidaritat que al llarg dels segles n'ha conformat les diferències, transformant els conflictes inevitables en punts de partida.

Com ens va ensenyar un altre noble fill d'aquesta terra, en les proves i els fracassos és possible replantejar-s'ho tot: Ignasi de Loiola va tenir aquesta audàcia, donant crèdit a les desolacions i les consolacions del seu cor, en un exercici de discerniment i imaginació pel qual va preferir la pau a les armes i els sants als poderosos. Va comprendre que el bé a què se sentia atret no era utòpic, i llavors la seva crisi es va transformar en gràcia. El mateix pot passar amb les "novetats" que ens inquieten avui i sobre les que les nostres sensibilitats estan dividides. «Evitem les paraules que humilien o enfronten. Optem per la claredat que il·lumina i la franquesa que obre camins. No beneïm entusiasmes ingenus ni alimentem pors estèrils. Més aviat, indiquem criteris de discerniment —la dignitat de la persona, la destinació universal dels béns, l'opció pels pobres, la cura de la Casa comuna, la pau— i

traduïm-los en pràctiques: planificació responsable, avaluacions de l'impacte humà i social, inclusió dels més fràgils, alfabetització digital, investigació i indústria orientades a la justícia i la pau» (*Magnifica humanitas*, 14)

Majestats, Alteses reials, senyores i senyors, expresso el meu agraïment al vostre país per la seva fidelitat al dret internacional i al multilateralisme, que es tradueix en un compromís actiu amb la pau i la solidaritat entre els pobles. Al mateix temps, també animo a cultivar en el seu si el diàleg i l'amistat social, a tenir en compte les perspectives dels pobres i els joves en imaginar el futur, a harmonitzar les demandes d'autonomia i d'unitat, i a impulsar el procés d'unió europea, no en oposició a altres potències, sinó com a do per a tota la família humana.

Que Déu beneeixi Espanya!

**VISITA ALS COL·LABORADORS I BENEFICIATS
DEL PROJECTE SOCIAL “CEDIA 24 HORAS”
SALUTACIÓ DEL SANT PARE**

*Centre d'Informació i Acollida (Madrid)
Dissabte, 6 de juny de 2026*

*Eminència,
Excellències,
estimats germans i germanes:*

Sincerament estic molt content de començar aquí la meva visita a Madrid. Com ha dit Sa Eminència, qui està a Madrid, és de Madrid. I per tant jo també estic entre vosaltres com un madrileny més: gràcies, Madrid, per aquesta benvinguda. Una benvinguda que em fa sentir part d'una família gran i meravellosa en què, com en totes les famílies, ocorren miracles d'amor. En particular en aquesta casa, on ningú no es queda sol.

Aquí, l'alegria i el dolor de cadascú són l'alegria i el dolor de tots i, en escoltar-nos mútuament, afrontem junts els reptes, sense ignorar la complexitat de les situacions i, al mateix temps, sense deixar de banda les exigències de la caritat i de la justícia, «en diàleg amb tots els que es preocupen seriosament per l'home i el seu món» (*Deus caritas est*, 7). Així el CEDIA recorre el camí de l'Evangelí, seguint les petjades de Jesús, el Fill de Déu que es va fer home no només per guarir les nostres malalties i misèries, sinó per a fer-les seves —excepte el pecat—, vivint com un de nosaltres en la feblesa i identificant-se amb tota persona que pateix, fins al punt de dir-nos: «Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40).

En aquest sentit podem interpretar les paraules que acabem d'escoltar en el cant: «En cada somni et vaig buscar, i cap va ser debades». Elles sintetitzen molt bé els testimonis que hem escoltat i el treball que es duu a terme aquí cada dia.

En efecte, gràcies a un somni i a una petita porta oberta —petita en mida, però immensa en misericòrdia, com ha dit Sa Eminència—, Niurka ha donat a Ares i Atenea la vida, el seu amor de mare, la gràcia del Baptisme i la promesa d'un futur feliç.

Gràcies a un somni i a aquesta mateixa porta petita, Khadri ha travessat el túnel obscur de la pandèmia i un viatge ple d'incògnites. Amb l'ajuda dels qui li van allargar la mà, demostrant-li que l'apreciaven i creien en ell, ha trobat un treball i, sobretot, ha recuperat les ganes no només de seguir endavant, sinó també de servir al seu torn de suport a altres, tal com altres li han donat suport a ell.

Gràcies també a un somni i a aquesta mateixa porta petita, cada dia Alícia i la resta de voluntaris del *Proyecto Esperanza* ajuden tantes dones a recuperar la dignitat, l'autonomia, l'esperança i el respecte pel valor sagrat de la seva persona, i a iniciar una nova vida.

També els símbols que m'heu regalat són un missatge per a tothom: la cinta amb els noms dels infants expressa la joia que cada naixement porta al món; el permís de residència explica una història d'esforç, però sobretot de compromís, honeste i acollida; les sandàlies, que recorden l'encontre de Moisès amb Déu a l'Horeb (cf. Ex 3,1-6), evoca la "terra sagrada" que estem obligats a respectar en tota existència humana.

Per això us dono les gràcies de cor a tots vosaltres per haver compartit experiències doloroses, però sobretot plenes de llum, que reflecteixen, com miralls, la caritat de Déu.

Els vostres testimonis ens obren una finestra a un panorama immens, poblat per una infinitat de mares com Niurka, de nens i nenes, de dones i homes, de voluntaris i voluntàries: tantes persones, tants germans i germanes, tantes històries, tan nombroses que, com diu sant Joan: «Si algú les volgués escriure una per una, crec que els llibres que caldria escriure no cabrien en tot el món» (Jn 21,25). I la comparació amb l'Evangelí no és forçada, perquè en aquestes històries continuen les «coses [que] Jesús va fer» (*ibíd.*) a què fa referència l'evangelista.

L'arquebisbe, en la seva intervenció, ha evocat el camí que des de Betlem porta al Paradís. Madrid és també famosa pels pessebres que l'adornen en l'època de Nadal. La seva bellesa, però, és només una pàlida expressió d'una meravella encara més gran i profunda, que avui trobem aquí. Els llums, les veus i els sons que durant les festes nadalenques ens arriben al cor i ens humitegen els ulls, en realitat els portem dins, amb nosaltres i entre nosaltres durant tot l'any, i avui estan més vius i encesos que mai en aquests espais, al voltant d'aquest "pessebre" senzill i acollidor que, amb l'ajuda de Déu, vosaltres continueu preparant dia rere dia —és més, literalment dia i nit— per a Jesús, present en les persones que treuen el cap al llindar del Centre a la recerca d'ajuda.

Com a lema per a aquesta visita s'han triat les paraules de Jesús als seus deixebles: «Alceu la mirada» (Jn 4,35).

Són una invitació a contemplar els camps que, madurs, esperen la collita, i ens recorden que la caritat no admet tardances. Si no es recull quan el blat està madur, la collita es perd, i aquesta és la nostra responsabilitat davant dels qui estan necessitats: una responsabilitat que consagra cada encontre amb l'altre com un *kairós*, un moment de gràcia únic i irrepetible per estimar, que no cal perdre ni posposar. L'amor de Crist ens empeny cap als germans (cf. 2Co 5,14) i la caritat i la sollicitud amb què responem als seus impulsos són la prova de la nostra fe.

Si ho pensem bé, en realitat, «també els cristians, en moltes ocasions, es deixen contagiar per actituds marcades per ideologies mundanes o per posicionaments polítics i econòmics que porten a generalitzacions injustes i a conclusions enganyoses. El fet que l'exercici de la caritat sigui menyspreat o ridiculitzat, com si es tractés de la fixació d'alguns i no del nucli incandescent de la missió eclesial, em fa pensar que sempre cal tornar a llegir l'Evangelí, per a no córrer el risc de substituir-

lo amb la mentalitat mundana. No és possible oblidar els pobres si no volem sortir fora del corrent viu de l'Església que brolla de l'Evangelí i fecunda tot moment històric» (*Dilexi te*, 15).

Les paraules de Jesús són també una invitació a cultivar un cor sensible davant de les necessitats dels altres (cf. Sl 112,1-9), mantenint viu en nosaltres el desig del bé que Déu ha posat en la nostra pròpia humanitat i que la fe allibera i enforteix. El papa Francesc deia sobre això: «Davant del misteri de la vida personal i dels desafiaments de la societat, qui creu exulta, té una passió, un somni a cultivar, un interès que impulsa a comprometre's en primera persona» (*Homilia*, Marsella, 23 de setembre de 2023), i advertia sobre el perill d'un «cor avorrit, fred, acomodat a una vida tranquil·la, que es blinda en la indiferència i es torna impermeable, que s'endueix» (*ibíd.*). Un cor viu és càlid i bategant, i dona vida. Un cor fred està immòbil, ja no bomba sang, i provoca la mort de la persona.

Però voldria subratllar un últim aspecte de la invitació del Senyor: en efecte, també és una crida a mirar als ulls els qui pateixen i a fer de l'ajuda abans de res una trobada de germans units en l'única abraçada del Pare. També sobre això el papa Francesc va insistir molt. Demanava: «Quan tu dones almoïna, mires als ulls del captaire? Li toques la mà per sentir la seva carn?» (*Àngelus*, 27 d'octubre de 2024) i conclouia: «L'almoïna no és beneficència. Qui rep més gràcia de l'almoïna és qui la dona, perquè es fa mirar pels ulls del Senyor» (*ibíd.*). Els que estimen de debò «no es limiten a donar alguna cosa; escolten, dialoguen, intenten comprendre la situació i les seves causes [...]. Estan atents a les necessitats materials i també espirituals, a la promoció integral de la persona» (*Missatge per a la VII Jornada Mundial dels Pobres*, 13 de juny de 2023, 5).

I podríem concloure mirant Maria, en la caritat de la qual tot això troba compliment: en el seu amor sol·lícit a Canà (cf. Jn 2,1-11), anhelant rere els passos del seu Fill (cf. Lc 2,41-49; 8,19-21), proper i particip fins al final al peu de la creu (cf. Jn 19,25-27). A Ella us confio a cadascun de vosaltres i el vostre treball, en aquesta terra que li està consagrada, desitjant que l'esperit de la seva maternitat universal animi cada vegada més el crit de la fe. A Ella diguem-li: «Ensenya'ns a veure't sempre Mare, font de misericòrdia, empara de perdó, abraçada de l'esperança, porta de la Glòria» (*Oració de sant Joan Pau II a l'Almudena*, 15 de juny de 1993).

Gràcies.

Bé, abans de donar la benedicció, resarem la pregària que Jesucrist ens va ensenyar.

Parenostre

Benedicció apostòlica

Felicitats a tothom, moltes gràcies per aquest testimoni d'amor.

Paraules del Sant Pare a la Parròquia de la Crucifixió

Moltes gràcies, és un plaer ser aquí. Estic molt content d'aquesta primera visita a l'arxidiòcesi de Madrid; de començar també en una parròquia que es diu Crucifixió, que és senyal no de mort sinó d'esperança, de nova vida, de resurrecció i de la salvació que Jesús ens ofereix a tots nosaltres.

Agraeixo moltíssim a totes les associacions representades aquí, gràcies per aquest bonic servei que feu, perquè aquest és el signe de l'esperança en el món d'avui. És l'Evangelí viu que tots volem veure, tots volem sentir, experimentar, però que moltes vegades es perd o s'oblida per la gran indiferència que afecta la nostra societat.

Vosaltres teniu a les vostres mans aquesta gran possibilitat d'oferir esperança: a nosaltres i a tot el món, i gràcies per això. Gràcies pels sacrificis, gràcies per dir "sí" a Jesús Crucificat, gràcies per abraçar la Creu per a així arribar vosaltres, nosaltres i tots, caminant junts a l'esperança i a l'alegria de la Resurrecció.

Moltes gràcies.

Estant a l'Església —no hi ha millor lloc per pregar— encara que a casa també ho podem fer —evidentment— però units així, com una gran comunitat de vida i de fe, preguem junts com Jesús ens va ensenyar.

Parenostre

Benedicció apostòlica

Moltes gràcies, felicitats, gràcies per aquest bonic servei.

VETLLA DE PREGÀRIA AMB ELS JOVES

DISCURS DEL SANT PARE

Plaça de Lima (Madrid)
Dissabte, 6 de juny de 2026

(1) *Sabem que sant Agustí és molt important per a vostè, però quins altres sants i quins altres referents l'han ajudat en el seu creixement com a cristià?*

(2) *Voldria preguntar-li ara sobre els seus anys com a missioner al Perú. Quin record o quina experiència guarda com un tresor d'aquests anys?*

Bé, en primer lloc: una salutació a tots vosaltres! Gràcies per ser aquí i gràcies per compartir la fe amb tot Madrid i amb tota Espanya. Per a la primera pregunta sobre alguns sants que han estat per a mi referents durant el meu creixement i la meva joventut, però també com a bisbe i com a Papa... Ja heu esmentat sant Agustí —i tots sabem que sant Agustí és una figura molt important per a tota l'Església—, però també he pensat en un dels Pares de l'Església oriental que es deia sant Joan Crisòstom, el seu nom significa “boca d'or”, un títol que aquest Pare de l'Església va merèixer perquè tenia una eloqüència molt bonica. Abans del seu baptisme, que va tenir lloc l'any 368 dC, estudiava filosofia. Després es va dedicar a l'exegesi de la Sagrada Escriptura, juntament amb altres joves d'Antioquia, la seva ciutat natal. Després d'una experiència com a eremita, es va lliurar al servei de l'Església com a sacerdot i després, com a bisbe. I aquí aprofito per dir-vos a tots vosaltres: mai no tingueu por de pensar en una vocació a la vida sacerdotal, a la vida religiosa o a altres serveis en l'Església! Doncs Joan Crisòstom, que portava en el seu cor aquest amor per la Paraula de Déu, després de ser sacerdot i bisbe, va donar un testimoni molt gran, sobretot amb la coherència de la seva vida. Si predicava, era perquè vivia aquest missatge. A mi personalment m'han impressionat especialment les seves catequesis, els seus sermons, les seves homilies i els seus escrits que uneixen l'amor per la veritat i la rectitud de la seva vida. Però també tenia molta valentia. No tenia por de parlar davant de l'emperador, de dir coses que eren en favor de la justícia i no només per complaure l'altre. Era un home de paraula.

Un altre sant que he pensat és sant Tomàs de Villanueva, agustí, que va ser cridat a esdevenir, també, pastor de l'Església. Era espanyol. Va estudiar a la Universitat d'Alcalà i, per la seva saviesa, es va guanyar l'estima de l'emperador Carles V. Després va ser nomenat bisbe de València i va emprendre una intensa obra de reforma de l'Església, sobretot del clergat, exhortant els seus germans a la perseverança en la pregària, en la vida de castedat i en l'obediència. Per la seva caritat ardent és conegut fins ara com “el Bisbe dels pobres”. Ja que aquesta caritat m'ha encoratjat en els moments de prova i en els moments de servei.

Un altre company de camí és sant Toribio de Mogrovejo, també espanyol. Al segle XVI va ser missioner al Perú, on es va dedicar amb molt de zel a l'evangelització,

estudiant les llengües locals. Sant Toribio va unir una intensa vida de pregària al compromís per la justícia, especialment davant dels abusos i la corrupció de la seva època. Per això, per a mi és un model de lliurament al poble, especialment als més pobres, en el nom de Crist.

Tot contemplant la vida d'aquests sants, com sant Agustí, em vaig dir a mi mateix: si ells van ser capaços, per què jo no? (cf. *Confessions*, VIII, 27). Una pregunta que també us confio amb gust, convidant-vos a escollir exemples de vida bona, que resultin atractius tant per a vosaltres com per als altres.

Doncs, pel que fa als anys viscuts al Perú, com a missioner i després com a bisbe, recordo sobretot el testimoni de fe de la gent, marcada per moltes dificultats, però plena d'esperança. Precisament la trobada amb les ferides i també amb les alegries del poble em va fer créixer en el camí del seguiment de Jesús. Mentre l'anunciava, jo també era transformat per l'Evangelí, transformat per la vida i la fe d'aquests pobles, moltes vegades materialment molt pobres, però rics en la fe. I experimentant aquesta fe en la paraula del Senyor, he vist com la Paraula de Déu pot convertir el conflicte en pau. Pot ser font de reconciliació, pau i justícia.

(3) Què considera que ens ajudaria a reconèixer la veu de Déu entre moltes altres veus?

(4) Com podem nosaltres, també cercadors, acompanyar-los en el seu procés de descobriment de la bellesa de la fe?

Primer, podem parlar de com escoltar aquesta veu de Déu, com discernir si és veritablement Déu qui està parlant o una altra cosa, una altra atracció, una altra dificultat.

Per reconèixer la veu de Déu, ens pot ajudar en primer lloc el silenci, aquí crec que és molt important que cadascú de nosaltres busqui desenvolupar la capacitat d'estar en silenci. Moltes vegades anem amb auriculars, anem amb la música, anem amb la distracció i no sabem estar en silenci. Crec que moltes vegades és precisament en aquesta experiència de silenci on Déu ens pot parlar o on podem discernir la veu de Déu. Quan busquem el silenci, decidim què no escoltar i de quins sorolls no deixar-nos distreure. En alliberar-nos del terrabastall de mil veus, reconeixem que algunes enganyen els nostres desitjos, d'altres ens compren sense alimentar-nos, d'altres parlen per interès. En el silenci comprenem que les ideologies passen mentre la veritat roman. Aquí també voldria subratllar la importància de buscar la veritat, perquè moltes veus, moltes coses a les xarxes ens enganyen i ens expliquen mentides. Busqueu sempre la veritat! Déu és veritat! Si et porta lluny de Déu, no és veritat! No ho oblideu!

En segon lloc, tingueu la certesa que Déu coneix bé la teva veu, la vostra veu: Ell us escolta i us respondrà. No tingueu por d'expressar el que sentiu en el cor. Hi ha un Salm que diu: «El qui ha fet l'orella, no hi sentirà?» (Sl 94,9). El nostre discurs interior es converteix en pregària, lloança i súplica quan és confiat a l'únic que el pot escoltar. La pregària és una veu lliure justament perquè no parla de retre comptes, per

demostrar que estem preparats o per fer-nos sentir importants. Quan nosaltres mateixos ens convertim en pregària, el Senyor ens respon amb el seu Verb, que es va fer home per nosaltres, afirmant que ens estima amb tot el seu ésser.

En tercer lloc, per reconèixer la veu de Déu cal escoltar la Paraula. La Paraula de Déu és viva, perquè és Crist, la veu del qual continua ressonant en l'Església que és el seu Cos. Ell compleix totes les Escriptures, aquest testament antic i nou donat als homes com a promesa de salvació. També l'adoració eucarística, que aquesta nit compartim, és precisament el lloc adequat per fer silenci, alliberar el cor i "estar" nosaltres mateixos davant del Senyor, dialogant amb Ell, de manera que es faci eloqüent en el seu amor, fet aliment per a tota la humanitat.

A més, estimats joves, per acompanyar els altres a descobrir la bellesa de la nostra fe, recordeu que cap de nosaltres va néixer sent mestre i que, davant del Senyor, tots som deixebles. Compartiu doncs, el vostre camí espiritual, donant-ne testimoni amb coherència de vida: la voluntat de seguir Jesús us renovarà constantment, sobretot a l'hora del cansament. En això és important veure que ningú no està sol creient en Jesús. Mireu quants sou aquí! I així també, en comunitat, en els grups de joves, en la família, tots podem aprendre què és la bellesa de la nostra fe. Compartint el vostre camí espiritual la voluntat de seguir Jesús us renovarà constantment. Ell camina al nostre pas i il·lumina el nostre camí. Seguint l'exemple del Mestre: així us convido a actuar, com a pastors, educadors, com a amics. Si pregueu amb amor, els joves valoraran la importància de la pregària. Si esteu encesos en la fe, transmetreu el seu foc viu. Cerqueu tots en els vostres cors aquest foc de l'amor de Déu! Ja que aquí hi ha la presència de Jesús, i la presència propera de Jesús es percep fins i tot en els moments de les nostres caigudes, perquè Jesús no ens abandona. També quan ens convertim en mà estesa, abraçada fraterna, quan busquem oportunitats per servir els altres i quan busquem com tocar la vida de l'altre amb les seves ferides, en la seva tristesa, en les seves dificultats. Aquí la fe en Jesucrist es fa viva, i aquí és on Jesús ens ajudarà a sostenir-nos mútuament en el camí.

(5) Com podem viure els joves cristians compromesos amb aquesta societat?

(6) Quina és la missió concreta que vostè ens demana als joves de l'Església?

Bé, felicitats pel teu matrimoni Fernando! Aquí també he vist altres parelles que es casaran: Felicitats i benediccions! Perquè, si abans he dit "no tingueu por de pensar en una vocació", el matrimoni també és una vocació. No tingueu por del matrimoni i de formar una família!

Al llarg dels segles d'història de l'Església, els cristians hem viscut en tota mena de societats, travessant els canvis de les cultures que hem compartit i contribuït a formar. Hi ha un text antic, s'anomena la *Carta a Diognet*, que ens ofereix sobre això una bonica intuïció: «El que és l'ànima en el cos, això són els cristians en el món» (VI). Aquesta és la nostra manera de viure: els deixebles de Jesús són sempre contemporanis, però mai presoners del temps que passa. Som lliures en Crist! I Crist ens ha alliberat amb el seu amor. Gràcies a aquest amor, som sempre lliures davant

de tota coacció i engany. Som lliures de les modes, perquè som deixebles de la veritat; estem oberts al futur, perquè sabem que no ens espera la mort. Al contrari, el sentit de la història culmina en l'eterna comunió de vida que Déu prepara per a tothom. Des d'aquesta perspectiva, sobretot vosaltres, joves, esteu cridats a donar una nova direcció a la societat, convertint-vos en protagonistes del canvi a partir dels vostres vincles quotidians, allò que viu en la família, en la universitat i en el treball. Veient-vos, estimats joves, plens d'aquest entusiasme motivat per la fe, m'illusiona pensar en la capacitat que teniu de testimoniar Crist en el món, inclosa la realitat digital, per comunicar els valors i la bellesa de l'Evangelí (cf. *Christus vivit*, 105; *Salutació en el Jubileu dels missioners digitals*, 29 de juliol de 2025).

Us convido, per tant, a tots, a ser junts sal de la terra i llum del món (cf. Mt 5,13). Per viure així, cal en primer lloc interpretar la societat present, vivint amb saviesa, per poder després transformar-la com a testimonis de l'Evangelí. El jove cristià, en efecte, es torna lluminós tant en l'alegria com en la prova, donant gust a la realitat perquè l'habita com una persona que gaudeix de la vida en el seu interior, sense esperar que la riquesa, el plaer o el poder li donin el gust. Aquesta és la nostra llibertat, que té la seva font en la fe, que és capaç de donar llum i bon gust a tota societat, a tota experiència humana. En canvi, quan la vida no té gust a res, és com si ens fos arrabassada: ja no la sentim nostra. Davant del buit de la indiferència i del conformisme, davant de la violència de la guerra i de la mentida, sigueu vosaltres mateixos espurna d'una humanitat nova.

I aleshores, us vull confiar a tots vosaltres una missió: que sigueu humans. Sí, sigueu humans!: homes i dones de carn i ossos. No aparences, sinó rostres fiables. Persones que busquen la justícia perquè en tenen fam, com del pa de cada dia. Persones que desitgen una vida honesta i recta, perquè amb gust fan als altres allò que voldrien que els altres fessin amb elles. Sigueu humans com ho és Crist, l'home perfecte, el Ressuscitat que comparteix amb nosaltres la història en tot temps. Conreant aquest compromís, mireu els apòstols, els primers cristians, habitants d'un món pagà. Seguint el seu exemple, sigueu missioners de l'Evangelí davant de les pobres materials i espirituals del nostre temps, sabent bé que la nostra fe és un estil de vida que es compleix en la caritat (cf. Ga 5,6). Aquesta, estimats joves, és la virtut que canvia la història més que cap altra. Vosaltres podeu canviar la història! Feu-ho amb l'amor! Moltes gràcies.

SANTA MISSA, PROCESSION I BENEDICCIÓ EUCARÍSTICA EN LA SOLEMNITAT DEL SANTÍSSIM COS I SANG DE CRIST

HOMILIA DEL SANT PARE

Plaça de Cibeles (Madrid)
Diumenge, 7 de juny de 2026

*Eminències i Excel·lències reverendíssimes,
estimats preveres, religiosos, religioses,
majestats,
germans i germanes:*

Amb el cor curull d'alegria, a l'inici d'aquest viatge a Espanya, presideixo aquesta celebració el dia de la Solemnitat del *Corpus Christi*.

Estem reunits al voltant de l'Eucaristia, el do de la presència viva de Crist enmig nostre. Ell, que va voler oferir-nos la seva vida per fer-nos entrar en la comunió del Pare i convertir-nos en fills seus, és aquí, com a Pa viu baixat del cel, que ens alimenta amb la mateixa vida de Déu, amb un amor més fort que la mort.

Aquesta memòria del Senyor present en el Pa eucarístic és al cor de la vostra fe i de la història del vostre poble. Aquí a Madrid, però també en tants altres llocs d'Espanya, el *Corpus Christi* no és una festa més del calendari litúrgic, sinó tornar a les arrels de la fe per renovar l'amor i la fidelitat a Déu. Les processons solemnes d'aquest dia han plasmat durant segles la pietat, l'art, la música, l'arquitectura i la vida del poble espanyol i, encara avui, expressen i manifesten el sentiment espiritual d'aquest país també a través de la bellesa i l'elegància de les catifes de flors, dels altars als carrers, de la cura de les custòdies i dels expositors, dels cants i dels ornaments. No es tracta d'una manifestació exterior, d'una supervivència folklòrica o d'un simple adorn estètic: aquí es tracta de la fe en la presència del Senyor Resuscitat, que és viu i continua passant enmig nostre, que es fa pa per a la nostra fam de vida i visita els racons del nostre cor i de la nostra història, també els més foscos. Així, si en la celebració eucarística Crist es lliura com a aliment, la processó diu que Ell no roman tancat en el temple, sinó que surt al nostre encontre. Jesús camina pels carrers, travessa les places, visita els nostres barris, habita els indrets de la nostra vida quotidiana. Ell és el Déu proper que camina amb el seu poble, el Senyor de la història, consol dels febles, llum per a les famílies, esperança per als malalts, pau per a qui pateix. El Crist que passa pels carrers en la custòdia és el mateix que s'identifica amb els pobres, els abatuts, els que estan sols i desemparats. No és casual que aquí a Espanya l'Església hagi unit durant anys la solemnitat del *Corpus Christi* amb el *Dia de la Caritat*.

No es tracta únicament de treure la custòdia, sinó de deixar-nos treure nosaltres mateixos de l'egoisme, de la indiferència, d'una fe còmoda i privada, per respondre

a la seva invitació a la conversió, a canviar la mirada, a acollir la seva presència que ens transforma i ens fa constructors d'un món nou.

Per això, la memòria històrica de les processons del *Corpus Christi* no es deixa empresonar per un record nostàlgic; es converteix, en canvi, en una invitació per a l'avui, per a la nostra vida personal, per a les nostres relacions, per a la societat, per a la construcció del futur. En aquesta perspectiva cal comprendre la invitació a "recordar" que hem escoltat en la primera lectura: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys»; recorda't de com, quan tenies gana, et va alimentar amb el manà. Es tracta de "recordar" precisament per a no oblidar qui és el Senyor, per a no caure en la temptació de confiar en altres ídols i d'alimentar-se d'un pa que no sadolla.

Per tant, heus aquí una comanda per a l'Espanya d'avui i de demà: que la religiositat que des de fa segles anima aquest país no sigui un museu del passat a visitar, sinó una escola de fe de la qual beure també avui. Una escola que ens ensenya a agenollar-nos davant Déu i davant el proïsme, perquè ningú no pot agenollar-se davant el Senyor i menysprear el germà; una escola que ens ensenya la gratitud de l'amor que es fa do, perquè circuli entre nosaltres i trenqui les cadenes de tot egoisme; una escola de la que aprenem que Déu és presència real i que també nosaltres estem cridats a estar presents en les situacions i en els desafiaments de la societat, a no fugir, a comprometre'ns personalment en la construcció del bé comú.

Germans i germanes, vull recordar aquí sant Manuel González, el bisbe dels sagraments abandonats. La seva vida ens recorda que l'Eucaristia no pot ésser honorada només en les grans celebracions o de manera ocasional, sinó també en la fidelitat silenciosa de qui acompanya el Senyor amb una amistat humil i discreta que s'alimenta dia a dia. Voldria recordar també els versos poètics de sant Joan de la Creu: «Que bé que sé jo la font que raja i corre, encara que és de nit» (*Cantar de l'ànima que es vaga de conèixer Déu per fe*). A la presó conventual de Toledo, on estava empresonat en condicions duríssimes, precisament al voltant del *Corpus Christi* de 1578, ell reconeix des de la nit d'aquella presó la presència amagada del Senyor, de la qual brota una llum que no coneix ocàs i brota una vida que no s'escota. Jesús Eucaristia és "aquella eterna font que està amagada" font que corre i apaga la set, però sense enlluernar, sense imposar-se amb poder exterior, sense presentar-se de manera espectacular (cf. *ibíd.*).

Tornem a Ell amb amor sincer. Obrim-nos a l'encontre amb Ell, deixem que hidrati les sequedats del nostre cor, per sortir després als camins de la vida i de la història i portar entre la gent aquest corrent d'aigua fresca, corrent d'amor, de pau, de justícia i d'alegria. Bevem de nou d'aquesta font eucarística, que no ens tanca en una devoció privada, sinó que ens envia a regar els germans, les famílies, els pobres, els qui pateixen, a qui ha perdut l'esperança. La gràcia eucarística ens transforma però també ens converteix en protagonistes de la transformació de la història i en signe d'esperança per als qui trobem.

Que el Senyor Jesús present en l'Eucaristia us faci pa partit, entregat i ofert, perquè una vida plena pugui brollar per a vosaltres, per a les vostres famílies i per al vostre país.

TROBADA “TEIXIR XARXES AMB EL MÓN DE LA CULTURA, DE L’ART, DE L’ECONOMIA I DE L’ESPORT”

DISCURS DEL SANT PARE

“Movistar Arena” (Madrid)
Diumenge, 7 de juny de 2026

Eminència,

estimats amics i amigues:

És un plaer trobar-me amb vosaltres en aquest lloc, un lloc que no només acull activitats esportives, artístiques i culturals, sinó emocions profundes de l'ésser humà: l'alegria, l'admiració, l'entusiasme i l'esperança, així com la tristesa i la frustració.

En aquest bonic país és impossible no admirar la petjada de creativitat que travessa la seva història i afaïçona la seva identitat. Una bellesa visible en les seves ciutats, en els seus carrers, els seus monuments, en les places i jardins, en les seves universitats i esglésies, en la música, la pintura, la dansa, en la seva gastronomia. Aquí també es percep l'ànima de les generacions que van transformar el paisatge i li van donar un rostre propi, i això ens revela a cada traç la intel·ligència i la voluntat que resideixen en l'ànima humana.

Després de contemplar amb deteniment aquestes meravelles creades per les generacions anteriors, sorgeix inevitablement una pregunta que ens interpel·la a tots: Quina herència estem deixant al futur i, per tant, quin tipus de comunitat estem construint?

He escoltat amb molt d'interès cadascuna de les intervencions dels participants; coincideixo amb vosaltres. La nostra societat, en efecte, té una extraordinària capacitat per produir, innovar i comunicar, i no obstant això, sembla que encara necessitem aprendre a custodiar l'ànima d'allò que aquesta genera. En cas contrari, correm el risc de ser experts en els mitjans i eficaços per produir, però incerts sobre el per què, per a què, amb qui i per a qui es produeix. En aquest context, l'Església, conscient tant dels seus encerts com dels errors al llarg de la història, anhela romandre en diàleg amb el món contemporani.

En l'ADN de la humanitat s'arrela en el desig de bé, de bellesa, de veritat; i és a partir d'aquesta aspiració profundament humana i de la nostra experiència plurisecular, que l'Església proposa camins per a una vida digna i el bé comú. A aquest propòsit, sant Pau VI va afirmar davant de les Nacions Unides que independentment de l'opinió que es tingui del Pontífex de Roma, és ben coneguda la seva missió. En tant que “experta en humanitat” l'Església no es desentén de res veritablement humà (cf. *Gaudium et spes*, 1). Per això l'«actitud de diàleg és part integrant de la seva vocació» (*Magnifica humanitas*, 2). Avui constatem com la qüestió decisiva continua sent la mateixa: què significa ser veritablement humà?

L'Església comparteix amb humilitat, però també amb fermesa allò que ha descobert en l'experiència de la fe: que Jesucrist respon a les grans preguntes sobre la vida humana i la seva plenitud, ja en aquest món i fins i tot al seu cim en l'eternitat. «Per això, la persona humana roman sempre com “el camí primer i fonamental de l'Església” i el cor de tota autèntica via de desenvolupament humà integral» (*ibíd.*, 50). I, aleshores, ella no es pot desentendre de la cultura, perquè a través d'ella, l'home com a home “és” més (cf. *Compendi de la doctrina social de l'Església*, 554). I justament perquè “cultura” evoca “cultiu”, com suggereix l'arrel etimològica que comparteixen ambdós termes, estem cridats a preguntar-nos què és el que avui sembrem, què és el que floreix i què es marceix silenciosament en la nostra societat; quins valors estem preservant i quins estem deixant morir. Són preguntes profundes, necessàries i que no poden ser ignorades.

Per atendre aquests interrogants, és necessari un diàleg social que podem comparar amb l'art de teixir xarxes, que implica trobada, escolta, diàleg i respecte.

En els diversos sectors de l'activitat humana hem de cuidar el llenguatge que s'utilitza: escrit, oral i, en l'entorn digital, també el de les imatges; perquè la comunicació mai no és neutral. Tota expressió parla, transmet; pot ferir o curar, destruir expectatives o obrir horitzons, semblar divisió o despertar l'esperança en la possibilitat de construir junts una cosa genuïnament humana.

Així doncs, teixir xarxes és un diàleg entre institucions centrat en la dignitat humana. Això comporta, per exemple, que la universitat no visqui d'esquena al món del treball ni renunciï a la veritat; que l'activitat empresarial no vegi l'empleat com un factor més en l'equació dels seus interessos; que l'art no tingui com a fi només les elits; que l'esport no sigui reduït a espectacle o convertit en mer negoci; que el progrés tecnològic tingui en compte els ancians, els pobres i els qui no tenen veu.

La nostra aportació al diàleg, des d'una visió cristiana de la vida, sap que el Creador ha fet un entramat de l'ésser humà amb fils d'amor; ja que ha estat creat a imatge i semblança de Déu, Déu que és amor (cf. 1Jn 4,8). Aquí resideix el fonament de la inalienable dignitat humana, l'absolut respecte de la qual és la base del diàleg.

En segon lloc, teixir xarxes significa crear junts. «La fe —va afirmar el papa Benet XVI— és amor i per això crea poesia i crea música. La fe és alegria i per això crea bellesa» (*Catequesi*, 21 de maig de 2008). Tots hem experimentat alguna cosa bonica, tant que ens va canviar interiorment: una cançó, un poema, una església silenciosa, una veu, una mirada, fins i tot un partit de bàsquet viscut amb amics.

Aleshores, no és estrany que la proclamació de la Bona Nova i la consciència de saber-nos germans s'expressi amb forma de saeta en una Setmana Santa, de poesia mística, de mestria literària en autors com Lope de Vega, santa Teresa de Jesús o sant Joan de la Creu, Calderón de la Barca, o en la prosa serena de sant Tomàs d'Aquino, de qui hem heretat els bonics himnes del *Corpus Christi*, que celebrem avui. Tot això mostra el vincle entre allò material i allò espiritual que constitueix la nostra existència.

Teixir xarxes significa, en tercer lloc, servir de manera desinteressada. Una mirada objectiva revela que homes i dones moguts per la fe han edificat hospitals i escoles, van donar peu a iniciatives solidàries i van parlar amb un llenguatge que dignifica les persones. Per això cal preguntar-se amb honestedat si el món —i en particular Europa— hauria forjat la seva identitat sense la petjada espiritual que ha impregnat la seva història. No és una provocació, sinó una invitació a pensar si l'eternitat, que va irrompre en el temps i l'espai mitjançant l'encarnació de Jesucrist, pugui tornar a reconciliar-se amb allò quotidià.

De debò és possible creure que l'Europa —a la que tant estimem—, seria ella mateixa sense la petjada de la fe? Per què témer que l'eternitat impregni la quotidianitat? Continua viu el crit dels meus predecessors: no tingueu por! Obriu de bat a bat les portes a Crist! Jesucrist no ens treu res i ens ho dona tot.

Vull preguntar-me en veu alta: Qui està sent exclòs malgrat les seves virtuts i capacitats? No podem ignorar que la condició dels pobres representa un crit que, en la història de la humanitat, interpel·la constantment la nostra vida, les nostres societats, els sistemes polítics i econòmics, i l'Església (cf. *Dilexit te*, 9).

En efecte, Crist retorna al bé comú el lloc que li correspon en tant que àrbitre sapient que apaivaga la cobdícia d'uns i nodreix l'esperança dels altres, mentre anhela salvar-los a tots.

Aquesta Església, “experta en humanitat”, encara que de vegades camina contrari, insisteix que «les estructures econòmiques i institucionals són justes només en la mesura que serveixen al desenvolupament integral de la persona i afavoreixen la participació responsable de tots» (*Magnifica humanitas*, 34).

Permeteu-me dirigir finalment la vostra atenció a un món que, —com sabeu—, no m'és aliè: el de l'esport. Pensem quants de nosaltres vam aprendre el respecte per l'adversari en un camp de joc més que escoltant un discurs. Quants esportistes ens ensenyen a perdre sense odiar, a guanyar sense humiliar o a aixecar-se després de caure.

Sobre això, sant Joan Pau II, com a esportista i pastor, va declarar: «En aquests temps en què per desgràcia formes de violència diverses, i per tant d'odi, tendeixen a esquinçar nefastament el teixit de la solidaritat social, vosaltres [els esportistes] contribuïu, per part vostra, a donar un testimoni lluminós de cohesió, de pau, d'unió, en una paraula de “saber estar junts”»¹. Aquestes paraules són més actuals i oportunes que quan van ressonar per primera vegada.

Estimats amics: us convido aleshores a ser *filis nous per teixir xarxes noves* que harmonitzin tots els àmbits de la vida, per fer un entramat d'una societat renovada on el temps s'impregni d'eternitat, la cultura custodii la memòria i afavoreixi el diàleg, l'educació promogui la recerca de la veritat amb esperit crític, l'art desperti

¹ ST. JOAN PAU II, *Discurs als participants en el 33è Campionat d'Esquí aquàtic Europa, Àfrica i Mediterrani*, 31 d'agost de 1979.

admiració i generi emocions nobles, l'empresa reconegui la dignitat de la persona i el treball segueixi sent motor d'esperança.

Siguem *filis nous* acollint el consell de sant Pau: «Estigueu contents amb els qui ho estan, ploreu amb els que ploren. Viviu d'acord els uns amb els altres: no sigueu orgullosos sinó poseu-vos al nivell dels humils. No us tingueu massa per llestos. No torneu mal per mal a ningú. Mireu de ser ben considerats per tothom. Si pot ser, fins on depengui de vosaltres, estigueu en pau amb tothom» (Rm 12,15-18). Perquè en tot això es juga que, en l'esdevenidor, continuï resplendint la nostra “magnífica humanitat”. Moltes gràcies.

Aleshores, siguem tots constructors d'aquesta nova comunitat.

Benedicció

Moltes gràcies, felicitats a tothom.

TROBADA AMB ELS MEMBRES DEL PARLAMENT ESPANYOL

DISCURS DEL SANT PARE

Congrés dels Diputats (Madrid)

Dilluns, 8 de juny de 2026

President del Govern,

Presidenta del Congrés dels Diputats,

President del Senat,

President del Tribunal Constitucional,

Presidenta del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial,

Membres del Congrés dels Diputats i del Senat,

Senyores i senyors:

Agraeixo a la senyora presidenta les seves amables paraules, així com la invitació que la Seu Apostòlica ha rebut amb motiu del meu viatge a aquest país, així com la deferència d'acollir-me en aquest històric Palau del Congrés dels Diputats, àmbit eminent de la vida institucional, jurídica i democràtica del Regne d'Espanya. Vinc davant de tots vostès com a bisbe de Roma i pastor de l'Església catòlica, conscient que la missió confiada al successor de l'apòstol Pere com a principi i fonament d'unitat dels bisbes i dels fidels (cf. *Lumen gentium*, 23) col·loca la Santa Seu, de manera peculiar, en diàleg amb els pobles i amb els Estats.

La meua presència enmig de vostès vol ser un gest de proximitat cap a Espanya, en el marc de la cooperació mútua, i una paraula oferta des del servei a la persona humana. L'Església "camina amb la humanitat", comparteix les seves esperances i les seves ferides, escolta els interrogants de cada època i es deixa interpel·lar «per tot el que concerneix l'existència dels homes i les dones d'avui». Per això, quan es dirigeix a la vida pública, ho fa respectant la missió pròpia de les institucions i la responsabilitat legítima dels que han rebut el mandat de legislar. Reconeix «l'autonomia de les realitats terrenals» i «la distinció entre comunitat eclesial i comunitat política»; i, precisament des d'aquesta consciència, aporta una reflexió nascuda del desig de servir el bé comú i de recordar allò que fa veritablement humana la convivència (cf. *Magnifica humanitas*, 18-19).

En aquest hemicicle es dona forma jurídica a la convivència social. Aquí les diferències s'escolten, s'ordenen i, quan és possible, es converteixen en decisió compartida. Per això, més enllà de la diversitat legítima de posicions, tota tasca legislativa acaba trobant-se amb una pregunta decisiva: quina concepció de la persona humana inspira les lleis i quin tipus de societat construeix aquestes lleis.

Davant d'aquesta qüestió, Espanya té una memòria particularment rica. La seva identitat geogràfica i política s'ha anat entreteixint amb una història en què la fe i la raó, l'art i el dret, la tradició i el pensament s'han sabut trobar fecundament. En les seves catedrals i universitats, en la seva literatura immortal, en les seves

institucions jurídiques i en l'ànim mateix del seu poble, roman viva una herència que ha donat forma a una manera de viure la llibertat, practicar la justícia i ordenar la vida comuna.

Des de les pàgines universals del *Quixot*, on Cervantes va proclamar que «la llibertat [...] és un dels dons més preciosos que van donar els cels als homes» (*Don Quixot de la Manxa*, II, 58), fins a la fondària espiritual de santa Teresa d'Àvila, i des de la gran tradició jurídica espanyola fins a la inquietud metafísica d'Unamuno, que recordava que l'home «no es resigna a morir del tot» (*Del sentiment tràgic de la vida*, I), Espanya ha sabut mirar l'ésser humà com alguna cosa més que una peça de l'ordre social, econòmic o polític: l'ha reconegut com a criatura oberta a la veritat, dotada de llibertat i moguda per una set d'eternitat que cap realitat temporal no aconsegueix extingir; en una paraula, com algú la dignitat del qual precedeix tota utilitat i al servei de la qual està subjecta l'acció legislativa.

Per això, en parlar avui de la persona humana, aquesta memòria condueix naturalment a Salamanca i al pensament que hi va madurar. La presència simbòlica en aquesta sala dels reis Isabel i Ferran remet a aquell moment en què Espanya va quedar situada davant de responsabilitats històriques d'abast universal; pocs anys després, Salamanca hauria d'assumir, amb lucidesa singular, la reflexió moral i jurídica que aquest escenari reclamava. En aquella seu universitària, fa cinc-cents anys, quan s'obrien mons nous i possibilitats immenses en les relacions entre els pobles, alguns mestres van comprendre que la raó no podia ser invocada per revestir de legitimitat tot allò que la força o l'interès presentaven com a convenient. Així van introduir en el discerniment històric la pregunta pel valor irreductible de tot ésser humà i els límits morals del poder. Cal reconèixer que la societat i la mateixa Església no sempre van estar a l'alçada de les intuïcions que trobaven ressò en la seva pròpia tradició cristiana.

Tanmateix, aquell interrogant va obrir un horitzó intel·lectual i moral que va desbordar el seu mateix moment històric. La intuïció del *totus orbis*, d'una comunitat humana més àmplia que qualsevol poder particular, permetia afirmar l'existència de vincles jurídics i morals entre els pobles. Des d'Espanya, la reflexió de l'Escola de Salamanca —i de manera particular fra Francisco de Vitoria, juntament amb altres dominics i jesuïtes— va contribuir a formar una consciència jurídica i moral capaç de recordar que l'autoritat porta sempre amb ella una responsabilitat i que tot ésser humà ha de ser reconegut com a subjecte de drets i deures. Aquest anhel continua parlant també avui: que la dignitat, la justícia i el bé comú siguin la mesura de les relacions socials, tant a nivell nacional com internacional.

Aquesta és una de les grans herències d'Espanya: haver unit l'acció històrica amb la lucidesa de la raó moral. Aquella contribució, nascuda a la vora del Tormes, va transcendir les aules i les biblioteques, i va arribar a formar part d'una consciència més àmplia, compartida per la comunitat internacional que es continua preguntant com construir la pau sobre el reconeixement de la persona i no sobre la imposició de la força. Aquest llegat també viu en aquestes Corts, cada vegada que el

legislador es pregunta com fer que allò possible sigui just, que allò legal sigui veritablement humà i que la voluntat de la majoria custodiï aquells béns que pertanyen a tots i respecti allò que cap majoria pot vulnerar legítimament.

La pregunta salmantina continua acompanyant la tasca dels que serveixen a la vida pública. Avui, els mons nous que s'obren davant nostre ja no es dibuixen en els mapes: es despleguen en la tècnica, en l'economia, en la biomedicina i en l'univers digital, on el poder humà assoleix àmbits cada vegada més delicats de la vida personal i social.

El progrés ofereix possibilitats admirables, i avui ho veiem de manera singular en el desenvolupament de la intel·ligència artificial i les noves tecnologies. Com he recordat en la meva recent encíclica, la tecnologia en ella mateixa no és neutral perquè agafa el rostre de qui la concep, la finança, la regula i la utilitza (cf. *Magnifica humanitas*, 9); per això, davant de les transformacions del nostre temps, el nostre discerniment ha de centrar-se en quin lloc ocupa la persona humana en les nostres decisions, i com es plantegen avui, de manera nova, la dignitat del treball, la solidaritat, la política social i el bé comú.

Aquest discerniment comença per una primera afirmació: tota societat autènticament justa s'edifica sobre el reconeixement de la dignitat inviolable de la persona humana. Aquesta dignitat precedeix tota concessió de l'Estat i no pot quedar subordinada a consensos socials mudables o al vaivé de les majories de cada moment (cf. Benet XVI, *Discurs davant el Parlament federal alemany*, 22 de setembre de 2011). Pertany a tot ésser humà pel mateix fet d'existir, i per això ha d'orientar tot ordenament jurídic positiu. La fe cristiana la proclama a partir de la Revelació; la raó humana la pot reconèixer com a exigència inscrita en la veritat de l'home (cf. *ibíd.*). Quan aquesta convicció es manté viva, el dret es converteix en empara de tots i en garantia davant la imposició d'interessos i agendes particulars.

Sobre aquest fonament, em correspon pronunciar avui una paraula serena i ferma davant dels qui tenen la responsabilitat greu d'ordenar jurídicament la convivència social. Aquesta convivència es pot veure amenaçada per la cultura del descart, com tantes vegades va advertir el papa Francesc (cf. *Discurs a l'Assemblea plenària de la Pontifícia acadèmia per a la Vida*, 27 de setembre de 2021). En aquest sentit, si la vida deixa de ser reconeguda com un valor fonamental, quin futur poden tenir les nostres societats? Es pot anomenar plenament justa una comunitat que deixa en l'ombra l'infant encara no nascut, l'ancià, el malalt, qui pateix en silenci o qui depèn enterament de la cura dels altres? La defensa de la vida humana no és una qüestió parcial ni un interès confessional: és una fita de civilització. Tota vida humana ha de ser reconeguda i custodiada des de la seva concepció fins a l'ocàs natural, en cada circumstància de la seva existència. Quan aquesta certesa s'enfosqueix, els més vulnerables són les primeres víctimes i la llei perd el seu significat més profund: servir i protegir cada persona. Per això, la grandesa moral d'una nació es manifesta, sobretot, en la seva capacitat d'acompanyar, protegir i estimar aquelles vides que travessen més fragilitat.

El bé comú és, en certa manera, «la forma social de la dignitat humana» (cf. *Magnifica humanitas*, 59). No consisteix en la mera suma d'interessos particulars, sinó en «el conjunt d'aquelles condicions de la vida social que permeten als grups i als individus d'assolir més plenament i ràpidament la pròpia perfecció» (*Gaudium et spes*, 26). Quan el bé comú deixa de ser horitzó compartit, l'acció pública corre el risc de fragmentar-se en interessos parcials, incapaços de custodiar allò que pertany a tothom.

En aquest context, revesteix particular importància la família, la realitat humana primera i fonament natural de la comunitat. A la llar s'entrellacen les generacions i es transmet una memòria viva que dona continuïtat interior a la societat. Allí on la família és sostinguda, també s'enforteix l'estabilitat espiritual i social de les nacions. La família serà sempre la primera escola d'humanitat on s'aprèn, abans que en qualsevol altre lloc, la gramàtica elemental de la convivència: rebre la vida, tenir cura de l'altre, perdonar, servir i pertànyer.

També les institucions educatives ocupen un lloc decisiu en aquesta tasca. En elles, les noves generacions hi poden aprendre a buscar i estimar la veritat, a qüestionar-se sobre el sentit de la vida i la dignitat de cada persona. Per això, molts pares desitjosos que els seus fills aprenguin a relacionar-se, a pensar amb esperit crític i a adquirir valors sòlids, hi dipositen grans esperances, com a valuoses aliades en la seva educació. Aquesta col·laboració sempre ha de respectar el «dret primari i inalienable» dels pares a «escollir el tipus d'educació i de formació que s'imparteix als seus fills, en coherència amb les pròpies conviccions morals, culturals i religioses» (cf. *Magnifica humanitas*, 143; cf. *Pacte Internacional de Drets civils i polítics*, art. 18.4).

L'afirmació de la dignitat humana no pot romandre abstracta quan tantes persones es veuen obligades a deixar-ho tot per cercar pau, seguretat i futur. També el tràgic drama migratori interpel·la avui la consciència de les nacions i el fonament ètic de l'ordre internacional. Nombrosos homes, dones i infants es veuen obligats, per circumstàncies moltes vegades dramàtiques, a marxar de les seves comunitats i deixar enrere éssers estimats, històries i vincles. Aquesta realitat supera qualsevol lectura purament demogràfica o econòmica: constitueix una qüestió eminentment moral i jurídica. Allí on una persona és discriminada pel seu origen nacional, ètnic, religiós o lingüístic, o per la seva condició econòmica o social, es vulnera greument el principi universal de la dignitat igual de tots els éssers humans.

La situació dels migrants i refugiats exigeix una resposta que miri les persones, afronti les causes que les obliguen a marxar i vagi més enllà de la gestió de fluxos. D'aquí neix una exigència doble de justícia social: oferir vies segures i legals, una acollida respectuosa i possibilitats reals d'integració; i promoure, al mateix temps, el dret a romandre en la pròpia terra, treballant perquè ningú hagi d'abandonar la seva llar per manca de pau, seguretat o condicions dignes de vida, per les desigualtats econòmiques i els efectes de la crisi climàtica (cf. *Magnifica humanitas*, 81).

En els darrers anys, les rutes cada vegada més perilloses han posat en evidència l'altíssim cost d'aquesta realitat, tantes vegades amagada o ignorada. Moltes persones continuen sent preses de traficants i contrabandistes que s'aprofiten de la seva desesperació. És necessari enfortir la prevenció, el rescat i l'assistència a les víctimes, especialment en el marc d'una cooperació regional i multilateral.

Cap nació no pot afrontar tota sola un desafiament d'aquesta magnitud. Per això, és indispensable una resposta coordinada, solidària i eficaç, capaç de garantir protecció, acollida i oportunitats reals d'integració als que emigren. Quan la resposta institucional es fa propera, justa i coordinada, les fronteres deixen de ser llocs d'abandó i es poden convertir en espais de protecció responsable de la dignitat humana.

Senyories:

El món travessa una crisi espiritual i cultural profunda, que es manifesta en múltiples formes de violència, polarització i desconfiança recíproca. En aquest context, la pau es presenta com una aspiració política i, més encara, com una veritable exigència moral. Reclama una paraula pública que respecti qui pensa diferent, institucions posades al servei de la trobada, una memòria històrica que busqui la veritat i la reconciliació i una vida social capaç de sostenir l'amistat cívica i el respecte mutu enmig de la discrepància.

A nivell internacional, la pau exigeix valentia diplomàtica, responsabilitat ètica i una visió de futur fundada en el respecte a la identitat de cada poble i en l'obligació dels estats de resoldre les seves controvèrsies pels camins pacífics que ofereix el dret internacional. Tota guerra constitueix, en última instància, una dolorosa derrota de la capacitat de negociar i també d'aquella consciència comuna de la humanitat que reconeix vincles de justícia entre les nacions. Les armes poden imposar un silenci temporal; però mai no podran edificar una pau autèntica i duradora.

Per això, preocupa que, en diversos llocs del món, i també a Europa, torni a presentar-se el rearmament com a resposta gairebé inevitable davant la fragilitat de l'escenari internacional. La veritable seguretat, en canvi, neix de la justícia, del diàleg pacient, del respecte al dret internacional i d'una política capaç de posar la vida dels pobles per damunt dels interessos que s'aprofiten de la guerra. També el desenvolupament de les noves tecnologies i de la intel·ligència artificial en l'àmbit militar exigeix una vigilància ètica rigorosa, perquè les decisions sobre la vida i la mort mai no siguin descarregades sobre automatismes ni sostretes a la responsabilitat moral de la persona humana (cf. *Discurs a la Universitat "La Sapienza"*, 14 de maig de 2026).

La comunitat internacional està cridada a redescobrir el valor indispensable del diàleg com a camí pacient cap a acords justos i duradors, fonamentats en el respecte als tractats, en la transparència de l'acció diplomàtica i en la voluntat sincera d'anteponer la pau al recurs de força. D'aquí neixen la confiança i l'esperança.

Com recorda el lema de la Unió Europea, *In varietate concordia*, la unitat veritable no uniforme, sinó que cohesiona en la diversitat, fent de les cultures, sensibilitats i tradicions una avinentesa d'enriquiment mutu.

Així mateix, dins de les mateixes societats és urgent construir una cultura de la reciprocitat. La pluralitat política no hauria de degenerar en desqualificació permanent de l'adversari. En una convivència madura, fins i tot el conflicte pot esdevenir camí cap a la pau, quan les diferències es deixen mitigar per l'escolta i s'ordenen al reconeixement de les necessitats, els anhels i les capacitats de tothom.

Però la pau no és només una realitat política o institucional. També neix en la consciència, allà on la rancúnia, la indiferència i l'odi cedeixen espai a la reconciliació. Per això, s'instaura i es protegeix també a través del llenguatge. Les paraules poden obrir camins o tancar-los; poden il·luminar la realitat o deformar-la fins a fer impossible la trobada. Els qui exerceixen una responsabilitat pública tenen, per això, una obligació especial de custodiar la paraula per «desarmar el llenguatge» (*Missatge per a la Quaresma de 2026*, 13 de febrer de 2026). La fermesa no exigeix menyspreu; la discrepància no comporta humiliació.

D'aquest respecte a l'altre també neix el deure de custodiar l'espai on maduren les seves conviccions, la seva consciència i la seva relació amb Déu. L'atenció a aquest àmbit interior permet comprendre millor una qüestió decisiva per a tota societat veritablement democràtica: la llibertat de pensament, de consciència i de religió, dret fonamental que tutela l'àmbit més íntim de les persones. La llibertat sobre la qual s'edifica l'estat contemporani, si és autèntica, reconeix la dimensió religiosa de l'ésser humà, la respecta i la tutela jurídicament; i evita que algú hagi de renunciar a contribuir a la societat en què viu per causa de la seva fe.

Sense confondre el pla jurídic amb el moral, també cal recordar que la llibertat necessita una comprensió plena de si mateixa. Ser lliure significa dir únicament estar lliure de coaccions o disposar de moltes possibilitats d'elecció; significa poder reconèixer el bé i adherir-s'hi responsablement. Per això, tota societat efectivament lliure també requereix una justa delimitació del poder públic, de manera que la llibertat de les persones, de les comunitats i de les associacions no sigui restringida indegudament (cf. *Dignitatis humanae*, 1). Des d'aquesta perspectiva, l'autonomia legítima de l'ordre temporal no s'ha d'interpretar mai com a hostilitat envers el fenomen religiós. La fe no pretén imposar-se mitjançant privilegis ni coercions; tanmateix, tampoc no pot ser relegada al silenci com si fos irrellevant per a la vida pública.

En aquest context, el sigil sacramental de la confessió revesteix una importància especial per a l'Església catòlica. S'insereix en l'àmbit més ampli de la llibertat religiosa, que garanteix a les comunitats creients un espai propi de vida, organització i disciplina interna (cf. Conferència sobre la Seguretat i la cooperació a Europa, *Acta final d'Hèlsinki*, 1 d'agost de 1975, Principi VII). Tutelar-lo jurídicament, com passa de manera anàloga en algunes professions, significa preservar un espai sagrat de llibertat interior, on el creient pot obrir la seva ànima davant Déu sense por de

pressions externes, com també reconeixen les normes internacionals (cf. Cort Penal internacional, *Regles de procediment i prova*, Regla 73.3).

Senyores i senyors:

Permetin que m'aturi un instant en algunes imatges que adornen aquesta Cambra. En aquest saló de sessions, la llum natural entra per la lluerneta que corona la sala. Aquesta llum que ve de dalt pot recordar que també la política necessita reconèixer una mesura que la precedeix i la supera.

També les pintures que evoquen, en la part superior del mur principal, la recepció de l'Evangelí i del Decàleg recorden quelcom essencial. Sense confondre l'ordre polític amb el religiós, aquests signes conviden a reconèixer que la llibertat moderna també ha estat preparada per una llarga educació de la consciència, marcada profundament per la tradició cristiana. En aquesta escola interior, els pobles van aprendre que el dret ha de servir al bé, que la justícia posa límits a la força, que el poder necessita legitimitat, que els pobres pertanyen plenament a la comunitat, que l'estranger ha de ser acollit d'acord amb la seva dignitat i que la vida humana mai no pot ser tractada com a mercaderia.

Una llei no arriba a la seva veritable grandesa pel mer fet d'haver estat aprovada formalment; l'assoleix quan, a més de ser vàlida en la seva forma, pot comparèixer davant la dignitat de la persona i sortir-ne sense avergonyir-se'n.

Els convido a alçar, doncs, la mirada: no per allunyar-se de la realitat, sinó per recordar que tota decisió de les autoritats públiques toca persones de carn i ossos, especialment els que tenen menys força per fer-se escoltar. Perquè l'altesa de mires consisteix precisament en mirar amb més profunditat allò que està en joc en cada decisió pública. Per això, juntament amb les respostes tècniques i les reformes legals, cal també una renovació moral.

Espanya pot oferir molt en aquest camí. Compta amb una llengua que uneix continents; una tradició cultural, jurídica i espiritual que ha sabut posar en diàleg fe i raó, dret i consciència, unitat i pluralitat. Aquesta experiència històrica també recorda el valor de la concòrdia i de l'esforç pacient per construir una convivència pacífica i justa.

Que aquesta noble nació no perdi mai la memòria de les seves arrels ni l'audàcia de mirar el futur. Que Espanya continuï sent terra de trobada, de cultura, de solidaritat i d'esperança. I que en la seva vida pública sàpiga unir sempre la fermesa de les conviccions amb la noblesa del diàleg i la grandesa del servei.

Que Déu concedeixi pau a totes les nacions de la terra, concòrdia a les famílies i serenitat a les consciències. I que, sobre el Regne d'Espanya, marcat per l'empremta apostòlica de sant Jaume i per la presència maternal de la Verge del Pilar, davallin dies de prosperitat, justícia i pau duradora. Moltes gràcies.

TROBADA AMB ELS BISBES D'ESPANYA

SALUTACIÓ DEL SANT PARE

Seu de la Conferència Episcopal (Madrid)

Dilluns, 8 de juny de 2026

Estimats germans en l'Episcopat:

És amb gran goig que em presento davant vostre en aquest tercer dia del meu viatge apostòlic a Espanya. Després de saludar els representants polítics que m'han rebut al Parlament, ara m'agradaria aprofitar aquests moments junts per revifar la comunió tal com Jesús aconsellava als seus apòstols (cf. Mc 6,31). Agraïxo a Mons. Luis Javier Argüello García les amables paraules que com a President de la Conferència i en nom de tots m'ha dirigit, espero que les meves puguin confluïr en aquest diàleg en l'Esperit que suposa acollir tot allò bo que el Senyor ens diu a través del germà. El camí sinodal emprès per l'Església és un procés d'escolta en profunditat. Ser capaços de reconèixer la veu de Déu que parla a través de la comunitat eclesial és un dels seus valors fonamentals.

És un diàleg fecund que com a Església aneu definint en diferents maneres. Un exemple concret que podem evocar és el dels congressos que esteu realitzant. M'aturo en els celebrats el 2020 i el 2025, que han tingut una repercussió especial: *Poble de Déu en sortida* i *Per a qui soc? Assemblea de cridats per a la missió*. Els seus temes incideixen en les qüestions essencials: com es poden afrontar els reptes actuals? i qui estan cridats a acollir aquest desafiament?

En la meua contribució a aquesta reflexió, se m'ha acudit proposar-vos la imatge d'un viatge en què la destinació és Déu, cap a qui *alcem la nostra mirada*. És un viatge *sui generis*, ja que realment no ens movem materialment, però en què volem deixar volar el nostre cor.

Una temptació en els viatges és obsessionar-nos amb el que deixem, els llocs, les coses, les formes, sense obrir-nos, en docilitat a l'Esperit, a la novetat del que trobem. A aquesta temptació s'hi afegeix la de l'equipatge, que, per raons semblants, omplim de coses inútils que acaben sent un llast. D'altra banda, tampoc no convé oblidar una cosa que aprenem de les vicissituds de tants emigrants: una persona sola, sense arrels i sense recursos, és algú que pateix terriblement i que amb molta dificultat pot establir vincles sòlids en el lloc on arriba.

D'aquesta manera, en aquesta primera fase del nostre periple, la nostra resposta a la pregunta de com podem afrontar aquest repte que ens hem proposat ha de conjuguar la llibertat i la valentia prudentment, per deixar estructures que no ens ajuden, no responen o fins i tot ens allunyen del nostre fi, amb la fortalesa de conservar com un tresor allò que ho facilita. Com no recordar aquí l'immens patrimoni cristià de la vostra terra, la capacitat enorme de convocatòria que aquesta riquesa ens proporciona: amb la seva bellesa, que arriba fins al no creient, o amb els vincles de

pertinença que ha estat capaç de teixir en la identitat espiritual de cada racó d'aquest poble estimat, i que continua present fins i tot en els moments en què la seva fe vacilla. Un desafiament enorme, certament, a què estem cridats a respondre amb valentia, perquè aquest patrimoni produeixi els fruits de què és capaç.

Un altre tresor que no podem oblidar a la nostra alforja és el viàtic del pelegrí. El pa de la Paraula i de l'Eucaristia encara ens són més necessaris que l'aliment material, perquè ens obren el camí de la salvació. No és un problema de com fer més o menys atractiva la celebració, és sentir que, si som part d'Ell, la seva absència ens produeix un desassossec que podem comparar amb la gana material. La vida sacramental va compassant la nostra existència com la d'un infant que rep l'aliment de la seva mare, com la d'un esportista que va mesurant les forces necessàries per arribar a la meta.

D'altra banda, una cosa que ens costa molt en viatjar és comunicar-nos amb l'altre. Ja sigui a causa de la llengua i la cultura diferents, ja sigui per la desconfiança envers allò desconegut, ja sigui per les picabaralles i les incomprendions que es poden donar fins i tot entre persones properes, ens sentim limitats a l'hora d'expressar-nos o de comprendre el nostre interlocutor. És una experiència que podem portar a l'anunci de l'Evangelí, a l'acollida de l'altre, a la capacitat de respondre als qüestionaments del món que ens envolta o a la necessitat d'activar la corresponsabilitat dels membres de la comunitat en les nostres accions pastorals. Si abans hem dit que hem d'abandonar tot allò que ens frena i allunya, ara la consigna ha de ser que el nostre patrimoni sigui sempre instrument i oportunitat de diàleg amb aquells que trobem en el nostre camí.

Com els passa als pelegrins del Camí de Sant Jaume, en el nostre viatge podem trobar-nos amb aquestes immenses planures castellanes, buides als nostres ulls. Les poques trobades d'aquests pelegrins amb algunes persones grans o amb treballadors estrangers, poden ser una metàfora de moltes situacions socials que per desgràcia es perceben en algunes de les vostres realitats eclesials. No és la primera vegada que Espanya enfronta una situació anàloga: en el passat, per exemple, quan l'Església va haver de reconstruir la seva presència en les franges de terra cremada, van sorgir models d'evangelització que després es van exportar a Amèrica i que ens poden ajudar aquí en la nostra missió.

Com aleshores, estem cridats a construir una nova realitat, a través del diàleg respectuós i l'ús de nous llenguatges, tal com va fer el famós sant alfaquí de Granada, fra Hernando de Talavera, i més endavant repetís a Amèrica sant Toribio de Mogrovejo, del que estem celebrant el tercer centenari de la canonització, presentant-lo precisament com a model de bisbe en sortida en un temps de missió i reorganització eclesial. Encara que els llenguatges en aquesta era digital són diferents i les cultures que ara componen el mosaic de les nostres realitats, amb migrants de totes les parts del món, també han canviat, però l'esperit ha de romandre.

Quins són els punts essencials d'aquest esperit? El primer té alguna cosa a veure amb la capacitat de comunicar, de parlar amb cada realitat present en el nostre

territori, d'abaixar-se no només per comprendre, sinó per compartir. Només sobre la base de posar en comú tot allò bo que hi ha en el propi patrimoni, aportant cadascun el seu granet de sorra, podrem edificar una realitat nova en què la fe pugui enfonsar arrels profundes. Per a això, lògicament, cal començar per aprendre el llenguatge de l'altre, iniciar processos i anar teixint vincles on poder sembrar la llavor del Regne. El segon és la crida a crear realitats capaces de comunicar per elles mateixes la pròpia experiència de fe. Capaces de portar —com va fer Toribio— l'experiència de Granada a Amèrica, és a dir, d'atresorar en el nostre equipatge els recursos que ens permetin afrontar amb franquesa els reptes sempre nous de l'evangelització en cada circumstància.

Després de les planures desertes, trobarem també grans ciutats, aquí el silenci i la llunyania no són espacials sinó íntims. Les respostes seran diferents, però els processos per arribar-hi, anàlegs: escolta, comprensió, respecte, generositat i franquesa.

Els pelegrins acostumen a sortir de nit i moltes vegades aquesta obscuritat inicial del camí els pot espantar. Podríem evocar l'himne de vespres, *La nit és temps de salvació*, per dir que, si anem en bona companyia, les dificultats del caminar i el perill d'extraviar-se es redueixen. És el Senyor qui ens condueix, Ell és l'amo de la història i de cadascuna de les nostres històries, Ell determina els temps. Nosaltres caminem darrere d'Ell, encara més, caminem amb Ell com a membres d'un cos sol. Aquest vincle profund exigeix a l'Església, en aquest temps de polaritzacions i contraposicions cada vegada més dures, un testimoni d'unitat en la pluralitat: una comunió capaç d'acollir la riquesa dels dons, dels carismes, de les sensibilitats que l'Esperit Sant suscita en el Poble de Déu. La imatge de Crist es fa reconèixer en el mosaic viu de l'Església, on moltes tesseltes, sense confondre's, convergeixen per tal de manifestar la bellesa de l'únic Senyor.

En aquesta tasca, el ministeri del bisbe assumeix una responsabilitat peculiar. Estem cridats a ser principi visible de comunió, en primer lloc, de la comunió amb Crist, custodiant amb amor la fe rebuda, en docilitat a la Paraula de Déu i a la tradició viva de l'Església; després, en la comunió amb el successor de Pere i amb l'Església universal, amb el presbiteri i amb la comunitat diocesana, amb la vida consagrada, amb els moviments, amb les associacions i amb cada carisma autèntic que l'Esperit dona per a l'edificació comuna. La vostra missió us reclama custodiar la unitat, afavorir el diàleg, curar les fractures i acompanyar el camí del poble encomanat a la vostra cura.

La comunió viscuda d'aquesta manera també té una força missionera. Una Església reconciliada per dins pot parlar amb més llibertat als germans d'altres confessions cristianes i d'altres religions, als que no creuen, a les autoritats civils i a tots els homes de bona voluntat que treballen pel bé comú.

Aquesta crida a ser signe de comunió en Crist, caminant en unitat i estenent la nostra mà al germà que trobem, ens posa davant d'un altre desafiament que avui toca el cor de molts: la dificultat d'assumir compromisos definitius i de prendre

decisiones vitals profundes. En tants joves, i no només en ells, la pregunta: “Per a qui soc?” ressona com una recerca sincera de sentit, de pertinença i de do. El cor humà no es satisfà acumulant experiències, possibilitats o seguretats provisòries, s’omple quan descobreix una crida, quan comprèn que la vida arriba a plenitud només si és donada.

Per això, la pastoral vocacional no es pot reduir a una simple recerca de números. Aquesta neix de comunitats vives, de sacerdots feliços, de famílies capaces de testimoniar la bellesa de la fidelitat, d’una Església que sap mostrar amb senzillesa que seguir Crist no empobreix l’existència, sinó que l’expandeix. On l’Evangeli és viscut amb alegria, servei i comunió, també la crida del Senyor pot ser escoltada novament com a promesa de vida.

Abans hem parlat d’equipatges carregats i els pelegrins del Camí de Sant Jaume saben bé que a la motxilla s’ha de carregar només d’allò essencial. Com en reiterades ocasions va proposar el papa Francesc, en el context vocacional actual, cal dir que la conservació d’estructures no pot prevaler sobre el bé de la vocació. Els seminaristes tenen dret a la millor formació possible i l’Església, per la seva banda, té el dret a sacerdots ben formats. El criteri perquè els seminaris siguin autèntiques cases de formació és que assegurin una adequada experiència de vida comunitària; que tinguin formadors totalment dedicats a l’estudi i l’ensenyament, amb experiència en l’acompanyament espiritual; i que comptin amb Centres superiors de teologia dotats amb els mitjans necessaris per desenvolupar la seva funció. Per a això és imprescindible, a més d’unir forces, aprendre a treballar junts en la gestió d’aquests reptes.

En aquest terreny, les dificultats poden ser viscudes com a oportunitats. De vegades ens és difícil presentar la vocació dels laics i la seva integració en aquest viatge de vida que com a Església estem realitzant. D’altra banda, veiem com en moltes obres, tradicionalment gestionades per religiosos, es recorre a col·laboradors laics per poder continuar fent la tasca. És una dificultat que podem convertir en oportunitat de trobada, de diàleg i de comunicació. De nosaltres depèn que aquests laics arribin a percebre la seva participació en aquest servei eclesial com una crida que Déu els fa a assumir la seva responsabilitat com a cristians, interioritzant l’esperit, sentint-se part de la missió que el Senyor va encomanar als religiosos que la van posar dempeus.

Com veieu, el nostre viatge està fet de trobades, en elles no faltaran els que viuen moments de foscor, i ens reclamen que ens fem per a ells samaritans. Un dels més dolorosos és amb aquells que han estat ferits precisament pels que els havien de cuidar, fins i tot per membres del clergat. Davant d’aquesta plaga, la comunitat eclesial està cridada a respondre amb l’escolta, la veritat, la justícia, la reparació i un compromís cada vegada més decidit en la prevenció i la cultura de la cura. Cada persona ferida ha de poder trobar escolta sincera, acollida, protecció i camins reals de sanació.

Aquesta mateixa lògica també val per als desafiaments d'un món secularitzat. Molts homes i dones del nostre temps no rebutgen simplement Déu, moltes vegades duen al cor una set profunda de sentit, de veritat, de pertinença i d'esperança, fins i tot quan no saben donar-li un nom. L'Església està cridada a reconèixer aquests anhels, a escoltar-los amb respecte i a oferir, com Pere i Joan al paralític al costat de la porta del temple, el tresor que els ha estat confiat: Jesucrist, en nom del qual l'home es pot aixecar i caminar (cf. Ac 3,1-10). També quan col·labora amb altres institucions, religioses o civils, fins i tot quan ofereix ajuda material, educació, assistència o promoció humana, l'Església mai no deixa d'oferir allò que li és propi: l'amor de Déu revelat en Crist. Aquest missatge cala en la societat, que no dubta de manifestar la seva estima per moltes d'aquestes obres. Així, cada gest de caritat cristiana que neix de l'Evangelí porta en ella una promesa més gran: restituir a la persona el convenciment de ser estimada.

En el nostre viatge recorrem aquella que sant Joan Pau II va voler anomenar «Terra de Maria»¹. En la Santíssima Verge teniu la vostra primera companya de camí i el vostre tresor principal, ja que ella ens mostra amb la seva vida com acollir la Paraula i custodiar-la en el cor, com acompanyar en aquest itinerari els deixebles i romandre present en el camí de l'Església com a mare de comunió i d'esperança. A ella encomano el vostre ministeri, perquè us ajudi a ser, enmig del poble que teniu confiat, aquest llevat amagat de què parla l'Evangelí. Petita als ulls del món, però capaç, quan roman unida a Crist, de fer fermentar la massa (cf. Mt 13,33). La força de l'Església no neix de la grandesa dels mitjans, sinó de la santedat dels seus fills, de la comunió dels seus pastors, de la fidelitat humil i perseverant de qui es deixa guiar per l'Esperit.

En aquest camí us acompanya també sant Joan d'Àvila, patró del clergat espanyol, en aquest any en què recordem el cinquè centenari de l'ordenació presbiteral. Sant Pau VI el va definir «un mestre de vida espiritual benèvol i savi, un renovador exemplar de la vida eclesiàstica i dels costums cristians» i, al mateix temps, «un simple sacerdot»². En aquest sant doctor, l'Església reconeix la vida sacerdotal que cada bisbe està cridat a custodiar i a fer créixer en el propi presbiteri.

Mirant-lo a ell, penso en aquells que són els companys més propers dels bisbes en aquest viatge, en aquests «simples sacerdots», en el sentit més alt i més exigent del terme. El nostre caminar amb ells hauria de transmetre el valor d'aquesta essència: ser preveres enamorats de Crist, arrelats en la pregària, fidels a l'Església, propers al poble i capaços d'unir doctrina sòlida, zel apostòlic i caritat pastoral. Preveres que trobin en el bisbe no només una autoritat reconeguda, sinó un pare que els acompanya; i en els altres sacerdots germans amb qui compartir les fatigues i les alegries d'aquest pelegrinatge ple de trobades, on tots busquem Crist.

¹ *Homilia en la celebració de la Paraula i Acte marià nacional*, Saragossa, 6 de novembre de 1982, 1.

² *Homilia en la canonització del beat Juan de Ávila*, 31 de maig de 1970.

Concloem aquest periple espiritual amb una pregària del sant doctor que ens recorda que cada renovació eclesial neix d'un cor configurat amb Crist: «Si em mane, Senyor, fer el que vós vau fer, doneu-me el vostre cor» (*Sermó 57,20*). Que sigui també aquesta la nostra súplica: Senyor, doneu-nos el vostre cor, un cor capaç d'alçar la mirada cap a tu, de posar-se en camí, d'escoltar, de discernir, de servir, de corregir amb caritat, d'atendre amb paciència i d'anunciar amb alegria. Perquè l'Església que rep el cor de Crist porta amb ella la columna de foc que la guia, la sosté, la defensa i la conforta, l'equipatge necessari per afrontar qualsevol repte.

Que Déu us beneeixi. Moltes gràcies.

PREGÀRIA I HOMENATGE A LA VERGE DE L'ALMUDENA

SALUTACIÓ DEL SANT PARE

Catedral de Santa Maria de l'Almudena (Madrid)

Dilluns, 8 de juny de 2026

Agraeixo a Sa Eminència, l'arquebisbe de Madrid, les paraules que m'ha dirigit. Us saludo amb afecte a tots vosaltres, germans i germanes que, amb alegria i fervor, us uniu avui a l'homenatge a la Nostra Senyora de l'Almudena, mare i protectora d'aquesta arxidiòcesi, durant el qual posaré als seus peus la rosa d'or, símbol de l'amor filial del Papa a la Verge Maria.

Són nombroses les generacions de madrilenys que, al llarg dels segles, han venerat aquesta imatge de Santa Maria que porta el seu Fill diví en braços i ens el presenta. Diu la tradició que, en temps difícils per a la comunitat cristiana, per protegir la talla de la Verge, la van amagar en un recinte de la muralla de la ciutatella, on va romandre oculta durant molt de temps, fins que, després de l'esfondrament miraculós d'una part dels murs, va ser trobada intacta.

Aquesta mil·lenària devoció mariana, tan sentida per tots vosaltres, és un signe de les arrels cristianes que us caracteritzen i us donen vida, però també de la gran esperança que continua animant-vos per seguir endavant. Va ser gràcies a una muralla enderrocada que es va produir el retrobament de la Mare amb el seu poble. I aquest fet és providencial, perquè assenyala el camí que Jesús, a través de la Mare santíssima, ens convida a recórrer. En un primer moment, una muralla que cau provoca soroll, caos, desordre; però també obre espais, restaura possibilitats i impulsa restabliments. En les nostres societats actuals continuen existint encara moltes muralles que no protegeixen, sinó que divideixen, allunyen i aïllen. I, de vegades, en pensar que en enderrocar-les suposa haver d'enfrontar allò que no ens agrada, preferim la comoditat de només apuntalar-les i, més freqüentment, d'ignorar-les.

No obstant això, Nostra Senyora de l'Almudena, amb la seva presència i la seguretat de la seva protecció, ens diu una altra cosa: per edificar una cosa nova, bonica i duradora cal estar disposats a destruir els murs, perquè per reprendre la ruta es necessiten espais que ens permetin entreveure l'horitzó.

Persuadits que el Senyor camina amb el seu Poble sant, escolta els seus temors i acull amb sol·licitud tots els seus esforços de bé, us exhorto a no defallir en el vostre testimoni de fe, per contemplar el disseny d'amor del Pare; de caritat, per unir-vos com una única família de germans i germanes; i d'esperança, per sostenir-vos en la vostra acció en el món. I que amb l'exemple i la intercessió de Santa Maria la Reial de l'Almudena, la Mare de Déu del Magníficat que continua proclamant la grandesa del Senyor i exultant en Déu el seu Salvador, Ell custodii i enforteixi el vostre amor a Jesús i a l'Església, de manera que pugueu ser constructors de vincles que restaurin el llenguatge universal de la comunió, l'amor fratern i la concòrdia.

I, fent meves algunes paraules de l'himne dedicat a ella, us encomano a l'auxili poderós del seu amor maternal:

*Santa Maria de l'Almudena,
Verge i Mare del Redemptor,
Reina del Cel, Mare d'Amor,
sota el vostre mantell, Verge senzilla
busquen la protecció els vostres fills,
Mare amorosa, Temple de Déu,
empareu-nos Senyora i ajudeu-nos a ser
constructors de pau i reconciliació.*

Amén.

TROBADA AMB LA COMUNITAT DIOCESANA

DISCURS DEL SANT PARE

Estadi “Santiago Bernabéu” (Madrid)

Dilluns, 8 de juny de 2026

Estimats germans, estimades germanes: bona tarda!

Jo suposo que, per a un jugador de futbol, fer un gol en aquest estadi és una cosa que li marca una mica la vida. Però, arquebisbe José Cobo: avui l'Església de Madrid ha fet un golàs per a sempre!

Gràcies.

Aquesta vetllada és un gran himne de fe i em complau unir la meua veu a la vostra per lloar Déu i enfortir els llaços d'una família eclesial tan bonica que està aprenent l'art de la polifonia, és a dir, de la unitat en la diversitat. Agraeixo al vostre arquebisbe, José Cobo, per haver introduït la paràbola del cant, que mostra com els números, les dades i els fets no són suficients per generar comunitat: el nostre cor necessita cantar, és a dir, interpretar els esdeveniments i les situacions celebrant amb els altres el sentit que irradien. Per a l'Església, això passa de manera singular en la litúrgia, el gran memorial de la història que ens ha salvat.

Cantar és una necessitat que impregna la convivència i interpetla la cultura, la incita a romandre oberta i en evolució constant. Vosaltres sou l'Església diocesana enmig d'un poble que estima la música, la dansa i estar junts, però que també coneix els conflictes, la resignació i, a vegades, la desesperació, situacions en què l'Evangelí pot obrir un camí a l'esperança. Vosaltres testimonieu l'Evangelí en la capital d'un gran país europeu, seu d'institucions i organitzacions en què es prenen decisions importants per al present i el futur, però també destinació de milions de visitants i de germans i germanes a la recerca de noves oportunitats. La vostra alegria serà contagiosa si, de ser una emoció passatgera, es converteix en una manera estable de ser, en un sentiment profund que renova les persones, els grups i la comunitat diocesana. No és casualitat que els apòstols, en els seus escrits, sovint convidin les Esglésies a l'alegria, recomanant-la gairebé com un manament. És *l'Evangelii gaudium*, una resposta coral a l'obra de Déu en Jesucrist: la seva vida, mort i resurrecció han canviat per a sempre la percepció de la història dels qui l'han trobat i seguit, encara que sigui de maneres i per camins diferents. També avui l'amor de Crist ens apressa (cf. 2Co 5,14) —el verb que sant Pau utilitza significa a més “ens captiva”, “ens manté units”, “ens posseeix”— i així ens crida a la responsabilitat de l'acció.

Sí, estimats germans i germanes, com alguns de vosaltres heu testificat aquesta tarda, el Baptisme canvia veritablement la vida. Les nostres sensibilitats, procedències i prioritats es troben en Crist i de la seva vida en reben la saba, com els sarments del cep. En concret, això significa que molt del que ja hi havia en nosaltres

es transforma, perquè s'orienta al servei, deixa de ser un do privat i serveix al bé comú. No cal témer el fet que mai no produeixi uniformitat. Sobre això, el Nou Testament dona testimoni, en la varietat de les seves veus, de la comunió en la diversitat, és a dir, de la comprensió que va desaparèixer a Babel, on tots, segons el relat bíblic, obligats a un projecte totalitari i merament humà, van acabar per no entendre el seu proïsme.

A l'encíclica *Magnifica humanitas* he proposat, com a alternativa a l'homologació i la confusió, la figura de Nehemies, que involucra tota la comunitat per reconstruir els murs de Jerusalem. «Avui, reconstruir significa reconèixer que, en la pluralitat de veus i visions que de vegades recorda la dispersió de les llengües, hi ha, però, una possibilitat lluminosa: la d'edificar junts, transformant la diversitat en un recurs i fent de l'escolta i del diàleg el terreny comú en què fer créixer la justícia i la fraternitat. I, en aquesta obra compartida, els cristians troben la seva manera de construir: orientar l'acció cap a Déu, perquè, sota la seva llum, el pluralisme no es dispersi en el desordre, sinó que, en la pràctica de la sinodalitat, es converteixi en l'espai on la humanitat recuperi els seus fonaments sòlids i el seu fi últim» (*Magnifica humanitas*, 10).

Hi ha, doncs, una relació especial entre l'Església i la ciutat, que cobra encara més importància en el canvi d'època que estem vivint: una relació que, naturalment, es materialitza entre persones de carn i ossos, en les relacions laborals i de proximitat, però també en les diferents comunitats, associacions i entitats dels barris. Cada vegada es fa més palès l'especificitat de la missió cristiana en el si de les grans realitats urbanes, on «una cultura inèdita batega i s'elabora» (*Evangelii gaudium*, 73). La claredat sobre aquest punt ha madurat molt al llarg del camí sinodal, el que ens ha permès conèixer-nos i escoltar-nos amb més profunditat en els contextos en què la comunitat diocesana viu i es configura. La pregunta que es torna més important és: allò que som i fem com a cristians, arriba «allà on es gesten els nous relats i paradigmes», és a dir, en els «nuclis més profunds de l'ànima de les ciutats» (*ibíd.* 74)? És veritat que donar una resposta pot ser difícil, però és possible si busquem plegats la veritat.

Per això és tan important no dispersar-nos ni tancar-nos cadascun en el grup o en l'entorn on ja ens sentim segurs, entre persones que sempre canten la mateixa melodia. Per arribar al cor de la ciutat cal cultivar la consciència que la veritat és simfònica i sempre ens supera, cultivar el desig de trobar el Ressuscitat, que sempre va davant nostre, ens precedeix i potser ja és present allí on encara no l'hem buscat. Per això, buscar-lo i seguir-lo és la condició per indicar-lo: altrament, no hi ha evangelització, i avui podem entendre això millor que en el passat. A les grans ciutats, més que en altres llocs, de vegades ens sembla que ja no tenim els mapes per moure'ns amb seguretat. Aleshores cal tornar a aprendre l'art espiritual de ser cordials, sense el qual fins i tot l'anunci de l'Evangeli corre el risc de convertir-se en una repetició impersonal i, en perdre eficàcia, deixa espai a la frustració i la desconfiança.

Estimats germans, Madrid és una gran ciutat on conviuen tradicions i “ànimes” diferents. Déu coneix un a un els cors dels seus habitants. Ell coneix com només Ell sap i ho pot fer, és a dir, en l’amor i, per tant, en la llibertat. Ell és misericòrdia infinita i vol que tots se salvin. Ho desitja fins al punt de fer-se carn i carregar damunt seu tot el pecat, el mal i allò negatiu del món. Heus aquí Jesucrist! Heus aquí la Bona Nova, la gràcia que hem rebut i que estem cridats a compartir amb tots! Perquè tots, sense excepció, estan fets per a la vida i la vida en plenitud. La presència de l’Església en una gran ciutat és una paràbola d’aquest misteri de salvació. Em ve al cap el llibre de Jonàs, una joia de la Bíblia que us convido a llegir o a rellegir, personalment i en comunitat. No és fortuït que fos precisament en les ciutats on els apòstols van implantar l’Església naixent, trobant-se no només amb el rebuig, sinó també amb l’acollida allà on, de manera més natural, les persones s’enfronten a la diversitat i al canvi.

Que res no us torbi, que res no us espanti! Junts, com a Església diocesana, podeu oferir el testimoni evangèlic que desferma les millors forces d’una humanitat bombardejada d’imatges i paraules, però afamada de justícia i assedegada de veritat. Tingueu confiança en el fet, cada vegada més evident, que es pot tornar a la fe o conèixer-la per primera vegada a l’edat adulta. Disposeu-vos a acollir els nous començaments no com una excepció, sinó com la regla de la missió. La inversió en els consells parroquials i diocesans no té un objectiu menor que aquest: modificar la sensibilitat de cadascú gràcies a una escolta més profunda d’allò que l’Esperit diu a l’Església. Seria una llàstima reduir-los a simples tràmits burocràtics. Són espais d’escolta recíproca per a l’exercici del discerniment, sense el qual no només cadascú va pel seu camí, sinó que correm el risc de no comprendre on ens vol el Senyor, què espera de nosaltres, a quines conversions ens crida. Quan atenem aquests espais, aleshores el culte es converteix en vida i entre les persones sorgeixen llaços de fraternitat i projectes de solidaritat.

Convido els preveres a reconèixer la pràctica del discerniment comunitari com una de les oportunitats més grans que la sinodalitat ofereix al seu ministeri. Estimats germans, sense apartar-vos del que és essencial, el fet d’aturar-vos regularment amb el vostre poble per interpretar la vida dels barris, els canvis culturals, les tensions socials i les pràctiques eclesials a la llum de l’Evangeli enriqueix i consolarà el vostre ministeri. També ajudarà cadascú i cada comunitat a sortir de l’aïllament i a experimentar l’alegria de l’Esperit Sant. En efecte, quan reduïm la vida eclesial a una rutina en què cadascú roman tancat en els seus hàbits i en el seu paper, el que ens falta és l’Esperit. Aquest suscita vocacions i les uneix, provocant de vegades agitació, discussió, recerca de nous equilibris. No us espanteu de tot això, gaudiu-ne.

Les anècdotes que hem escoltat aquesta nit ens expliquen, o més ben dit “ens canten”, quanta vida hi ha en aquesta Església. Algú ha donat el testimoni següent: “Puc dir sense dubtar que estimo profundament l’Església, família de Déu, on tots tenim un lloc”. Un altre ha dit: “Vaig sentir una gran alegria i responsabilitat, en

convertir-me en un membre més actiu de la comunitat i compartir els meus dons amb la resta dels membres de l'Església". I encara altres ens han relatat: "Per a nosaltres, servir en aquests programes no és només una manera d'ajudar, sinó també una manera de retornar tot l'afecte i el suport que hem rebut". Heus aquí l'Església, estimats germans i germanes! Heus aquí la música de l'Evangelí, amb el seu ritme contagiós. Quan arriba al cor, fa que hom digui haver-se sentit acollit amb els braços oberts, com la germana que va venir des del Perú a Madrid. Molts, com ella i la seva família, al començament senten temor a acostar-s'hi, ja que han sentit parlar de prejudicis i decepcions. La bondat, encara que sigui d'uns quants, pot vèncer la por de molts. Sigueu, per a tots, com una Bíblia oberta: que en els vostres rostres i en la vostra vida es pugui trobar la Paraula de Déu. L'amor, efectivament, és el llenguatge que fa que tothom se senti com a casa. Moltes gràcies.

Preguem ara junts amb les paraules que Jesús ens va ensenyar.

Paranostre

Benedicció

TROBADA AMB ELS VOLUNTARIS

DISCURS DEL SANT PARE

Pavelló 3 d'IFEMA Madrid
Dimarts, 9 de juny de 2026

Eminència, cardenal-arquebisbe José Cobo,

Estimats germans i germanes, bon dia!

Aquesta trobada és la darrera de l'etapa madrilenya del meu viatge apostòlic, però m'alegra molt que sigui amb vosaltres, voluntaris i voluntàries. Cadascú de vosaltres i molts més que no han pogut ser aquí aquest matí mereixeu un “gràcies” molt especial, perquè heu ofert la vostra presència, el vostre servei, i ho heu fet per amor al Senyor, a l'Església i al Papa. Gràcies de tot cor!

Agraeixo als dos “portaveus” que ens han brindat els seus testimonis i als que han realitzat el vídeo i l'actuació musical.

He sabut que, des del començament, la vostra resposta a la convocatòria ha estat entusiasta: en pocs dies heu superat les xifres sol·licitades i així les necessitats han quedat cobertes àmpliament. Us heu agafat dies lliures a la feina, alguns de vosaltres us heu dedicat a temps complet durant mesos, però cadascú ha donat el que ha pogut, lliurant cor, mans, idees, talents, somriures. Que Déu us ho recompensi com només Ell sap fer-ho!

M'agradaria compartir amb vosaltres una reflexió senzilla, que resumiria així: els cristians estan cridats a portar al món *el llevat de la gratuïtat*.

Jesús va utilitzar la imatge del llevat en una paràbola sobre el Regne del cel, recollida per l'evangelista Mateu: «Amb el Regne del cel passa com amb el llevat, que una dona amaga dintre la pasta de mig sac de farina i espera, fins que tota ha fermentat» (Mt 13,33). La vostra experiència d'aquests dies, com la de tants germans i germanes, voluntaris en circumstàncies semblants —penso en el Jubileu de l'any passat—, és un signe del Regne que ve, i ho és per un aspecte essencial: la gratuïtat.

La gratuïtat és un llevat que fa créixer la qualitat humana, ètica i espiritual d'una societat perquè podríem dir que és un tret típic de la “ciutat de Déu”. En un món contínuament influenciat per la lògica de l'interès i del lucre, on el terme “creixement” es redueix a la dimensió economico-financera, cal pensar i viure segons la lògica més veritable, és a dir, la d'un creixement humà integral. És la lògica de l'Evangeli, que diu: «Si feu bé als qui us en fan, qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui del cert us els tornaran, qui us ho ha d'agrair?» (Lc 6,33-34).

Estimats germans, Jesucrist va venir a portar al món el llevat del Regne del cel; el va barrejar amb la massa de la nostra humanitat malalta per guarir-la des de dins, amb l'aigua i la sang del seu sacrifici i amb el foc de l'Esperit Sant. I després de la seva mort i resurrecció, va enviar els seus deixebles, amb la força del mateix Esperit,

perquè fossin en el món signes i instruments del seu Regne, el Regne d'amor, de justícia, de pau. Això es fa mitjançant la predicació, però també, i diria encara més, a través d'un estil de vida, una manera de pensar i de comportar-se que és la de l'Evangelí. Doncs bé, un tret essencial d'aquest estil és la gratuïtat que heu testimoniats aquests dies aquí a Madrid. Gràcies! Potser les estadístiques no ho registrin, però sabem que, aquests dies, també gràcies a vosaltres, aquesta ciutat ha crescut i és més a prop del Regne de Déu. Mèrit nostre? No! Tot és gràcia seva! Aquest és el secret: l'amor de Déu, que mou el sol i els astres, i mou els cors dels qui han trobat el Senyor Jesús, que va dir: «Fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35).

Germanes, germans, seguim per aquest camí! Amb humilitat i mansuetud, sense cap presumpció, però fermes en la fe i generosos en el servei. Que Maria, la Mare de Déu, us concedeixi ser llevats del Regne sempre i a tot arreu. Gràcies! I ens veiem a Roma!

Després de beneir les primeres pedres

Regal del calze

I vull deixar també, com a do per a tota la família, aquí a Madrid, com a signe de comunió en l'Església, aquest calze. Que no ens oblidem mai del que celebrem en el memorial de Crist que ens ha salvat.

Benedicció apostòlica

Moltes gràcies a tothom.

PREGÀRIA DE L'HORA SEXTA

HOMILIA DEL SANT PARE

Catedral de la Santa Creu i Santa Eulàlia (Barcelona)

Dimarts, 9 de juny de 2026

Estimats germans i germanes,

Amb gran goig començo la meva visita resant l'Hora sexta en aquesta Catedral amb tots vosaltres.

El Concili Vaticà II defineix l'Ofici diví com «la veu de l'Esposa mateixa que parla a l'Espòs» (*Sacrosanctum Concilium*, 84) i «la pregària de Crist, que en unió amb el seu Cos, eleva al Pare» (*ibíd.*). També la lectura que hem escoltat subratlla que tots «hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos» (1Co 12,13). Aleshores podem deixar-nos ajudar, en la nostra reflexió, precisament per aquestes dues imatges: l'Esposa i el Cos.

La primera ens recorda que l'Església, i en particular aquesta assemblea, rica de dons i carismes i de la varietat de les històries de cadascú, és abans que res una Esposa estimada. Déu us ha volgut aquí, perquè estima en vosaltres i en el vostre estar junts una bellesa i una bondat úniques i sagrades. Ell us ha escollit a vosaltres per representar avui la “comunitat dels sants” (cf. 1Co 1,2) que és a Barcelona. I és amb aquesta consciència que us convido a renovar, concordes, el propòsit de caminar junts, tots, fidels i pastors, rere les petjades de Crist, cap a la plenitud de la vida. L'Església és fruit d'un acte d'amor que la precedeix i que ve de Déu i, abans que res, creix deixant-se estimar per Ell, unida, amb un cor humil i agraït, perquè només qui es deixa estimar per Déu pot construir, amb els altres, les obres de l'amor.

Pel que fa a això, el papa Francesc, no fa gaires anys, recomanava a aquesta comunitat diocesana començar «des de l'encontre amb Crist» per créixer «en fraternitat, en l'anunci de la Bona Nova de l'Evangelí» (*Videomissatge amb motiu de la inauguració de la torre de la Mare de Déu de la basílica de la Sagrada Família*, 8 de desembre de 2021), i, un any després, repetia als seminaristes d'aquesta mateixa arxidiòcesi, pelegrins a Roma: «No deixeu mai d'assaborir i recordar aquest amor de predilecció que es vessa i es vessarà abundantment en el seu cor [...]. No apagueu mai aquest foc que us farà intrèpids predicadors de l'Evangelí» (*Discurs a la comunitat del Seminari de Barcelona*, 10 de desembre de 2022).

Les seves paraules indiquen el clima que estem cridats a difondre en els nostres ambients, en les famílies, en les parròquies, en els llocs de treball i de formació, en els ambients de la cúria i en qualsevol altre àmbit de vida: un clima de família, en què es viu junts, conscients de la filiació i de la crida comuna, solidaris, oberts, capaços de misericòrdia, de sacrifici, d'atenció recíproca, de perdó.

Estimats amics, Barcelona, en aquest sentit, té una gran tradició d'Església. Ho recordava sant Joan Pau II quan, en la seva visita aquí, lloava «l'ànim acollidor que al llarg de la història ha dut als barcelonins i catalans, a tots vosaltres, a compartir la ciutadania humana i cristiana amb moltíssima gent» (*Àngelus*, Barcelona, 7 de novembre de 1982), i us animava a «proclamar davant l'Església que aquesta ciutat i aquesta regió són un lloc ampli i obert a la fraternitat cristiana» (*ibíd.*).

Amb les seves paraules trobem rostres de tants germans i germanes que entre vosaltres s'han entregat i s'entreguen per construir harmonia i comunió, més enllà de tota polarització. I també avui hi trobem confirmació en la vitalitat de tantes obres d'anunci, de formació i de caritat de les quals tots vosaltres sou animadors i protagonistes.

Això ens porta a la segona imatge en què volem aturar-nos: la del cos, objecte immediat de la lectura que hem escoltat (cf. 1Co 12,12-13). Si Crist és l'Espòs que ens va estimar primer, Ell és també el Cap al qual estem units com a membres d'un únic organisme, els uns al servei dels altres, «gent de tota tribu, llengua, poble i nació» (Ap 5,9), tots animats per l'acció del mateix Esperit, tots cridats a la mateixa santedat. També això és important, perquè ens recorda que per a nosaltres treballar junts no és una elecció d'"estil", sinó una necessitat fisiològica, fundada en la gràcia concedida a cadascú «segons la mesura de la generositat del Crist» (Ef 4,7), i a la qual corresponem posant en joc els carismes rebuts en el respecte dels ministeris confiats. És l'Esperit qui, com a parts d'una única estructura viva, ens impulsa no només a lliurar-nos sense reserves allà on la Providència ens crida, sinó a fer-ho segons els dissenys de Déu, en l'obediència i la confiança.

Com en un cos, també entre nosaltres hi ha membres més forts i altres més febles, alguns visibles, que exerceixen funcions evidents cap a l'exterior, altres amagats, que actuen des de dins, en alguns casos sense aturar-se mai i complint funcions vitals, sense que ningú ni tan sols se n'adoni.

Són moltes les imatges amb què podríem il·lustrar la varietat i la importància dels rols i de les missions que trobem entre nosaltres, però el missatge és sempre el mateix: en la riquesa dels dons rebuts, som forts perquè estem units, i estem units perquè estem animats pel mateix Esperit, l'Esperit de Crist, que és Esperit de comunió per a la salvació de tots (cf. Ef 4,4). Per tant, és important, per a cadascun de nosaltres, no permetre que res destrueixi la unitat en què Déu ens ha constituït i cap a la plenitud del qual ens condueix dia rere dia.

Barcelona és anomenada "Cap i Casal de Catalunya". Això dona a aquesta comunitat, i a tots vosaltres, barcelonins i catalans, una vocació i una responsabilitat especial per convertir-vos, amb l'ajuda de Déu, en constructors d'unitat.

Ara venerarem les restes de santa Eulàlia copatrona d'aquesta Catedral, d'aquesta Arxidiòcesi i d'aquesta Ciutat.

Sant Agustí, parlant dels màrtirs, deia: «Que no ens sembli poca cosa ser membres d'aquell de qui ho van ser aquells amb qui no ens podem equiparar [...], obeïm el

mateix Senyor [...], perseguim la mateixa caritat i abracem la mateixa unitat» (Sermó 280, 6).

Estimats germans i germanes: amb aquest esperit és que també nosaltres, en un món esquinçat per guerres i divisions, en una societat cada vegada més fragmentada i individualista, volem ser “màrtirs”, és a dir, testimonis i profetes d’unitat, d’acollida, de concòrdia i de pau, fins i tot a costa de sacrificis i renúncies. Com la verge Eulàlia i tants altres màrtirs, volem respondre el nostre “sí”, disposats, en allò que sigui necessari, a morir a nosaltres mateixos, a perdre’ns per retrobar-nos, a renunciar a allò superflu per construir sobre allò que és essencial i dura per sempre (cf. Mt 16,24-26).

Això ens ensenya el Crucificat, a això ens conviden l’apòstol Pau i els exemples dels sants, això volem fer plegats, segons l’oració de Jesús al Pare, durant l’Últim Sopar: «Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m’has enviat i que els has estimat a ells com m’has estimat a mi» (Jn 17,23). Que Maria, Mare de l’Església i Mare de la unitat, ens ajudi a ser fidels a aquest compromís i a aquesta missió. «Mare de Déu de la Mercè, pregueu per nosaltres».

VETLLA DE PREGÀRIA

RESPOSTES I HOMILIA DEL SANT PARE

Estadi Olímpic “Lluís Companys” (Barcelona)

Dimarts, 9 de juny de 2026

Respostes del Sant Pare

1. *Sant Pare, creixem escoltant que l'únic objectiu a la vida és produir, tenir èxit i cuidar la nostra imatge. Jo mateix ho vaig intentar, però només vaig trobar un buit immens. Buscant respostes, la meua vida va fer un gir i aquesta darrera Pasqua vaig rebre el Baptisme. Ara que aquest camí és nou per a mi, li pregunto: com podem mantenir la mirada alçada cap a allò que importa de veritat, quan la societat ens empeny a mirar constantment cap a terra o només a nosaltres mateixos? Com podem descobrir la nostra veritable vocació enmig d'aquest corrent?*

Gràcies per aquest testimoni. Gràcies per permetre'm participar en la teua alegria i en la de tots aquells que en la Pasqua d'aquest any han rebut el sagrament del Baptisme.

Nombrosos joves i adults estan redescobrint la fe cristiana, potser després d'una etapa de la vida en què s'havien apartat una mica de Déu. Es tracta d'un pas realment important. En efecte, tot el que descobrim, acollim i vivim de mica en mica al llarg del camí contribueix certament al nostre creixement, a la nostra maduresa i a eixamplar espais de vida en el nostre interior; però, al mateix temps, enmig de les alegries, els èxits i les derrotes, ens adonem que necessitem una altra aigua per saciar-nos més profundament. El nostre desig de veritat i de felicitat necessita un horitzó més gran. I aquesta inquietud és un do que Déu mateix ens ha donat: estem fets a mida de l'infinit i per això, tot horitzó finit, tot pas, tota conquesta, mentre ens satisfà al mateix temps ens impulsa cap endavant i ens convida a seguir buscant, a cercar avançant, però, sobretot, a cercar “davallant interiorment”, és a dir, anant a allò profund.

I aquí torno a la pregunta amb dues breus idees. La primera: és necessari cultivar una inquietud sana. En les nostres societats, de fet la idolatria del benefici i del rendiment, l'afany de produir sempre i de ser guanyadors, així com el culte a la pròpia imatge, no són més que anestèsics per endormiscar la nostra consciència i adaptar-la a una certa idea de societat. Quan les persones aprenen a aturar-se, a donar valor a les coses importants, a apreciar el temps de manera nova i a pensar en la pròpia vida deixant-se il·luminar per l'Evangeli, desenvolupen també un pensament crític respecte a un sistema social que no posa la persona en el centre i provoca situacions d'injustícia i de pobresa existencials a diversos nivells. És per això que la inquietud fa por, així com el descobriment de la interioritat, de l'espiritualitat i encara més de l'Evangeli.

Segona idea: és en aquest món on hem de cultivar la inquietud, no pas en un altre. És dins d'aquesta societat que tu i tants altres heu descobert el valor d'una vida més humana, més plena, oberta a l'encontre amb Déu i a l'alegria de la fe. Això significa que, malgrat les dificultats, el lloc on Déu es fa present i on hem de trobar les seves petjades és sempre en la realitat on ens trobem. Creiem que l'Esperit Sant actua i treballa silenciosament en totes les situacions de la vida i de la història, fins i tot en aquelles que semblen més difícils. Però hem de cultivar aquesta inquietud i fer-li espai; com deia, "buscar dins", intentant no deixar-nos aclaparar pels ritmes i les seduccions externes, cultivant espais de silenci, aturant-nos potser alguns minuts al dia per llegir l'Evangeli i parlar amb Déu, i també intentant fer aquest camí interior juntament amb altres, deixant-nos acompanyar en els itineraris eclesials i confrontant-los amb els sacerdots, els religiosos, les persones que com nosaltres han emprès aquest camí.

2. Sant Pare, en un món on les coses es criden, hi ha aspectes de la vida que romanen callats, amb vergonya; com la depressió, una malaltia silenciosa que afecta moltes persones, joves i adults, i que comporta una obscuritat, aïllament i un dolor immensurable. A vegades, aquest dolor és tan aclaparador que la idea de desaparèixer sembla l'única sortida. Jo mateixa vaig lluitar per sortir d'aquesta malaltia, en silenci durant anys, i una nit de divendres vaig perdre la batalla i vaig intentar treure'm la vida. Soc aquí perquè Déu em va donar una segona oportunitat, i li estaré agraïda eternament, però n'hi ha molts altres que continuen enfrontant-se a aquesta foscor. Per això, li pregunto de tot cor: on podem veure Déu quan la foscor és absoluta i ja no podem més? Com podem confiar en Déu, quan sembla que res, ni un mateix, val la pena?

Abans de res, gràcies per compartir avui la teva experiència de sofriment. Em commou que en puguis parlar, que estiguis aquí entre nosaltres i que hagis trobat la força d'acollir aquesta segona possibilitat que el Senyor t'ha donat. T'has aixecat i has reprès el camí i aquest és un miracle meravellós que veiem en molts personatges de l'Evangeli: en contacte amb Jesús, fins i tot que se sent perdut recobra confiança en la vida, es guareix de la malaltia i es pot aixecar per tornar a viure.

En la teva pregunta, t'has referit en primer lloc a la "malaltia silenciosa" que és la depressió, i és important prendre consciència de com la salut mental es veu cada vegada més amenaçada en el context de societats que es consideren avançades. És un senyal que hi ha quelcom profundament equivocat en una certa idea de creixement que sotmet les persones a pressions i tensions que comprometen equilibris fonamentals. Per això es necessita un sistema sanitari que inclogui entre les seves prioritats aquest malestar invisible i generalitzat, que afecta també els joves.

Les teves paraules, tanmateix, ens han mostrat que el dolor posa a prova la fe i el sentit que li donem a la vida. Això és cert per a tothom, no solament per a aquells que en algun moment travessen la prova de la malaltia.

Mentre t'escoltava, he pensat en aquelles hores de foscor, d'angoixa i de dolor que Jesús va viure quan s'apropava l'hora de la seva mort. Els Evangelis, en els

moments de l'últim sopar i de la pregària a Getsemaní, subratllen que estava caient la tarda, que vesprejava, així com poc abans de morir a la creu ens diuen que “s'estengué una foscor sobre tota la terra”. Però, en realitat, no es tracta només d'un sofriment personal; el Fill de Déu està assumint en la seva pròpia carn tota l'angoixa, la solitud i el sofriment de la humanitat. En aquestes hores fosques, morint a la creu, Jesús comparteix el nostre dolor i ens revela el rostre d'un Déu compassiu, que carrega amb les nostres penes, que sofreix amb nosaltres, plora les nostres llàgrimes i roman al nostre costat amb la seva presència plena d'amor i misericòrdia.

Passar per aquesta experiència és difícil, ho testimonia diverses vegades la Sagrada Escripura; hi ha moments de foscor i de sofriment que la nostra societat fa callar, perquè precisament alguns models culturals ens volen sempre vencedors i perfectes i, per això, el límit, la fragilitat i el dolor han de ser eliminats, o confinats al silenci ensordidor de la solitud o fins i tot de la vergonya. I, en aquests moments, podem pensar instintivament que Déu també ens hagi abandonat. Però la creu de Jesús ens diu que Déu no ens abandona, que Ell continua crucificat amb nosaltres en el moment del dolor i de la soledat extrema, que Ell recull no només les nostres llàgrimes, sinó el crit del nostre sofriment que altres no escolten, un crit que Jesús va fer seu a la creu, dient “Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?”.

Hi ha una catequesi sobre les últimes hores de Jesús, en què Benet XVI diu que el seu sofriment es torna pregària i crit, i que això val també per a nosaltres: davant de les situacions més difícils i doloroses, quan Déu sembla absent, hem de confiar-li una vegada més les càrregues que portem al cor, fins i tot cridant-li a Ell, fins i tot protestant com Job, segurs que Ell d'alguna manera es fa present i és a prop quan aparentment calla. Però penso que no ho podem fer sols. En les hores de dolor, almenys quan sigui possible, ens hem d'obrir a algú que ens ajudi a expressar una pregària senzilla, que ens acompanyi amb discreció sense la pressa d'explicar-nos aquest dolor, que ens agafi de la mà i ens faci sortir d'aquest crit.

Aquestes experiències també ens ofereixen un missatge a nosaltres els creients, i a tota l'Església: no hem d'espiritualitzar el dolor, reconduint-lo superficialment a la “voluntat de Déu” o a algun misteriós projecte seu, perquè això corre el risc de minimitzar aquest sofriment, de silenciar-lo, de ferir les persones. Déu no vol el sofriment, el porta amb nosaltres i ens convida a confiar en Ell de manera perseverant. Recordem allò que deia el papa Francesc: amb Déu, la vida reneix sempre.

3. Bona nit, Sant Pare. Vinc d'una família d'un barri molt humil de Barcelona. De petita el meu pare va intentar matar la meva mare, i es va salvar perquè es va interposar un noi que va morir. El meu pare va ingressar a la presó, i la meva mare va entrar en el món de les drogues. Als deu anys els serveis socials es van fer càrrec de mi, i em van portar al centre de menors de Sant Josep de la Muntanya. Al principi va ser dur, ja que m'havia creat un mur per protegir-me, on no hi deixava entrar ningú. Però a poc a poc vaig experimentar per primera vegada l'amor de família, i el meu cor es va anar obrint. Allà em van parlar de Jesús, vaig començar a pregar i em vaig batejar.

Però en la meua adolescència em vaig rebel·lar moltes vegades contra Déu. Em van convidar a un recés i allà per primera vegada vaig experimentar l'amor de Déu. Però han passat uns mesos, i encara em costa perdonar el meu pare. I a vegades aixeco els ulls al cel i li pregunto: on eres quan era una nena? Sant Pare, com puc perdonar el meu pare, que va estar a punt de deixar-me sense mare? Com em puc reconciliar de debò amb Déu?

Gràcies pel teu testimoni i gràcies també per la pregunta sobre el perdó. És realment un signe de la gràcia de Déu que aquesta pregunta sorgeixi d'un passat tan marcat pel sofriment i que, malgrat el dolor, es tingui la valentia de preguntar com és possible perdonar a qui ens ha fet mal. Voldria dir dues coses aquí.

La primera complementa el que deia abans sobre la presència de Déu en les hores del nostre sofriment; en el fons també tu expresses aquesta pregunta respecte a la teua infància, però el context en el que han passat els fets de la teua vida ens demanen ampliar el radi d'influència de la nostra pregunta: ens hem de preguntar "on era Déu" o hem de preguntar-nos sobre l'home i sobre la humanitat, sobre com a vegades som presoners del mal fins al punt d'arribar a ser violents amb els altres, sobre com no aconseguim cultivar l'amor i respectar els altres en la seva dignitat i llibertat?

Tantes cròniques policials, encara avui, reflecteixen un clima enverinat en les relacions familiars d'abusos i d'opressions, i en particular de violència contra les dones, que sovint desemboquen lamentablement també en feminicidis. Aquesta realitat dramàtica, que té arrels antropològiques i culturals, estem cridats tots a abordar-la, sigui personalment, sigui com a societat, perquè a nosaltres ens correspon afrontar-la en totes les seves dimensions.

No podem atribuir a Déu allò que ha estat confiat a la nostra responsabilitat; no podem imaginar que Déu des de dalt respongui a les nostres necessitats de manera automàtica o impedeixi miraculosament que el mal succeeixi; Ell ens ha dotat d'intel·ligència i voluntat, ens ha donat una consciència, ens ha revestit de dignitat i de llibertat, i sobretot ha vingut a trobar-nos per indicar-nos, en el seu Fill Jesucrist, el camí a seguir perquè la nostra vida sigui plenament humana i en la nostra societat regnin la justícia, la pau i la fraternitat. Ens ha donat el seu mateix Esperit, precisament perquè l'amor sigui la clau de totes les nostres relacions humanes. Si hi ha la violència, si triomfa l'egoisme, si fins i tot l'amor entre familiars es transforma en odi, ens hem de fer algunes preguntes a nosaltres mateixos, a les dinàmiques de la nostra societat, a la cultura de l'individualisme, a la temptació de la violència, i no a Déu.

Una segona cosa fa referència al perdó. Hem d'aprendre a mirar el perdó, medicina poderosa contra el mal que guareix les nostres ferides interiors, com una cosa que forma part d'un procés, d'un camí. El mateix Evangeli, si el llegim com un llibre d'indicacions, de manaments i de deures, corre el risc de causar-nos molt de desànim i frustració, perquè Jesús ens convida al perdó i nosaltres experimentem que no en som capaços. En canvi, no és així. El perdó sobretot l'hem d'invocar del Senyor;

continuar demanant —potser durant tota la vida— que el Senyor amplii en nosaltres l'espai de l'amor precisament allà on hem estat ferits, que ens ajudi a reconciliar-nos amb nosaltres mateixos i amb aquesta part de la nostra història marcada pel sofriment, que lentament transformi el ressentiment en misericòrdia i compassió.

És un camí llarg, és un procés que requereix molta paciència, és un treball que hem de fer amb nosaltres mateixos, tant personalment com mitjançant altres itineraris d'acompanyament i també de reconciliació interior. I cal no desanimar-se: en el perdó s'avança amb petites passes. La reconciliació amb la història és gradual i, sobretot, no hem de pensar que el perdó equivalgui sempre i en tots els casos a tornar a la situació anterior o a viure una relació plena amb els qui ens han ferit, especialment quan el fet també ha estat marcat per la violència. Es pot romandre en la bona disposició del cor cap a la persona, rebutjar tota forma d'odi o de venjança, esforçar-se per reparar la relació tant com sigui possible i, potser, pregar per ell o per ella: tot això ens ajuda a entrar cada vegada més en la dinàmica del perdó i a reconciliar-nos amb Déu i amb els altres. Som pecadors perdonats, pacificats i capaços de perdonar. Capaços de ser portadors de pau.

Homilia del Sant Pare

Estimats germans i germanes, fills i filles estimats de Déu. També nosaltres som com Nicodem, pelegrins en la nit. Aquesta icona evangèlica, sobretot, ens ofereix un missatge sobre el camí de la vida.

El nostre caminar, el nostre desitjar i tot allò que abracem i vivim quotidianament, en les alegries i en les derrotes, en les aspiracions i en els projectes, és l'expressió de la nostra recerca contínua: som captaires d'amor, tenim fam i set de veritat, busquem un significat ple que ens sostingui, ens animi i ens ajudi a comprendre el misteri de la nostra vida. Mentre avancem lentament, amb petites passes, estem cridats a dialogar amb la penombra de la nostra mateixa condició humana: ens falta la veritat completa, no coneixem en profunditat el misteri de nosaltres mateixos i el veritable rostre dels altres, no sempre aconseguim comprendre la veritat amagada de la realitat que ens envolta i dels esdeveniments que es presenten davant dels nostres ulls. Busquem una llum que il·lumini el camí.

Però Nicodem també ens parla del camí de la fe. No es tracta d'un sender paral·lel respecte al de la nostra existència, però aquests dos itineraris estan sempre entrellaçats entre ells. Com hem proclamat en l'Evangeli, Déu ha estimat tant el món que ens ha donat el seu Fill unigènit i, en Ell, s'ha unit per sempre a la nostra carn. Ell està sempre amb el Pare i amb nosaltres; així, cada vegada que el misteri de la nostra vida s'obre a la llum d'un nou dia, en tot el que som i obrem, estem en la presència de Déu i som custodiats pel seu braç etern: la nostra vida “està amagada en Crist amb Déu”. I, amb tot, a vegades experimentem la nit de la fe, la fatiga de

creure, el cansament de l'esperit, el sentit de la desproporció davant la crida de l'Evangelí, l'amargura dels nostres fracassos i la por a no ser capaços.

Germans i germanes, Nicodem ens ensenya que aquestes nits, que acompanyen la nostra vida, el camí de la fe i la història en què vivim, són un lloc de benedicció, un espai per renéixer, unes entranyes que sempre engendren nova vida. Aquestes nits ens despullen i ens retornen a allò essencial; ens treuen les màscares humanes i religioses que utilitzem cada dia, per tal que no ens reconeguim o per donar una imatge de nosaltres diferents del que som; ens deixen al descobert, en les nostres llums i les nostres ombres, i ens retornen a la humilitat de saber-nos mirar en la veritat, més enllà de la presumpció de pensar que el nostre camí ja està complert i que avancem com si tinguéssim una llum clara sobre tota cosa, sobre tots i fins i tot sobre Déu.

Aquest "espai buit" que la nit crea, tot i que es presenta sota la forma del sofriment o de la insatisfacció, de la desil·lusió o de la incredulitat, pot ser ocasió per rebre una nova vida, per canviar i renovar-se, per "renéixer de dalt", com diu Jesús a Nicodem. Déu, en efecte, no ha vingut a jutjar el món amb el seu pecat i la nit de la seva infidelitat, sinó que ha enviat el seu Fill per salvar-lo, per donar al món la vida eterna. Per això, també nosaltres estem cridats a no jutjar les "nits"; ni les nits de la nostra vida, ni les de l'Església, ni les de la societat que ens envolta. En la nit, en canvi, hem de posar-nos en camí com fa Nicodem, continuar interpel·lant el Senyor, obrir-nos al vent de l'Esperit per acollir la nit ja no com el signe d'un fracàs sinó com l'inici d'una nova vida.

I pensant en el nostre camí personal, però també en les nits del nostre camí eclesial i d'Espanya, de les seves ciutats, de les seves pobres antigues i noves, de la seva societat i cultura, aleshores podem preguntar-nos: quines són les nits que travessem? Què ens suggereixen? Entrant-hi i mirant amb humilitat i sense prejudicis la realitat del que som, què estem cridats a canviar?, on hem de renovar-nos, en quina direcció volem anar, quina societat volem construir?

No deixem de buscar, de qüestionar-nos i de dialogar, amb Déu i entre nosaltres, també en el cor de la nit. Caminem junts en la fe que harmonitza la diversitat de les nostres idees i sensibilitats, per buscar la veritat que ens guia cap al bé comú, perquè aquest país sigui un espai acollidor per a tothom, on cadascú sigui respectat en la seva dignitat de persona i estimat per allò que és. Obrim-nos al do de l'Esperit, buscant el Senyor com Nicodem i acollint la llum del seu Evangelí, amb la certesa que experimentarem en nosaltres una vida nova, una presència que beneeix, un amor gratuït que ens ajudarà a passar de la nit a la llum. Perquè Déu no vol que es perdi res i ja des d'ara desitja donar-nos la vida eterna, per conduir-nos a la felicitat que no té fi.

Que el Senyor ens concedeixi, per intercessió de la Mare de Déu, obrir-nos a Ell i deixar-nos sacsejar pel vent del seu Esperit.

VISITA AL CENTRE PENITENCIARI “BRIANS 1”

SALUTACIÓ DEL SANT PARE

Centre Penitenciari “Brians 1” (Barcelona)

Dimecres, 10 de juny de 2026

Gràcies a tots per la vostra acollida tan plena de simpatia i cordialitat!

Em sento edificat pel testimoni que ens han compartit la Montse i la Josefina. Moltes gràcies. Agraieixo també les paraules del pare Jesús, que fan palès el compromís dels capellans i els voluntaris de la pastoral penitenciària diocesana de Sant Feliu de Llobregat.

Tot ésser humà és “digne” pel simple fet «d’haver estat volgut, creat i estimat per Déu» (cf. *Magnifica humanitas*, 52). No hi ha, doncs, cap situació que faci que el Senyor aparti de nosaltres la seva mirada. És una veritat consoladora que ens acompanya en tot moment i que ens recorda com el seu amor misericordiós està sempre per damunt de tot el bé o el mal que hàgim fet.

Això és vàlid, de manera particular, per a vosaltres estimats germans i germanes, que porteu el pes d’estar lluny dels vostres éssers estimats i sofriu, a més, a causa de la vostra condició actual.

Quan us vingui la temptació de sentir-vos inferiors i penseu que no val la pena seguir endavant, “alceu la vostra mirada” cap a Aquell que, a través de la presència de tantes persones, mai no deixa de mostrar-vos el seu amor i proximitat.

Encara que l’aclaparament i la tristesa marquin alguns moments del vostre camí, recordeu que els errors de la vida no determinen la identitat d’una persona. Sant Agustí, en les seves *Confessions*, ens comparteix el seu itinerari vital i ens en parla; si confiem en la gràcia divina i ens deixem guiar i transformar per ella, descobrim com en la nostra vida el passat no condemna el futur, sinó que ens ofereix la possibilitat de canviar les nostres decisions i eleccions.

Fem espai al Senyor en el nostre cor i busquem el seu rostre. Deixem-nos acompanyar pel seu amor. Aferrem-nos a Ell, que ens convida contínuament a l’esperança i ens mostra un horitzó meravellós que cap barrera física ens pot impedir assolir. Avui, Ell continua parlant-nos en allò profund de les nostres consciències per fer-nos descobrir que té el seu estatge enmig nostre. Només espera que li donem una oportunitat.

Estimats amics i amigues, us convido a seguir somiant el somni de Déu. A cadascú us dic: Déu t’estima com ets, però et somia millor! El Senyor ens permet a tots començar sempre de nou, ja que ser humà i ser cristià no consisteix en no equivocar-se sinó en créixer en la capacitat de convertir-se, penedir-se, esmenar-se i, sobretot, de reconciliar-se i de perdonar.

Us encomano de manera particular a la intercessió maternal de la Mare de Déu de la Mercè i amb tot afecte demano al Senyor que us beneeixi. Moltes gràcies.

PREGÀRIA DEL ROSARI

DISCURS DEL SANT PARE

Abadia de Santa Maria de Montserrat
Dimecres, 10 de juny de 2026

Saludo cordialment a vostra excel·lència, monsenyor Xabier Gómez García, al pare abat de Montserrat dom Manel Gasch i Huriós. També als bisbes, sacerdots, religiosos i religioses, seminaristes i tots els fidels que participen en aquest pelegrinatge. Particularment, als nens i nenes que ens acompanyen avui. Gràcies per acollir-nos, gràcies per la vostra presència.

Estic content de poder estar als peus de la Moreneta per encomanar-li, ple de confiança en la seva intercessió maternal, el meu servei petrí i la missió de l'Església en el món que clama demanant justícia i pau.

Amb emoció he recordat els meus anys com a rector de la parròquia de Santa Maria de Montserrat, a Trujillo, Perú. La Moreneta sempre m'ha acompanyat. Gràcies, Catalunya, per la vostra fe.

Els murs d'aquest recinte podrien explicar-nos històries de devoció innumbrables, agraïment i esperança que han contemplat al llarg dels segles al voltant de la Mare de Déu de Montserrat i també han estat testimonis de la sang vessada per amor a Jesucrist.

Així mateix en aquests murs han estat custodiades les alegries i les penes, els goigs i les llàgrimes de tants fidels, i també han escoltat les veus celestials del cant infantil de l'Escolania més antiga d'Europa.

Quan el meu predecessor, el papa Francesc, el 2023 va oferir la rosa d'or a aquesta venerada imatge, ens convidava a considerar com, durant centenars d'anys, els fidels, sense distinció, han passat per aquest santuari desgranant les denes del rosari, perquè Maria, *Mare de Déu*, és fonamental en la vida de tot cristià. En aquesta mateixa ocasió va assenyalar que «davant de la Mare [...] es desperten els sentiments més nobles d'una persona» (*Discurs als membres de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat*, 7 d'octubre del 2023); efectivament, ella suscita en nosaltres conversions profundes, com la de sant Ignasi de Loiola, que en aquest lloc suggestiu, després d'una nit en pregària davant la Mare de Déu, va lliurar les seves armes de cavaller, moment que va marcar l'inici d'una vida nova al servei de Jesucrist.

Amb aquesta mateixa actitud filial, us convido a acollir avui la invitació de Maria: «Feu tot el que Ell us digui» (Jn 2,5). Aquestes paraules pronunciades a Canà de Galilea contenen un veritable programa de vida cristiana, perquè Maria ens porta cap a Crist i ens ensenya a escoltar la seva veu, obeir la seva paraula i permetre que Ell ens transformi. La voluntat de Jesús és clara: «Això us mando: que us estimeu els uns als altres» (Jn 15,17). Es tracta d'un amor que té en Ell mateix la seva mesura i la seva font: «Tal com jo us he estimat» (v. 12). Per això, quan Maria ens diu: «Feu tot

allò que Ell us digui», ens convida a assolir un cor reconciliat amb els criteris de l'Evangelí.

Jesús ens mostra el camí de la misericòrdia, la reconciliació, la veritat i la mansuetud. Al mateix temps, desemmascara la violència que es pot amagar en les nostres paraules i actituds: la crítica que humilia, la condemna que destrueix i l'agressivitat que divideix. Aquesta violència amagada moltes vegades es pot revestir d'armadures aparents amb què intentem protegir les nostres ferides, les nostres pors o el patiment causat per les injustícies.

Contemplem la Mare de Déu de Montserrat que ens mostra Jesús com un infant indefens reposant a la seva falda, ja que aquí hi ha la Mare, amb el seu Fill, convidant-nos a estimar-nos els uns als altres. Deposem avui als seus peus les cuirasses que han endurit a poc a poc el cor.

L'Infant Déu que Maria sosté en els seus braços, no porta armadures i serà Ell mateix qui després, despullat a la creu, s'abandonarà totalment al Pare per salvar-nos amb la força desarmada i desarmant de l'amor.

Alcem la mirada a Maria i supliquem-li que ens ajudi a revestir-nos únicament amb les armes de Déu, com ens exhorta sant Pau. «Cenyiu-vos amb la veritat, protegiu-vos amb la cuirassa de la justícia, estigueu sempre calçats, és a dir, preparats a anunciar la Bona Nova de la pau. En tot moment tingueu per escut la fe, [...] cobriu-vos el cap amb el casc de la salvació de Déu i preneu a la mà l'espasa de l'Esperit, que és la Paraula de Déu» (Ef 6,14-17).

Avui, com a pelegrins a Montserrat, manifestem el desig sincer de reafirmar el nostre servei a Déu Pare que ens ha revelat Jesucrist, qui ens diu: «Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat» (Mc 9,37).

Considerem també com la Verge Maria, a la mà dreta, sosté l'esfera del món, signe de la seva cura materna, perquè el món sencer té cabuda en el seu cor. Ella ens invita a reconèixer-nos germans i germanes, on ningú quedi exclòs i on la comunió sigui més forta que tota divisió.

Demanem a Maria, Reina de la pau, que ens ensenyi a renunciar a les paraules feridores, al judici immediat, a la murmuració i a les calúmnies. I que aprenguem a custodiar i a conrear l'amor en la família, entre els amics, en el lloc de treball, en les xarxes socials, en els debats polítics i en les comunitats cristianes, de manera que l'odi doni pas a l'esperança i la pau.

Que Maria, Mare de l'Església, ens orienti sempre cap a Jesús. Us invito a saludar-la amb aquestes paraules:

Dels catalans sempre sereu la Princesa,
dels espanyols i de tot el món l'amor;
digueu-nos: "Sou el meu tresor,
jo soc la vostra mare, no tingueu por".

Que així sigui.

Paraules improvisades des del balcó de l'Abadia de Santa Maria de Montserrat

Germans i germanes, bon dia.

Gràcies per ser aquí. Gràcies per aquesta bonica manifestació de fe. Tots units en una sola família, amb aquesta acollida de la nostra Mare Maria, la Mare de Déu de Montserrat.

L'alegria, l'entusiasme, el profund sentit de fe que estem vivint aquests dies: primer a Madrid, ara a Barcelona, a Catalunya, després a les Canàries. Tota Espanya plena de fe, d'amor, plena d'aquest desig de lloar Déu, de donar gràcies a Déu i d'estar units.

Gràcies a Catalunya per haver rebut tantes persones d'altres països, perquè ensenyem com integrar tothom en una única família.

Gràcies a la comunitat de fe, a la comunitat dels nostres germans els monjos que reben i acullen tots els pelegrins que venen a pregar a Maria, la nostra Senyora.

Gràcies a cadascú i a tots vosaltres que sou aquí aquest matí per recordar a tothom — Catalunya, a Espanya, al món— que la fe dona vida, i la fe dona esperança.

I és Maria, a qui Jesús ens va donar com a Mare des de la creu, és Maria que ens acompanya, que és expressió d'amor maternal que ens acompanyarà sempre.

Benedicció

Gràcies, gràcies a tothom.

**TROBADA AMB LES REALITATS DE CARITAT
I ASSISTÈNCIA DIOCESANES
DISCURS DEL SANT PARE**

*Església de Sant Agustí (Barcelona)
Dimecres, 10 de juny de 2026*

Estimats germans i germanes, bona tarda!

Agraeixo al cardenal-arquebisbe la benvinguda cordial i les paraules que m'ha dispensat, així com també al delegat de pastoral social i als qui han compartit amb nosaltres els seus testimonis sobre les realitats de caritat i assistència diocesanes. Voldria agrair a Renzo la seva carta i les preguntes que em fa, intentaré respondre'n algunes.

La que ja vaig contestar és que no volia ser Papa, ni com a jove ni com a vell, però quan el Senyor crida cal dir sí. Abans de respondre les preguntes només us vull dir que moltes gràcies per l'acollida i que aquí de debò em sento a casa. I gràcies per tot el que vosaltres representeu.

La raó que pensareu —òbvia, evident— és perquè és sant Agustí però, us explico que la primera vegada que vaig venir a aquesta església —no hi era aquest arquebisbe aquí al meu costat—, era el 1984, viatjava per terra des de Roma a Lleó, vaig arribar i vaig dir: mireu, a Barcelona hi ha una església de sant Agustí, anem a visitar-la. Estava tancada, avui és oberta. I que bonic és trobar una església amb una comunitat d'agustins i amb tantes persones que viuen, que lloen Déu, que troben comunitat, acollida, integració en aquesta església i en aquesta pastoral social. Moltes gràcies a tothom, de debò.

Pel que fa a la pregunta sobre el futbol, tothom sap que ara jugo a tennis, jugava a futbol de jove, però a futbol americà, una mica més violent, però també amb els seminaristes quan era a Trujillo jugava a futbol, a la defensa, si ho voleu saber, no era un gran goleador però és quan estava primer a Roma on vaig viure la primera experiència del mundial, el 1982 que va ser aquí a Espanya. Després, al Perú amb els seminaristes seguia molt els equips locals; però també jugava amb els seminaristes, una mica d'esport fa bé per a tothom, cal buscar com, diguem-ne, conservar i estar en bona salut: cos, ment i ànima. Aleshores, això sí que ha estat part de la meva vida. Doncs el futbol també ens ajuda a recordar una cosa molt important: que la vida no és una carrera per viure de manera solitària, és una cosa que es juga en equip i cal aprendre a córrer junts. Aleshores, en aquest sentit, un que pot ser una estrella però que mai passa la pilota, doncs no deixa que els altres entrin en el joc i probablement perdrà. I llavors, també pensant en nosaltres, i pensant en com integrar en un equip, doncs també vull reconèixer i felicitar tot el que esteu fent aquí. La segona pregunta, ja l'he contestada, però, segueixo una mica el text si no ens perdrem i acabem a quarts de nou.

Em preguntes si de petit volia ser Papa. Bé, doncs, Renzo, crec que no. Crec que no ho vaig pensar mai. Però sí que puc dir una cosa: des de petit vaig sentir el desig d'entregar la meua vida a Déu. No ho sabia encara del tot, com ni per on em portaria el Senyor. Amb el temps vaig descobrir que Jesús em cridava a seguir-lo com a sacerdot, i que aquest camí passava per l'orde de sant Agustí. Però això no val solament per a mi. Cada infant és un somni de Déu. Tu, Renzo, també ho ets. Déu desitja la felicitat de tots i vol que, des de petits i durant tota la vida, conservem un cor com el dels infants (cf. Mt 18,3): capaç de confiar, ple de bondat; vol que siguem els seus amics i que no ens separem d'Ell. Per això, més important que preguntar-nos si un serà sacerdot, metge, mestre, pare de família o qualsevol altra cosa, cal preguntar-se si vols ser amic de Jesús. Perquè l'amistat amb Jesús ens dona alegria, ens fa lliures i ens ajuda a veure, pas a pas, la vocació i el camí que Déu ha pensat per a cadascú de nosaltres.

No és fàcil trobar, Renzo, la resposta a la teua pregunta sobre per què hi ha persones a qui els passen coses dolentes i, en canvi, a d'altres no. Pensar en la vida de Jesús potser ens pot ajudar. La Paraula de Déu ens diu que nostre Senyor «va passar per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable» (Ac 10,38) i, no obstant això, sabem que va ser crucificat. Però aquí no va acabar la història, perquè va ressuscitar el tercer dia, i va vèncer el mal, va vèncer la mort. A través de la vida de Jesucrist, Déu ens mostra que, encara que hi hagi sofriment, Ell mai no abandona cap dels seus fills, perquè ens té preparada una alegria eterna on ja no hi haurà tristeses ni dolor. Tinguem confiança, Jesús és amb nosaltres, ens ajuda i acompanya, i ens dona forces per travessar els moments difícils que puguem trobar en la vida.

Sobre els avis, sí, els avis són molt importants en la vida de les famílies. No s'haurien de quedar mai sols. Sovint, ells són els que cuiden els nets mentre els pares van a treballar i així, amb afecte i dedicació, ajuden els infants a conèixer l'amor a Déu i al proïsme, perquè arribin en els seus cors i un dia arribin a ser homes i dones de bé. I, com hem de correspondre a l'amor?, doncs amb amor. És el que Jesús vol que fem. Cuidar i acompanyar els nostres avis en la seva vellesa, així com ells, en el seu moment, van tenir cura de nosaltres. No permetem que la soledat i l'abandó es normalitzin en la vida dels adults grans. Això és una cosa molt trista. Tinguem el nostre cor obert a tots ells; i encara que no siguin els nostres avis, no permetem que se sentin sols ni desprotegits. Perquè, si no volem la solitud per a nosaltres, tampoc no l'hem de permetre per als altres.

Pel que fa a si hem de perdonar sempre, Jesús ens diu que sí. Un dia Pere li va preguntar: «Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? Set vegades?». I Jesús li va respondre: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set» (Mt 18,21-22). I amb això Jesús va voler dir: perdona sempre. Però cal entendre bé què vol dir perdonar. Perdonar no vol dir que allò dolent va estar bé, ni deixar que algú continuï fent mal. No significa oblidar per la força, com si res no hagués passat. Perdonar significa no deixar que l'odi es converteixi en amo

del nostre cor. Jesús ens demana perdonar perquè és l'única manera d'experimentar la pau de Déu i de guarir ferides espirituals. Quan perdonem imitem l'exemple de Jesús, que va perdonar els qui el crucificaven. La nostra disposició per perdonar és condició per al perdó que rebem de Déu.

Germans i germanes,

Estar aquí, en aquesta església de sant Agustí, obre el nostre cor a una veritat que el sant bisbe d'Hipona ens indica: ser cristians és abans que res, un regal, una gràcia. Fonamentats en Crist, que és la pedra viva, experimentem l'acció de l'Esperit Sant, amb la convicció que tot esforç realitzat sincerament per cooperar amb Ell a favor del proïsme serà beneït pel Pare celestial, en qui posem la nostra esperança. Com a membres del Cos místic de Crist, estem realment units al destí d'aquells a qui Déu estima i convida a participar de la seva vida.

Cridats a estimar Déu, i per amor a Ell, els nostres germans, també som enviats a sortir per trobar-nos amb tothom. El cristià, a més de ser bondadós i amable, ha de ser compassiu, estimar sense interès i buscar el bé dels altres, sabent que en cada germà i germana que sofreix hi trobem el mateix Senyor que demana i rep, que és acollit o rebutjat, estimat o menyspreat.

La caritat evangèlica, fundada en Jesucrist i alimentada pel seu amor, dona forma i identitat a la vida personal i comunitària de tot cristià. Per això cada comunitat eclesial diocesana, moguda per la caritat i instruïda per l'Esperit Sant, està cridada a apropar-se, segons les seves pròpies possibilitats i capacitats, amb discreció, delicadesa i perseverança a les ferides i les necessitats dels més petits i vulnerables per alleujar els seus sofriments i remeiar la seva pobresa. Ho fa imitant la generositat de nostre Senyor Jesucrist que, per amor a nosaltres, sent ric, es va fer pobre per enriquir-nos amb la seva gràcia i la seva salvació, i ens crida també a reconèixer-lo i socórrer-lo en els més necessitats (cf. Mt 25,40).

Per això, és una alegria trobar-me aquesta tarda amb tots vosaltres que, de diferents maneres, esteu vinculats concretament a l'assistència, l'acompanyament i la promoció dels qui més ho necessiten, sobretot en els temps que ens toca viure, en què sembla que s'ha perdut el sentit de la dignitat sagrada de l'ésser humà.

M'agradaria subratllar que com a cristians estem cridats a la tasca de fer present l'amor de Déu per cada home i cada dona, en el teixit concret de la història. El llibre del Gènesi ens narra que Déu va crear «l'home a la seva imatge, el va crear a imatge de Déu; va crear l'home i la dona» (Gn 1,27). Aquí hi rau la dignitat inalienable de tot ésser humà, que no depèn de les capacitats que posseeix, de les riqueses que acumula o del rol que exerceix, sinó del do que el precedeix i l'excedeix, donat per Déu com a expressió del seu amor que mai falla (cf. *Magnifica humanitas*, 50).

El Senyor, doncs, ens convida a acollir tota dona com a germana i tot home com a germà. Com a fills del mateix Pare, tota persona està constitutivament feta per a la relació; ha estat pensada i volguda per Déu per entrar en una història de comunió amb Ell, amb els altres i amb la creació (cf. *ibíd.*). Una expressió singular d'aquest

anhel diví la constitueixen les realitats diocesanes de caritat i assistència de què vosaltres formeu part i que porteu endavant amb esforç i dedicació, amb la consciència que la persona humana és al centre de l'acció de l'Església (cf. *Gaudium et spes*, 24) i que la caritat és «el manament social més gran» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 1889).

Us encoratjo, units amb els vostres pastors, a continuar animant aquests apostolats, donant testimoni de l'Evangelí i mostrant al món la bellesa de la vida cristiana, que anticipa aquí i ara la justícia i la pau que seran plenes en el Regne de Déu. Si-gueu, doncs, testimonis creïbles de l'esperança cristiana en el servei sol·lícit dels germans i les germanes que, en una condició de vida precària, marcada per la privació, la fragilitat o la marginació, a més de l'ajuda material i el sosteniment moral, necessiten Déu, la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, els seus sacraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe (cf. *Evangelii gaudium*, 200).

Poso als peus de la Mare de Déu del Bon Consell el vostre treball i la vostra entrega, perquè la seva intercessió us acompanyi i el Senyor faci fructificar abundantment tot el bé que procureu. Que Déu us beneeixi. Moltes gràcies.

SANTA MISSA

HOMILIA DEL SANT PARE

Basílica de la Sagrada Família (Barcelona)

Dimecres, 10 de juny de 2026

«*Senyor, sobirà nostre, que n'és, de gloriós, el vostre nom per tota la terra!*» (Sl 8,2.10). Amb la lloança d'aquest salm, tan ple de joia i sorpresa, us saludo a tots vosaltres, estimats germans i germanes. Expresso el meu agraïment a ses majestats, dono les gràcies al cardenal Joan-Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, així com als altres germans en l'episcopat i a tots els que s'uneixen a la nostra pregària: sacerdots, diaques, religiosos i religioses. Aquesta tarda de festa per a tota la ciutat de Barcelona, estenc la meva salutació agraïda a les autoritats públiques, així com als membres d'altres comunitats cristianes i d'altres religions que participen en la nostra acció de gràcies.

Avui la Basílica de la Sagrada Família ens acull en aquesta bonica ciutat, obrint les seves portes com si fossin braços que conviden cadascú en aquest altar a escoltar la Paraula de Déu. És un temple que ens constitueix en una família estimada pel Senyor, alimentada per la seva pròpia vida en l'Eucaristia. Així és com la ciutat comtal i tota Catalunya es reuneixen en aquest temple, signe també d'unitat i de concòrdia, i aixequen la seva mirada per trobar-se amb el rostre de Déu Pare, resplendent en el seu Fill fet home, Jesucrist.

Tot donant gràcies al Senyor per la seva caritat envers nosaltres, el lloem per tot el que realitza en la nostra vida. Li donem gràcies en especial per aquesta extraordinària basílica, que el papa Benet XVI va consagrar el 2010, recordant que és signe visible del Déu invisible, i que per la seva glòria s'alcen les torres (cf. *Homilia per a la consagració*, 7 de novembre de 2010). En continuïtat amb la pregària del meu predecessor, en uns moments beneiré la torre més alta, la de Jesucrist.

Aquesta església és un únic edifici, compost per moltes pedres. Una casa que creix amb constància al llarg dels anys, seguint un mateix projecte. Tots nosaltres som les pedres vives d'aquesta obra, que té Crist com a fonament i cim, principi i fi. Molt més que un monument, la basílica de la Sagrada Família avui continua sent una obra en construcció, que ens recorda com la vida cristiana sempre és un camí, perquè es tracta d'un projecte que Déu duu a terme.

No habitem, doncs, una obra inacabada, sinó un temple encara en construcció. La seva imperfecció no és un defecte perquè dona testimoni d'un desig; no significa una carència, sinó que expressa una promesa que volem honrar amb coherència. La nostra gratitud aleshores es converteix en compromís, al mateix temps que cooperem en el projecte de Déu, és a dir, en la construcció a què Ell mateix ens crida. Com que som temple de l'Esperit Sant (cf. 1Co 6,16.19), aquesta obra coincideix

amb la nostra vida, que Déu concep com una obra mestra que hem de fer junts i ens crida a col·laborar amb Ell (cf. 1Co 3,9).

Pel que fa a això, guardem en el nostre cor les paraules que el Senyor va dirigir al rei David: «Tu m'has de fer un casal per a residir-hi?» (2Sa 7,5). Al contrari, «el Senyor t'anuncia que et farà un casal» (v. 11). Amb aquest anunci, l'Esclusura ens ensenya que no som nosaltres els qui donem un lloc a Déu, com si fos un element d'una sèrie o part d'un tot més gran que Ell. En canvi, és Déu qui ens dona un lloc, i el lloc que ens regala és el seu propi cor: el lloc del Fill, per a nosaltres que érem estranys; el lloc de l'Estimat, per a nosaltres que som pecadors.

Aquesta voluntat seva es compleix a través de Jesús; aleshores podem comprendre el sentit del que hem escoltat a l'Evangelí, quan el Senyor diu als fariseus: «Si no creieu que “Jo soc”, morireu amb totes les vostres culpes» (Jn 8,24). Paraules fortes, que no són en absolut amenaces, ni un xantatge. Són una invitació a la salvació, és a dir, una crida a la llibertat per part de Crist, que vol per a nosaltres el bé definitiu, etern. Davant l'amenaça del mal, el Senyor sempre és amb nosaltres, sempre a favor nostre. “Jo soc”: aquest és el Nom santíssim que Déu va lliurar a Moisès des de la bardissa ardent, revelant la seva fidelitat indestructible. Fet home, Ell es converteix per a nosaltres en l'Emmanuel, font de gràcia i de perdó, de salvació i de vida nova. Estimats germans, no podem creure en Jesús i promoure la guerra. No podem creure en Jesús i matar l'innocent. No podem creure en Jesús i abandonar qui sofreix, qui plora, qui fuig de la misèria.

Aquesta nit, doncs, la Creu de Crist, que corona aquesta basílica, és la Creu dels últims, que es tornen els primers, dels pecadors que es tornen sants, dels morts que ressusciten. Les tres façanes de la Sagrada Família en donen testimoni: el Primer es fa el darrer per a nosaltres en el Nadal; amb el seu sacrifici ens redimeix mitjançant la Passió; la seva mort ens dona la vida eterna fent-nos partícips de la glòria divina. En admirar la torre de Jesucrist, *alcem la mirada cap a Ell, cap a Aquell* que ens revela la veritat de Déu i la veritat de nosaltres mateixos. Mirant Crist podem veure el món amb ulls renovats: la torre de la creu es converteix aleshores en un estàndard de caritat, perquè Déu ens estima així, transformant un instrument de mort en signe d'esperança. En la creu de Jesús la nostra fe aconseguix el cim, com professa la inscripció que es troba en la base de l'agulla: “*Tu solus Sanctus, Tu solus Dominus, tu solus Altissimus*”. Aquesta creu brilla de dia, reflectint la llum del sol i brilla de nit, il·luminant la ciutat com un far obert al Mediterrani.

Sí, la llum de Crist brilla en les tenebres, encara que les tenebres no l'hagin acollit (cf. Jn 1,5.11). No obstant això, aquest rebuig no fa que falti l'amor de Déu: «Quan haureu enlairat el Fill de l'home —diu el Senyor— coneixereu que Jo soc i que no faig res pel meu compte, sinó que dic allò que el Pare m'ha ensenyat» (Jn 8,28). Cal passar per la passió del Crucificat per ser il·luminats per la glòria del Ressuscitat: en efecte, des de sempre, el Pare ensenya a donar la vida i el Fill, que la rep d'Ell, la

dona a tothom amb el poder de l'Esperit Sant. Heus aquí per què precisament la creu és el signe lluminós del seu amor.

És la fe que dona forma a les pedres i sentit a l'edifici que habitem junts. En la nostra pregària descobrim, per tant, el vincle originari de les coses amb Déu, creador del cel i de la terra: Ell és l'artista que ha imprès el seu esplendor en el cosmos. Creat a la seva imatge, l'home respon a l'obra de Déu amb el seu propi enginy: així és com l'artista converteix el talent en lloança i la creativitat en testimoni del mateix Creador. Com a arquitecte ardent de fe, el venerable Antoni Gaudí va concebre aquests espais amb el desig de narrar els misteris de la vida del Senyor: d'aquesta manera ens ha proposat un pelegrinatge espiritual, que porta a l'encontre amb Crist nascut, mort i ressuscitat per nosaltres. Juntament amb Gaudí, de qui commemorem el centenari de la seva mort, recordem i donem gràcies aquesta tarda a tots els promotors i benefactors, als artistes i als treballadors que cooperen en la construcció d'una obra mestra arquitectònica, que és també una catequesi eloqüent feta de pedres, colors i llum. En la saviesa, l'Església renova així la *Biblia pauperum* de les antigues catedrals, que són elles mateixes missatges d'evangelització d'una gran riquesa. En aquest temps de la imatge, resulta encara més evident com l'art i la bellesa són canals d'evangelització eminents.

Estimats germans i germanes, la bellesa d'aquest temple ens anima a aprendre cada vegada més del nostre Mestre i Senyor l'art de viure segons el seu Evangeli. Mentre *alcem la mirada cap a Ell*, el Crucificat Ressuscitat, comprometem-nos a aixecar el rostre dels qui jeu en la pols (cf. 1Sa 2,8). I així demostrem que la Sagrada Família és l'església més alta del món, no per destacar en classificacions mundanes, sinó per guiar els passos del poble de Déu que pelegrina a Catalunya, amb la creu que il·lumina el camí, com una llàntia encesa en espera del retorn de l'Espòs.

TROBADA AMB LES REALITATS D'ACOLLIDA DELS MIGRANTS

DISCURS DEL SANT PARE

Port d'Arguineguín (Las Palmas de Gran Canaria)

Dijous, 11 de juny de 2026

Estimats germans i germanes:

Acabem d'escoltar una de les pàgines més exigents de l'Evangeli. Sabem que aquest mateix capítol també fa una advertència que cap creient no es pot prendre a la lleugera (Mt 25,41-45). Avui, a la vora del mar, la Paraula es torna concreta: aquí arriben tantes vides ferides, desposseïdes de gairebé tot, però mai de la seva dignitat. Aquí l'Evangeli ens arrenca del lloc còmode de l'espectador i ens situa davant del germà que arriba. Ens pregunta si hem sabut reconèixer Crist en els que desembarquen marcats per la por, la fam, la violència, després del desert, de la nit i del mar.

Com podeu veure, porto a la meua mà l'anell, que s'anomena "del Pescador". El seu mateix nom ens porta al llac de Galilea, on Crist va cridar Pere i li va dir: «Des d'ara seràs pescador d'homes» (Lc 5,10). L'Església ha llegit aquest verset com a imatge de la seva missió. Però aquí i en llocs com a El Hierro, aquest mandat adquireix una força literal i dolorosa. Aquesta illa, petita en extensió, però gran en humanitat, ha vist arribar milers de persones arrencades de la seva terra i confiades a la fragilitat d'un cayuco. Aquí hi ha persones recuperades del mar i cossos exhausts rescatats de les aigües. Per això, el successor de Pere no es pot desentendre d'aquests molls. L'Església no es pot desentendre d'aquestes aigües ni de cap lloc on la fam, la set, la violència, la por o l'exili continuïn ferint la dignitat humana. Els deixebles de Jesús no poden considerar aliè el clam dels que criden des de la nit.

En el llenguatge bíblic, el mar pot ser imatge d'amenaça, obscuritat i caos. Allí hi apareixen Leviatan, figura de la força que devora, i Rahab, nom que evoca la supèrbia dels poders que s'aixequen contra Déu i contra la vida (cf. Sl 74,13-14; 89,10-11; Is 27,1; 51,9; Jb 26,12). També avui hi ha monstres que aguaiten aquests mars: màfies que trafiquen amb la desesperació, traficants que esclavitzen dones i infants, i la indiferència de molts que permeten que els pobres siguin empassats per l'explo-tació o per l'oblit.

Però la fe no es queda paralitzada davant del poder del mar. Creiem en un Déu que sotmet el caos, posa límit al mal i obre un camí quan sembla que s'imposa la mort. Així ho va experimentar el poble d'Israel, en travessar el mar Roig per sortir de l'esclavitud i caminar cap a la llibertat (cf. Ex 14,21-31). I així ho contemplem en Crist, que camina sobre l'aigua i, davant la tempesta, pronuncia una paraula sobirana: «Calla i estigues quieta!» (Mc 4,39; cf. Mt 14,25-27). Aquesta veu continua ressonant contra les forces que devoren, esclavitzen i descarten tants germans nostres.

Allà on Crist mana callar el mar, l'Església no pot romandre muda davant dels qui són abandonats en les seves aigües.

Gràcies pels testimonis, per recordar-nos què significa salvar vides. A Maria, gràcies per recordar-nos el que Càritas, les parròquies i tantes persones fan cada dia. Les seves paraules ens mostren on comença la conversió de la mirada: quan el migrant deixa de ser "un més", deixa de ser una categoria i una xifra. Només aleshores comprenem que aquesta nena podria ser la nostra filla, aquests rostres part de la nostra família; i aleshores, la consciència es queda sense excuses. La misericòrdia comença amb gestos petits: a vegades amb unes quantes galetes i una mica de llet; altres, amb cinc pans i dos peixos (cf. Mt 14,17-21). No es tracta de resoldre-ho tot, sinó de posar-ho tot en mans de Déu i de ser presents allà on l'ésser humà sofreix, on els recursos no són suficients i no hi ha un idioma comú, però on encara poden parlar els gestos. Gràcies de cor a tots els qui s'afegeixen als rescats, a l'acollida i a l'acompanyament, donant testimoni que la misericòrdia concreta pot salvar i pot canviar vides.

Estimada Blessing, encara que avui no ets aquí, la teva veu sí. Gràcies per compartir-nos la teva història. El teu nom vol dir benedicció, i ens recorda que cada vida humana és una benedicció de Déu. Ningú no pot comprar-la, vendre-la, usar-la o descartar-la, perquè en cada persona resplendeix la imatge i semblança del Creador (cf. Gn 1,27). Ens has dit que te'n vas anar del teu país no perquè volguessis, sinó perquè no hi havia cap altra opció. En les teves paraules escoltem el drama de tantes persones obligades a marxar perquè la pobresa, la guerra, l'amenaça o l'explotació els van tancar tots els camins.

Voldria que aquest missatge t'arribi a tu i a tantes dones víctimes del tràfic de persones i l'explotació: si altres van posar preu al teu cos, Déu no ha deixat mai de mirar-te com algú inestimable. Si et van voler tancar en un passat de dolor, Déu continua pronunciant sobre tu una promesa de futur. Si et van tractar com una cosa, l'Església et vol dir avui: ets filla, germana, ets benedicció. La teva vida no és dels qui et van fer mal; el teu cos no és dels qui es van aprofitar de tu; els teus dies no pertanyen als qui van voler encadenar-los a la por. La teva vida pertany a Déu i conserva una dignitat que no et poden arrencar. I nosaltres volem caminar amb tu fins que aquesta veritat es torni a sentir més forta que el dolor.

Estimats migrants: abans de dir-vos qualsevol altra paraula, vull inclinar-me davant de la vostra dignitat. No sou números ni expedients. Vosaltres sou persones amb una família i una casa deixada enrere; amb somnis que ningú no té dret a menysprear. Però també us vull dir que la vostra vida ha de ser protegida. No lliureu la vostra existència als qui hi comercien. No cregueu als qui prometen paradisos fàcils a canvi del vostre cos o de diners, de silenci o de la vostra llibertat. Aquestes falses promeses són "cants de sirenes", són indústries de mort.

Aquest drama s'ha de convertir en examen de consciència: per a les nacions d'origen, que han de crear condicions de pau, justícia i desenvolupament; per a les nacions de trànsit, cridades a protegir i no a deixar els febles en mans de xarxes

criminals; per a Europa, que no pot proclamar la dignitat humana i acostumar-se a que el Mediterrani i l'Atlàntic siguin cementiris sense làpides; per a la comunitat internacional, cridada a una cooperació eficaç i perseverant.

I també l'Església s'ha de deixar interpel·lar. L'acollida del migrant no pot ser quelcom secundari ni delegat únicament en alguns voluntaris. Ens agenollem davant l'altar per adorar Crist present en l'Eucaristia, de qui rebem la força i el motiu per viure la caritat; per això, després no podem “passar de llarg” davant dels cayucos i les pasteres, ja que de la pregària brolla tot servei i a ella torna tot compromís (cf. Lc 10,31-32).

Des d'aquesta illa, voldria que la veu dels qui han parlat avui arribés als qui tenen a les seves mans responsabilitats decisives —autoritats civils, parlaments, governs i organitzacions internacionals—, i també a les comunitats cristianes, a les altres tradicions religioses i a tots els homes i dones de bona voluntat. No n'hi ha prou amb gestionar arribades, distribuir xifres, reforçar fronteres o lamentar les morts quan ja han passat. Cada barca que arriba no porta només migrants; i comporta una pregunta: quin món hem construït, si tants germans han d'arriscar la mort per buscar vida?

La dignitat humana exigeix vies legals i segures, rescat i assistència, cooperació real contra els traficants, protecció efectiva a les víctimes, processos seriosos d'acollida i integració, i polítiques que permetin a cada persona viure amb dignitat a la seva pròpia terra. Si bé hi ha un dret a buscar refugi quan la vida és amenaçada, també hi ha el dret a no haver de migrar: el dret a romandre a la casa pròpia sense fam, sense guerra, sense persecució, sense violència, sense que la terra es torni inhabitable, sense que la corrupció robi el pa dels pobres, sense que les armes destrueixin el futur dels infants. No ens podem acostumar a comptar morts. La dignitat humana no té passaport ni perd valor en travessar una frontera.

Que el Déu que “al final de la vida ens jutjarà sobre l'amor” (cf. St. Joan de la Creu, *Avisos i sentències*, 57) ens concedeixi reconèixer-lo avui en els pobres i en els estrangers, i ens lliuri de mirar el dolor aliè com si no ens pertanyés. Que la Mare de Déu del Carme acompanyi els qui han arribat, consoli els qui han perdut els seus éssers estimats, sostingui els qui els acullen i desperti en tots nosaltres la valentia de la misericòrdia.

I que la història no ens hagi d'acusar d'haver convertit el dolor dels que sofreixen en paisatge habitual de les nostres costes. Perquè avui, aquí, a la vora del mar, cada vida que arriba ens pregunta què queda de la nostra humanitat. Tard o d'hora, se sabrà si vam saber custodiar-la o si vam deixar que la indiferència parlés per nosaltres. Moltes gràcies.

**TROBADA AMB ELS BISBES, ELS SACERDOTS, ELS DIAQUES,
ELS RELIGIOSOS, LES RELIGIOSES, ELS SEMINARISTES
I ELS AGENTS PASTORALS**

DISCURS DEL SANT PARE

Catedral de Santa Ana (Las Palmas de Gran Canaria)
Dijous, 11 de juny de 2026

*Estimats germans bisbes,
estimats sacerdots i diaques,
religiosos i religioses,
seminaristes,
germans i germanes tots en Crist Jesús:*

És una gran alegria per a mi poder compartir aquesta trobada amb vosaltres. Gràcies per la benvinguda càlida, per la vostra presència afable i els vostres testimonis, que són el reflex d'una Església viva, en el cor de la qual ressonen «la joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes contemporanis, sobretot dels pobres i de tots els qui sofreixen» (*Gaudium et spes*, 1).

Vinc a aquestes illes com a Pare i germà en la fe: “Amb vosaltres soc cristià i per a vosaltres, bisbe” (cf. *Primera benedicció “Urbi et Orbi”*, 8 de maig de 2025). Cadascun de nosaltres ha rebut diversos dons i ministeris per a l'edificació del cos de Crist, com hem escoltat en la lectura de la carta als Efesis. I aquesta és la crida del Senyor que vibra de nou en els nostres cors i confirma la nostra vocació i missió: construir junts l'Església fonamentats en Crist, la “pedra angular” (cf. 1Pe 2,6-8), edificar en el bé, harmonitzar les nostres diferències i treballar units en favor de tots (cf. *Magnifica humanitas*, 11-14).

Voldria que reflexionem junts sobre dues actituds de la nostra vida cristiana que hem de tenir en compte per ser “arquitectes savis” en la construcció de la civilització de l'amor (cf. *ibíd.*, 236).

Vosaltres, canaris nadius o per adopció, Poble de Déu que pelegrina en terres envoltades per l'Atlàntic, teniu el privilegi de gaudir cada dia de la presència majestuosa del mar. Diuen que en els ulls d'un illenc aquesta imatge —que té gust a pàtria i a llar— roman gravada en les seves pupil·les de manera perenne, i que es troba molt a faltar quan s'és lluny, “terra endins”. Aquest sentiment correspon a una nostàlgia d'immensitat sana, de cel i de mar oberts que s'estenen en l'horitzó, sense límits ni fronteres; i a un cor sensible disposat a acomiadar amb una llàgrima els qui se'n van i a rebre amb els braços oberts els qui arriben. En aquest sentit, el mar a vegades pot ser també sinònim de distància i de separació, de desafiament i de camí per recórrer.

A propòsit d'això, sant Agustí ens diu: «Si algú albirés de lluny la seva pàtria, però un mar s'interposés entre tots dos: veu on anar, però ignora el camí. Així ens passa a

nosaltres: anhelem assolir la nostra condició estable, [...] però entremig hi ha el mar en aquest món [...] per ensenyar-nos el camí, va venir ell mateix a qui volíem anar. I què va fer? Ens va posar el tronc amb què poder travessar el mar. Ningú no és capaç de passar el mar d'aquest món si no el porta la creu de Crist» (*Comentari a l'Evangeli de sant Joan, 2, 2*). Aquesta és la primera actitud que ens orienta per navegar en les aigües de la vida i arribar al destí, a la pàtria celestial: *abraçar la creu de Crist*.

Estimats germans i germanes, els sants van experimentar la nostàlgia de Déu i, en haver d'afrontar les tempestes de l'existència, van saber portar Jesús en les seves barques, van confiar en Ell, van abraçar la creu i així van calmar les onades de la incertesa i el temor (cf. Mt 8,23-27). Un exemple d'això, en aquestes terres beneïdes, entre tants d'altres, és el venerable Antonio Vicente González, sacerdot diocesà, també conegut com "el bon pastor canari". La seva vida, transfigurada per la gràcia divina, ens estimula a carregar la creu de Crist i a seguir-lo (cf. Mt 16,24), sent testimonis fidels de l'Evangeli en aquest temps nou de la història, no exempt de turbulències i contradiccions, per arribar així a la meta promesa (cf. Jn 12,32).

La primera "pauta de navegació", per tant, és abraçar la creu de Crist; i vosaltres ho feu quotidianament, per exemple, com a cirineus, acompanyant i ajudant a portar les càrregues de tants germans i germanes crucificats pels drames de la vida. Us agraeixo aquesta tasca generosa de caritat i misericòrdia.

Voldria destacar a més una altra actitud: *cultivar una espiritualitat eucarística*. Això té relació amb l'antiga tradició que es conserva en aquesta bonica catedral: la pluja de pètals de flors davant del Santíssim Sagrament que es fa el dia de l'Ascensió, com a signe dels béns espirituals i celestials que el Senyor vessa en pujar al cel. Aquest gest de devoció de tantes generacions al llarg del temps té un significat profund: en el nostre pelegrinar, la meta és l'encontre amb Crist; que és el centre de la vida cristiana, envers qui s'inclinen els nostres genolls en adoració, al voltant de qui ens reunim formant un sol cos i amb qui ens oferim com a «víctima viva, santa, agradable a Déu» (Rm 12,1).

Ens ho diu el Concili: els fidels, «participant en el sacrifici eucarístic, font i cim de tota la vida cristiana, ofereixen a Déu la Víctima divina i ells mateixos amb ella; i així, [...] demostren d'una manera palpable la unitat del Poble de Déu» (*Lumen gentium, 11*). Per tant, *cultivar una espiritualitat eucarística* és endinsar-se en «una espiritualitat de la unitat eclesial en l'amor» (*Magnifica humanitas, 234*). Fem de la nostra vida una resposta al desig de Jesús: «Que tots siguin u [...] així el món creurà» (Jn 17,21).

Una forma concreta per manifestar aquesta espiritualitat de comunió és la solidaritat cristiana, perquè la «unió amb Crist és al mateix temps unió amb tots els altres als quals ell es dona» (*Deus caritas est, 14*). Per això, us animo a continuar oferint a tots l'amor que vosaltres, al seu torn, heu rebut del Senyor (cf. 1Jn 4,19), amor que es fa aliment en l'acollida, en l'escolta, en la proximitat i en la cura dels més fràgils: «Vosaltres, quan jo tenia fam, em vau donar menjar, quan tenia set, em vau donar beure, quan era foraster, em vau acollir, quan em vau veure despullat, em vau vestir,

quan estava malalt, em vau visitar, quan era a la presó, vau venir a veure'm» (Mt 25,35-36).

Estimada Església que pelegrina a les Canàries, seguint l'estela de santedat de tants homes i dones que us han precedit, que han ofert les seves vides en comunió amb el sacrifici de Crist en la creu i en l'altar, us animo a seguir endavant amb força arrelats en Ell, per continuar navegant amb valentia en aquest temps nou de la història. Quan trobeu dificultats, alceu la mirada, i demaneu a l'Esperit Sant la gràcia de viure units en la fe, l'esperança i la caritat, virtuts que «són com tres estrelles que brillen en el cel de la nostra vida espiritual per guiar-nos cap a Déu» (St. Joan Pau II, *Audiència*, 22 de novembre de 2000).

Que la Benaurada Verge Maria, *Stella maris*, ens orienti en la nostra travessia, ens ajudi a "remar mar endins" (cf. Lc 5,1-11) i així arribem al port segur de l'encontre definitiu amb el seu Fill Jesucrist. Gràcies!

SANTA MISSA

HOMILIA DEL SANT PARE

Estadi de Gran Canaria
Dijous, 11 de juny de 2026

Estimats germans i germanes, després d'una jornada rica de trobades i de compartir, ara, celebrant amb vosaltres aquesta Eucaristia, vull en primer lloc donar gràcies al Senyor per tant de bé que es fa aquí cada dia, confiant-li el compromís de tots i al mateix temps els sofriments dels quals aquesta terra és testimoni. Us convido també a pregar junts, en aquesta Santa Missa, pels germans i les germanes que han perdut la vida al mar.

Tot ho portem a l'altar juntament amb el pa i el vi, mentre ens introduïm, amb la celebració vespertina de la vetlla, en la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, a qui està consagrada tota Espanya. Demanem al Senyor que en aquest moment estiguin vius en nosaltres els mateixos sentiments d'humanitat, misericòrdia i compassió del Cor del Salvador.

Ens deixem ajudar, en la nostra meditació, per les lectures que hem escoltat.

En la primera, Déu recorda als israelites la gratuïtat amb què els va estimar. Els va escollir no perquè tinguessin privilegis, dots o mèrits particulars, sinó per pur amor (cf. Dt 7,7-9), i seguirà estimant-los sempre, fins i tot quan, pel seu cor endurit, no corresponguin als seus sentiments.

Aquesta és la caritat de Déu, en què enfonsa les seves arrels la nostra vocació a l'amor, que no està fundada en el càlcul, ni en el mer sentiment, ni es pot reduir a simple filantropia, sinó que envaeix tot el nostre ésser: foc per a l'ànima, llum per a la ment, impuls irresistible per a la llibertat, pau i al mateix temps turment per al cor, que batega en sintonia amb altres cors, involucrant tota la persona. Perquè estimar és connatural a l'home, encara més, és condició de plenitud de la seva mateixa existència.

Així se'ns mostra l'amor en la humanitat del Salvador i en els moviments del seu Cor sacratíssim: encara immutable i fidel davant de la incomprensió i el rebuig, la por, la tristesa i la resistència humana (cf. Lc 22,39-46).

És en aquest rostre de Déu sempre "enamorat", que anhela totalment i constantment el nostre bé i la nostra felicitat plena, que nosaltres reconeixem en el camí de la vida, aprenent una nova manera d'existir i de relacionar-nos, un criteri diferent per avaluar les decisions, un estil renovat i estimulants de fer comunió. Sobre això, el papa Francesc, parlant de la caritat de Crist, deia que «la millor resposta a l'amor del seu Cor és l'amor als germans» (*Dilexit nos*, 167) i afegia: «no hi ha gest més gran que li puguem oferir per intercanviar amor per amor» (*ibid.*). "Tornar amor per amor": aquest és l'intercanvi meravellós, l'"*admirabile commercium*" (cf. *Primeres vespres de la Solemnitat de Santa Maria Mare de Déu*, primera antífona), del qual

l'Evangelí ens convida a deixar-nos atreure, traduint la mesura infinita de l'amor de Déu en la generositat amb què el servim, cada dia, en els germans i en les germanes que Ell mateix posa en el nostre camí. Especialment en aquells més necessitats, indefensos, incapaços de tornar alguna cosa a canvi (cf. Lc 6,32-36). Precisament, com passa en aquesta illa, en l'acollida, en el compartir, en el do desinteressat.

La gratuïtat del Cor de Crist, no obstant això, no s'hi atura. Va més enllà, comproment-se en ajudar cadascú no només a sobreviure, sinó també en recuperar la confiança i reprendre el camí, per créixer i florir plenament en la seva unitat, pel bé de tots. Amb aquest propòsit, el papa Benet XVI escrivia que la caritat «de la qual Jesucrist se n'ha fet testimoni amb la seva vida terrenal [...] és la principal força impulsora de l'autèntic desenvolupament de cada persona i de tota la humanitat» (*Caritas in veritate*, 1).

En la segona lectura, sant Joan ens ha recordat que «Déu ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell» (1Jn 4,9). Les seves paraules evoquen les de Jesús, que va dir que havia vingut perquè tinguéssim vida i vida en abundància (cf. Jn 10,10), i que va ordenar al paralític guarit: «Aixeca't, carrega't la llitera i ves-te'n a casa» (Mc 2,11). En aquestes expressions reconeixem la invitació a abraçar maternalment el que pateix, però al mateix temps a preparar i encoratjar qui està ferit perquè s'aixequi i torni a posar-se en marxa, per a una vida lliure i digna.

Efectivament, la nostra caritat no ha de ser simple assistencialisme, sinó integrar les persones, per a la seva realització plena —espiritual, intel·lectual i física— i la seva inserció digna i constructiva en la comunitat (cf. *Fratelli tutti*, 129). Només així les nostres trobades, fins i tot davant d'esdeveniments difícils i dolorosos, es convertiran en oportunitat per escampar llavors d'esperança en el camí de la humanitat cap a un futur millor.

Però em voldria aturar, a la llum de la Paraula de Déu que hem escoltat, en una última característica del Cor de Crist: la humilitat (cf. Mt 11,29). El Cor de Jesús és humil, i per això no senten els batecs els “entesos”, els “savis”, és a dir, aquells que tenen la presumpció de bastar-se a ells mateixos, de saber-ho tot, de no necessitar ni Déu ni els altres. A aquests, en efecte, atordits pels estrèpits d'un “jo” amputlós, omnipresent i agitat, els falta el silenci necessari per escoltar en ells i en els germans el batec amagat de l'amor.

«No poques vegades, la riquesa ens torna cecs, fins al punt de pensar que la nostra felicitat només es pot fer si aconseguim prescindir dels altres» (*Dilexi te*, 108). Jesús, en canvi, ens ensenya el contrari: per tastar la veritable alegria de la vida, que resideix en l'amor, cal baixar dels pedestals de l'arrogància que divideix, per trobar-nos en la humilitat que ens agermana.

Sant Agustí deia: «On hi ha la caritat hi ha la pau, i on hi ha la humilitat, allà hi ha la caritat» (*Sobre la primera carta de sant Joan als Parts*, Pròleg). És així. On hi ha autèntica humilitat hi ha amor, i on hi ha amor hi ha pau, perquè només en la humilitat

coneixem realment qui som i, per tant, podem estimar-nos, trobar-nos, lliurar-nos i perdonar-nos en la veritat.

Estimats germans, germanes, avui adorem el Sagrat Cor de Jesús, un cor que sovint representem coronat d'espines i encès amb una flama, segons les visions que va tenir santa Margarida Maria Alacoque. Recordem que nosaltres som la presència viva del Senyor en el món (cf. *Lumen gentium*, 8). Per això, mirem-nos els uns als altres, no només en aquesta jornada, sinó sempre, amb respecte i confiança, i renovem, en aquesta consciència, el compromís de realitzar en nosaltres, en la caritat, allò que manca als sofriments de Crist, per al bé de l'Església (cf. Col 1,24). Encesos per la caritat del seu Cor, siguem portadors de la seva misericòrdia i de la seva pau, perquè cessin en el món les guerres i al voltant nostre creixi una nova humanitat, reconciliada en l'amor.

TROBADA AMB ELS MIGRANTS AL CENTRE “LAS RAÍCES”

SALUTACIÓ DEL SANT PARE

Centre “Las Raíces” (Tenerife)

Divendres, 12 de juny de 2026

Estimats germans i germanes: Bon dia!

Agraeixo les sentides paraules que m’ha dirigit la senyora ministra, així com el director d’aquest Centre.

Avui en l’Església celebrem la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, que és per als cristians l’amor misericordiós i infinit de Déu per a cada ésser humà. En aquest marc, és providencial que ens puguem trobar, veure’ns i sobretot saber que, més enllà del nostre lloc de provinença, l’amor de Déu no coneix fronteres, no fa distincions, es dona a tots i ens congrega en la unitat.

Veient els vostres rostres, escoltant els vostres testimonis, penso també en els vostres cors, ferits per tantes dificultats i també consolats per l’amor rebut gràcies a altres cors oberts, generosos i misericordiosos. El Cor de Crist va patir i va ser traspassat per amor, i també va ser confortat per persones compassives que s’hi van apropar per alleujar el seu dolor.

Jesús, per explicar la universalitat de l’amor, va posar com a exemple l’acte de servei d’un home d’un altre poble i d’una altra religió que es va compadir del ferit i el maltractat (cf. Lc 10,25-37). Motivats per aquest amor de Déu, que ens ajuda a guarir les ferides i a ser caritatius amb els qui sofreixen, el sant germà Pedro de san José Betancur i sant José de Anchieta van marxar des d’aquestes terres canàries per anunciar l’Evangeli a Amèrica, obrint horitzons missioners nous. També ells van ser migrants que es van dirigir cap a allò desconegut, portant com a equipatge principal la fe, l’esperança i la caritat.

En aquelles terres desconegudes, els sants migrants i missioners van saber donar d’allò que tenien i així mateix acollir allò nou que se’ls oferia. Us convido també a vosaltres a oferir el tresor d’humanitat, de somnis i de cultura que han portat a aquestes illes, i a estar oberts a rebre allò que us brinda. Aquest intercanvi l’hem de viure també amb responsabilitat, pensant en el futur de les generacions venidores, a qui volem llegar el patrimoni d’una civilització de l’amor, i on les migracions tenen una paraula important a dir, perquè «poden ser una oportunitat de trobada i enriquiment mutu entre els pobles» (*Magnifica humanitas*, 81).

Estimats germans i germanes, tots —d’alguna manera— som migrants, tots som pelegrins en camí cap a la pàtria celestial. Ajudem-nos a fer d’aquesta travessia un lloc més humà per a tothom, aportant el que estigui a l’abast de cadascú. En aquest sentit, agraeixo la col·laboració del govern, de les diverses institucions i de tants homes i dones de bona voluntat que fan possible aquesta ajuda humanitària concreta, que retorna l’esperança i dignifica tantes persones.

M'ha cridat l'atenció el nom d'aquest Centre d'acollida, que s'anomena "Las Raíces". Al meu predecessor, l'estimat papa Francesc, que tant va anhelar poder estar amb vosaltres, li agradava utilitzar la imatge de les arrels per indicar la necessitat de no oblidar els orígens, de romandre units i de confiar en el Senyor. «Perquè el qui confia en el Senyor "serà com un arbre que arrela vora l'aigua, que enfonsa les arrels ran del corrent; no té por quan ve l'estiu, el seu fullatge es manté verd" (Jr 17,8)» (*Christus vivit*, 133). Que aquesta imatge de les arrels també us ajudi a estar arrelats fermament en el Senyor (cf. Col 2,7), perquè cap tempesta no us pugui allunyar de la seva presència, que enforteix i dona vida.

Estimats amics, us porto en el meu cor i en el record de les meves pregàries. Que Déu us beneeixi, que beneeixi les vostres famílies i a tots els qui us fan el bé. I que la Benaurada Verge Maria, Consol dels migrants, us acompanyi i auxiliï sempre amb la seva protecció maternal.

Moltes gràcies.

TROBADA AMB LES REALITATS D'INTEGRACIÓ DELS MIGRANTS

DISCURS DEL SANT PARE

Plaça del Cristo de La Laguna (Tenerife)

Divendres, 12 de juny de 2026

Estimats germans i germanes:

És un plaer per a mi compartir aquest moment amb vosaltres aquí, a San Cristóbal de La Laguna, seu d'aquesta diòcesi. M'ha cridat l'atenció el que s'ha dit d'aquesta ciutat: que és una ciutat sense muralles, una ciutat oberta.

Potser aquest detall ens ajudi a comprendre que les barreres més difícils de fer caure no són sempre de pedra. De vegades estan en la mirada, o en la por o en la indiferència. El mar, que envolta aquestes illes, porta fins a nosaltres històries que no sempre sabem llegir: històries de dolor, d'esperança i de recerca. En una ciutat sense muralles, també el cor està cridat a eixamplar-se per acollir-les. Per això necessitem aprendre el llenguatge de la proximitat, aquell que es comprèn més amb les mans que amb les paraules.

El braille i altres formes d'escriptura tàctil ens recorden que la paraula també es pot obrir camí mitjançant el contacte. De la mateixa manera, la integració exigeix aprendre a llegir d'una altra manera. Hi ha mirades que veuen i, no obstant això, no reconeixen; converteixen un rostre en xifra, una història en expedient i una diferència en distància. D'aquí que l'Evangelí ens eduqui a una lectura més profunda de la realitat: la que neix de la proximitat, de la paciència i d'unes mans capaces de socórrer, acompanyar, orientar, ensenyar i obrir camins.

En les obres d'integració d'aquests germans nostres —com en tota obra de caritat— l'Església aprèn a llegir en la vida concreta dels qui pateixen en el cos o en l'esperit un signe viu que remet als sants Evangelis i que es torna llegible a través del tacte i de la proximitat, quan palpem les ferides dels altres. Com Tomàs davant del cos gloriós del Ressuscitat, també l'Església aprèn que les ferides, mirades des de la fe, poden convertir-se en lloc de reconeixement: allà on el dolor humà és tocat amb amor, Crist ens confirma que és present en el famolenc, en l'assedegat, en el despullat, en el malalt, en el pres i en el foraster (cf. Mt 25,35-40). D'aquesta fe que reconeix Crist viu també neix el servei del pare Darwin i de tantes persones. La caritat cristiana brota de l'amor de Déu vessat en el cor del creient; per això, davant del necessitat, la fe esdevé concreta i l'amor a Crist es transforma en gestos.

Des d'aquesta convicció, la nostra presència vol testimoniar que la solidaritat neix del reconeixement de la dignitat humana i supera tota concessió secundària o simple obra de filantropia. Està cridada a comprometre's i a prendre forma de procés. L'acollida obre la porta; la integració ajuda a travessar el llindar. L'assistència posa bàlsam en la ferida i la integració reconstrueix el futur.

Integrar no vol dir esborrar la història de qui arriba ni exigir-li que deixi enrere tot allò que forma part de la seva memòria. Tampoc significa crear mons paral·lels, tancats els uns als altres, on les persones conviuen sense trobar-se realment. Integrar és un camí recíproc: qui arriba aprèn a habitar una terra nova, i qui rep aprèn a eixamplar casa seva sense diluir la seva identitat ni tancar el cor a la trobada. A vosaltres, estimats germans migrants, us correspon una part noble i necessària d'aquest camí: obrir-vos amb confiança a la comunitat que us rep, aprendre'n la llengua, respectar-ne les seves lleis, conèixer-ne els costums, participar en la vida comuna i oferir amb agraïment els vostres dons.

Tota societat que acull té deures envers els qui arriben; i qui és acollit també descobreix que la dignitat reconeguda com a dret floreix quan es converteix en responsabilitat i desig sincer de construir al costat dels altres. Així, qui va arribar com a foraster pot retrobar vincles, reconstruir confiança i sentir-se part viva d'una comunitat. Aquesta és una forma preciosa de misericòrdia.

Parlem, en primer lloc, de persones creades a imatge i semblança de Déu, abans que de categories jurídiques o de problemes a administrar. Després de viatges difícils i, de vegades, de diversos intents —com en el cas de Khalid—, busquen algú que els digui, amb els gestos abans que amb les paraules: la teva vida no és un descart, el teu sofriment no és invisible, la teva dignitat no ha quedat dissolta en les aigües que has travessat —com ens expressava Mbacke—. Però també busquen alguna cosa més: una possibilitat concreta de recomençar, d'aprendre, de treballar, de servir, de participar, de no quedar tancats per sempre en la condició de víctimes.

En aquest sentit, vull agrair les paraules de Mons. Santiago i, amb elles, el testimoni d'una Església que, encara que amb mitjans pobres, vol “caminar amb els qui caminen”. Gràcies a Càritas diocesana, a la Delegació diocesana de Migracions, a les parròquies i a tantes realitats eclesials i civils que van més enllà del primer auxili i acompanyen processos de protecció, promoció i integració. Gràcies per fer possible que qui un dia va ser acompanyat pugui convertir-se —com ens recordava Thalia— en pont per a altres, tornant l'amor rebut. Quan qui va necessitar una mà comença a estendre la seva, la caritat rebuda es transforma en responsabilitat compartida.

Al mateix temps, no podem oblidar tants migrants que, provinents de Llatinoamèrica, de les Filipines i d'altres latituds, ja formen part viva de la comunitat i, amb la seva fe, el seu treball i els seus dons, ajuden a renovar-la. Deixeu-vos també evangelitzar per ells, ja que segurament porten amb ells regals que la Providència ha volgut fer-vos arribar a través dels qui s'integren. Ells recorden que integrar és obrir espai perquè una persona pugui sentir-se corresponsable. Així, l'estranger d'ahir pot ser el germà i el veí d'avui.

Als catòlics us vull demanar una cosa més: que la integració no quedi reduïda a una tasca social, per necessària que sigui. Qui arriba a les nostres parròquies necessita pa, sostre, llengua, treball i protecció; i també ha de trobar una comunitat capaç d'oferir, amb el testimoni de la vida i de la paraula, camins per conèixer Jesucrist,

respectant sempre la consciència i la llibertat de cada persona. Evangelitzar és compartir amb respecte i humilitat el tresor que sosté la nostra acció i la nostra esperança. Una Església que acull també és una Església que anuncia, oferint Crist sense imposar-lo i que, al mateix temps, rep l'Evangelí de mans dels pobres.

Una consciència humana, i més encara una consciència cristiana, no pot romandre indiferent davant de les víctimes dels naufragis i de la manca d'ajuda, davant d'aquests cementiris del mar. Cada vida perduda en aquestes rutes és un fracàs per a la família humana. No obstant això, també hi ha un naufragi silenciós després de l'arribada: quedar-se sol en una ciutat, sense llengua, sense vincles, sense treball, sense confiança i exposat als qui s'aprofiten de la vulnerabilitat. Integar és impedir aquest segon naufragi. És ajudar a que, qui va arribar ferit, no quedi fixat per sempre en el seu dolor, sinó que pugui tornar a posar-se dempeus, reconèixer els seus dons i oferir-los a la comunitat.

I des d'aquesta plaça vull adreçar una paraula clara als qui s'aprofiten de la desesperació; als qui organitzen rutes de mort, trafiquen amb persones, retenen documents, exploten treballadors, amenacen dones, enganyen famílies i converteixen el sofriment aliè en negoci. Atureu-vos. Convertiu-vos (cf. Mc 1,15). Les llàgrimes i la sang d'aquests germans clamen Déu i els seus sofriments arriben fins a Ell (cf. Gn 4,10; Ex 3,7-9). Els diners arrencats a la vulnerabilitat dels pobres no donaran pau, ni honor, ni futur (cf. Jr 22,13; Jm 5,1-6).

Per cada vida perduda, cada família enganyada, cada cos sotmès, cada dona amenaçada, cada treballador explotat hauran de comparèixer davant de la justícia divina (cf. 2Co 5,10). Trenqueu aquestes cadenes i allibereu els qui teniu dominats (cf. Is 58,6). Retorneu allò arrabassat i repareu tot el que pugueu. Torneu mentre encara hi ha temps, perquè la misericòrdia de Déu pot arribar fins i tot al pecador més endurit, però només entra per la porta estreta de la veritat, la justícia i la conversió (cf. Ez 33,11).

Germanes i germans, l'última paraula no la pot tenir la por, la indiferència ni la violència dels qui fan negoci amb la vida humana. L'última paraula pertany a Crist, que s'identifica amb el foraster, toca les ferides de la humanitat i ens crida a reconèixer-lo en cada germà que necessita ser acollit, protegit, promogut i integrat. *Alcem la mirada cap a Ell*, sense apartar-la dels qui pateixen; mirem el Senyor per aprendre a mirar amb els seus ulls els nostres germans.

La Sagrada Família de Natzaret, que va haver de migrar a Egipte per protegir la vida de l'Infant Jesús (cf. Mt 2,13-15), continua sent per a tots els temps model i empara de tota família refugiada, de tot migrant i de tota persona que es veu forçada a deixar la seva terra per por, persecució o necessitat (cf. Pius XII, Constitució apostòlica *Exsul familia*). Que ella sostingui el servei que vosaltres oferiu i faci d'aquesta terra un lloc on tots es reconeixin i es tractin com a germans. Que Déu us beneeixi. Moltes gràcies.

Paraules improvisades des del balcó del bisbat de San Cristóbal de La Laguna (Tenerife)

Bon dia, bon dia a tots. Moltes gràcies, gràcies per ser aquí, gràcies per aquesta acollida tan bonica. Sobretot, gràcies per l'acollida que doneu a tots els immigrants. Tots volem ser reconeguts amb la dignitat humana que Déu ha donat quan ens ha creat. Tots som germanes i germans, alguns peruans, alguns colombians, alguns veneçolans, alguns de Tenerife. Tots som una sola família. Gràcies a Déu, ens ha donat la vida. Gràcies a Déu, ens ha donat la capacitat d'estimar i ser estimats, i és quan compartim amb els altres que descobrim el veritable sentit de les nostres vides. Gràcies a tots, ens veurem encara una mica més tard. Gràcies per ser aquí, i que Déu us beneeixi: Pare, Fill i Esperit Sant. Gràcies, gràcies!

SANTA MISSA

HOMILIA DEL SANT PARE

Port de Santa Cruz de Tenerife
Divendres, 12 de juny de 2026

Estimats germans i germanes:

És una gràcia trobar-nos el dia en què el Cor de Jesús es deixa contemplar per nosaltres com el cor de la història. M'alegra celebrar amb vosaltres l'Eucaristia, donant gràcies per la fe i la caritat de les que he rebut tants testimonis en aquest viatge apostòlic i que fan també a aquest arxipèlag, tan conegut per la seva bellesa i acollida, un lloc on el Senyor ressuscitat ens precedeix i es manifesta. Davant nostre el mar evoca l'infinit, i així ho fa també el cel; però infinit és sobretot el desig que uneix el cor de Déu a tants cors humans, les alegries i esperances, tristeses i angoixes dels quals troben ressò en el cor de l'Església (cf. *Gaudium et spes*, 1). Cap ésser humà és una illa; la ubicació geogràfica d'aquesta diòcesi i els desafiaments pastorals que la comprometen testimonien que hem nascut per a la trobada i que no hi ha obstacle, distància, perill o amenaça que pugui impedir a cadascú el seu viatge. Sigui romanent durant una vida sencera en el mateix lloc, sigui escollint o estant obligats a marxar, ningú roman mai quiet. Aquest és el secret del cor: la crida íntima a l'èxode i la trobada.

Però el Cor de Jesús ens revela com no perdre'ns en un dinamisme estèril: «Déu ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell» (1Jn 4,9). Hi ha vida quan es dona vida. D'altra manera, es gira en el buit. En efecte, «com recorda el Concili, l'ésser humà està cridat a la comunió amb Déu i “només pot retrobar-se plenament a través de la donació sincera d'ell mateix”; la seva vocació més profunda és la d'entrar en el moviment trinitari de l'amor rebut i compartit» (*Magnifica humanitas*, 48). El papa Francesc observava: «Moltes persones experimenten un profund desequilibri que les mou a fer les coses a tota velocitat per sentir-se ocupades, en una pressa constant que al seu torn les mena a atropellar tot el que tenen al seu voltant. Això té un impacte en la manera com es tracta a l'ambient» (*Laudato si'*, 225). Són paraules que també interpellen la vocació turística de Tenerife, ja sigui pel que fa al cor del que decideix passar aquí un període de vacances, ja sigui per al que viu i treballa a l'illa, en contacte amb visitants de tants països del món. Què cerca el cor humà? Com respondre a la seva set de manera no enganyosa? Que important és, especialment per a qui es deixa orientar per l'Evangelí, no reduir-ho tot al comerç i el benefici. «Els qui frueixen més i viuen millor cada moment són els qui deixen de picotejar aquí i allà, buscant sempre el que no tenen, i experimenten el que és valorar cada persona i cada cosa, aprenen a prendre contacte i saben gaudir amb les coses més senzilles. Així són capaços de disminuir les necessitats insatisfetes i redueixen el cansament i l'obsessió» (*ibid.*, 223). Interpreteu així, estimats germans i germanes, la vostra vocació a l'acollida.

L'Evangelí, avui, sembla radicalitzar aquest repte i ens recorda la riquesa dels pobres: una paradoxa que remet directament a la vida de Jesús, a la seva veritat, al camí en què continua demanant-nos que el seguim. En la pàgina que hem escoltat, beneeix el Pare per això: és als petits —que en el context significa els mínims, als quals ningú no considera capaços de pensament i de paraula— als quals Déu s'ha revelat a si mateix. Els ha enriquit d'allò que roman amagat a aquells que estan envoltats d'admiració i d'èxit. Amb l'Exhortació apostòlica *Dilexi te* vaig voler parar l'atenció a aquest lloc privilegiat dels pobres en la Revelació divina i en la missió de l'Església.

És un misteri que ressona de manera totalment específica en aquestes illes, en el centre de rutes migratòries que el fan lloc de primera acollida de germans i germanes, el viatge dels quals està exposat generalment a perills i violències inenarrables. Davant de qui especula amb la desesperació, com a cristians no només podem oferir un reflex del Senyor que diu: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar» (Mt 11,28). La gràcia més gran és que ens deixem evangelitzar per aquells a qui socorrem, que reconeguem la misteriosa saviesa de Déu escrita en la seva mateixa carn: «Crescuts en l'extrema precarietat, aprenent a sobreviure enmig de les condicions més difícils, confiant en Déu amb la certesa que ningú més no les pren seriosament, ajudant-se mútuament en els moments més obscurs, els pobres han après moltes coses que conserven en el misteri del seu cor. Aquells d'entre nosaltres que no han experimentat situacions semblants, d'una vida viscuda al límit, segurament tenen molt a rebre d'aquesta font de saviesa que constitueix l'experiència dels pobres. Només comparant les nostres queixes amb els seus sofriments i privacions, és possible rebre un retret que ens convidi a simplificar la nostra vida» (*Dilexi te*, 102). El Senyor, que reprèn i corregeix els qui estima (cf. Ap 3,19), vol fer la nostra vida senzilla i alegre.

Estimats germans i germanes, gràcies pel que sou, gràcies pel que feu, convertint aquesta illa en un lloc on trobar el cor de Crist en el rostre amic i hospitalari de persones i comunitats fraternes. «Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té, i hi hem cregut» (1Jn 4,16): que aquesta confessió de fe transmesa per la primera carta de l'apòstol Joan resplendeixi sempre en vosaltres, i us motivi a la pregària i a l'acció. Pareu atenció als adolescents i als joves, als rics i als pobres, als residents i als hostes: tots ells necessiten ser coneguts amb una mirada que veu més enllà de les aparences i reconeix la profunditat dels seus cors inquietos, que no poques vegades ja està orientat, potser inconscientment, cap al Regne de Déu i la seva justícia. Que es respiri entre vosaltres que «Déu és amor; el qui viu en l'amor està en Déu, i Déu està en ell» (1Jn 4,16). Aquest és el cor de l'Evangelí, el cor de Crist. Qui s'hi submergeix ja no viu per a ell mateix. Obriu a tots aquest mar d'amor! És el meu desig i la meua pregària per a vosaltres i per a tots aquells que trobeu en el vostre camí.

Agraïment al final de la Santa Missa

Excellència, us dono les gràcies de tot cor i, amb vosaltres, a tot el poble de Tenerife, als seus pastors i a les autoritats civils.

Estimats germans i germanes, amb aquesta celebració eucarística conclou el meu viatge apostòlic a Espanya. Dono gràcies a Déu i a tots els que m'han acollit i que, de mil maneres, han col·laborat en la preparació i la realització dels diferents moments a Madrid, Barcelona i Montserrat, i aquí, a les Illes Canàries.

Torno a Roma commogut pel gran afecte amb què m'han rebut, i reconfortat pels testimonis de fe i d'amor a l'Església, expressions del gran cor catòlic d'Espanya.

Des d'aquest port, que porta el nom de la Santa Creu, el meu pensament s'estén al món sencer i a les seves ferides, que fan sofrir pobles sencers. A tots els voldria repetir el lema d'aquest viatge: «Alceu la mirada!». Sí, dirigim la mirada a Crist Crucificat; el seu Cor és la font de la misericòrdia, l'única que pot salvar la humanitat necessitada de perdó i de reconciliació per assolir una pau veritable i duradora. Aixequem la mirada com ho va fer Maria, la Mare de tots els qui pateixen, i guiats per ella reprenem el camí amb esperança!

Estimats germans i germanes! Gràcies de tot cor! Romanguem units en la pregària i en la comunió en Crist i en la santa Església.

